
TOȚI
SFINȚII
REBELI

TOȚI SFINȚII REBELI

MAGGIE STIEFVATER

Traducere din limba engleză de
Florența Simion

Pentru David, în sfârșit

1

Miracolele pot fi auzite la mult timp după ce se lasă seara.

Din punctul ăsta de vedere, miracolele se aseamănă foarte mult cu undele radio. Destul de puțini oameni pricep că banalele unde radio și extraordinarul miracol au multe în comun. Dacă ar fi lăsate de capul lor, undele radio nu ar putea fi auzite pe o distanță mai mare de 65, cel mult 80 de kilometri. Ele se propagă în linii perfect drepte de la sursa de emisie și, cum Pământul e rotund, nu le trebuie mult să se despartă de el și să o ia spre stele. N-am face cu toții așa dacă am avea ocazia? Mare păcat că atât undele radio, cât și miracolele sunt invizibile, pentru că ar fi o priveliște pe cinste: panglici de miracole și de sunete care își urmează calea dreaptă, pornind din toate colțurile lumii. Numai că nici undele radio, nici miracolele nu scapă fără a fi auzite. Unele ricoșează în ionosferă, unde o mulțime de electroni liberi și folositori oscilează într-o armonie veselă împreună cu ele, după care le trimit înapoi pe Pământ, în alte unghiuri. În felul acesta, un semnal poate să-și ia zborul din Rosarito sau Nogales, să se dea cu capul de ionosferă și să aterizeze în Houston sau Denver, puternic ca un leu. Iar dacă e trimis după apusul soarelui… Multe lucruri merg mai bine pe lume când nu-și bagă soarele nasul, iar procesul despre care vorbim e unul dintre ele. Noaptea undele radio și miracolele pot țopăi în sus și-n jos de atâtea ori, încât în anumite situații, absolut imprevizibile, ajung la transmițătoare sau la sfinți aflați la mii de kilometri depărtare de sursele lor. Astfel, un miracol mititel produs în sătucul Bicho Raro[1] poate să fie auzit tocmai în Philadelphia sau viceversa. E vorba de știință? De religie? Nici măcar oamenilor de știință sau sfinților nu le e ușor să facă diferența între una și cealaltă. Poate că nici nu contează. Cine cultivă semințe invizibile nu se poate aștepta ca toată lumea să

[1] Expresie în limba spaniolă care înseamnă, literalmente, „gândac rar”, dar care a pătruns în engleza americană cu sensul de „excentric, aiurit, trăsnit" (n. red.).

fie de acord în privința felului în care arată recolta sa nevăzută. E mai înțelept să recunoaștem doar că le merge bine împreună.

În noaptea în care începe povestea asta, un sfânt și un om de știință ascultau miracolele.

Era întuneric, o beznă profundă, așa cum e în deșert. Cei trei veri Soria se adunaseră în partea din spate a unei camionete. Deasupra lor, stelele cele mari le izgoniseră pe cele mai mici din căsuța lor cerească, într-un spectacol drăguț, care durase vreo oră. Dedesubt, cerul era negru ca smoala până la tufișurile țepoase care umpleau valea.

Domnea o tăcere aproape deplină, întreruptă doar de undele radio și de miracole.

Camioneta fusese lăsată între tufișurile dese aflate la kilometri buni de cel mai apropiat oraș. Nu era mare lucru de ea, o camionetă Dodge din 1958, cu un aer, oarecum, optimist. Unul dintre farurile de la spate era spart. Cauciucul din față din dreapta era un pic mai dezumflat decât cel din stânga. Pe scaunul pasagerului era o pată care avea să miroasă mereu a cola cu aromă de cireșe. O figurină din lemn, din cele numite *alebrije,* înfățișând o creatură jumătate sconcs, jumătate coiot atârna de oglinda retrovizoare. Camioneta avea număr de Michigan, deși nu se afla în Michigan.

Radioul mergea. Nu cel din cabină, ci cel aflat în partea din spate, un Motorola albastru-verzui luat din bucătăria Antoniei Soria. La radio se auzea postul verilor Soria. Nu cel pe care îl preferau, ci postul pe care îl creaseră ei înșiși. Camioneta era studioul lor de radio mobil.

Ei, al lor! De fapt, era camioneta lui Beatriz Soria și postul de radio al lui Beatriz Soria. Povestea aceasta este a tuturor celor din neamul Soria, dar, în primul și în primul rând, e povestea ei. Chiar dacă nu vocea ei se auzea pe undele radio AM, puterea acestora venea din sufletul său complicat și țepos. Alți oameni se folosesc de zâmbete și de lacrimi să arate ce simt; enigmatica Beatriz Soria avea o camionetă plină de transmițătoare în deșertul Colorado. Dacă ea s-ar fi tăiat, oriunde s-ar fi aflat, difuzoarele din camionetă ar fi început să sângereze.

— …Dacă v-ați săturat să cântați doar ca să vă legănați,

promitea DJ-ul, o să ne găsiți după ce se lasă întunericul, dar numai până răsare soarele.

Vocea îi aparținea lui Joaquin, cel mai tânăr dintre veri. Avea șaisprezece ani, se lua foarte în serios și voia ca și ceilalți să facă la fel. Era un tip spilcuit, cu obrazul ras cu grijă; își pusese căștile doar pe o ureche, să nu-și strice freza foarte înaltă, pe care și-o dăduse cu ulei să semene cu a lui Elvis. Două lanterne îl luminau, ca niște mici reflectoare aurii, lăsând restul cufundat în nuanțe de purpuriu, albastru și negru. Purta o cămașă de care nu se mai dezlipise de două luni: cu mâneci scurte și imprimeuri hawaiiene, căreia îi ridica gulerul. Îi plăcuse o cămașă purtată în felul ăsta în unicul film pe care reușise să-l vadă în 1961 și își pusese în minte să adopte și el același look. La picioare avea un munte de sticle de apă minerală pline cu apă chioară. Avea fobie de deshidratare și, ca să o combată, avea mereu lângă el destulă apă, încât să rămână jilav zile întregi.

După lăsarea întunericului, nu mai răspundea la numele Joaquin Soria. În studioul mobil care se plimba prin deșertul alpin înalt își spunea Diablo Diablo. Era un nume de DJ care le-ar fi scandalizat atât pe mama, cât și pe bunica lui – dacă ar fi știut. Păi, chiar asta era și ideea. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, îl scandaliza un pic și pe Joaquin. Îi plăcea fiorul pericolului pe care îl simțea de fiecare dată când îl pronunța, căci avea superstiția că, dacă mai șoptea și a treia oară *Diablo* după acest nume, diavolul ar fi putut să-și facă, într-adevăr, apariția.

Un singur lucru voia Joaquin Soria: să fie celebru. Și de un singur lucru se temea: să nu moară singur, pe pământul crăpat de secetă de dincolo de Bicho Raro.

— …și mai multe dansuri și visuri, continua vocea lui Diablo Diablo, cele mai tari sounduri din ’62, din Del Norte până în Blanca și din Villa Grove până în Antonito… muzicile care o să vă salveze sufletele.

Ceilalți doi veri din camionetă, Beatriz și Daniel, se încruntară. Pretenția că ar fi acoperit toată valea San Luis era, fără îndoială, exagerată rău, însă Joaquin era interesat mai degrabă de lucrurile „frumoase dacă ar fi și adevărate” decât de cele care chiar erau adevărate. Nu, stația de radio nu avea acoperire în toată valea, dar ce tare ar fi fost dacă ar fi avut!

Daniel își schimbă poziția. Cei doi veri stăteau în genunchi, unul lângă altul în camionetă, și, din cauza poziției incomode, Daniel izbi cu picioarele lui lungi una dintre sticlele cu apă ale lui Joaquin. Capacul de metal se izbi de podea, lovind-o parcă înadins. Cablurile de pe jos păreau că o să fie atinse de apă. Dezastrul era iminent. Joaquin însă înșfăcă sticla și i-o flutură în fața lui Daniel.

— Nu distruge camioneta, îi zise. E nouă.

Nu era deloc nouă, dar era nouă pe post de stație radio, înainte să aibă rolul ăsta, fusese folosită de familia surorii cumnatei Anei Maria Soria pentru a-i transporta pe frații Alonso, care erau zugravi, de la muncă la bar. Camioneta se săturase de corvoada asta și decisese să se strice și, cum frații Alonso preferau să zugrăvească și să bea, nu să întremeze vehiculul, o lăsaseră să se umple de ierburi. Și, în toată vremea asta, strânsese în ea atâta umezeală, cât să îi crească repejor un covor de timoftică și rogoz, care se întinsese pe acoperiș și pe prelată, transformând-o cu totul într-o mică mlaștină în mijlocul deșertului. Animalele veniseră de la mulți kilometri depărtare să se stabilească în oaza aceasta: mai întâi, un castor, pe urmă douăsprezece broaște-leopard, care își trâmbițau peste tot orăcăitul strident, pe urmă vreo treizeci de păstrăvi, atât de dornici să aibă o nouă casă, încât străbătuseră toată valea până la camionetă. Lovitura de grație o dăduse apariția a optzeci de cocori de dune, mari cât un om și de două ori mai gălăgioși. Haosul din mlaștina asta nu lăsa pe nimeni să închidă un ochi, în fiecare zi, ceas de ceas.

În spinarea lui Beatriz căzuse sarcina de a izgoni viețuitoarele. Atunci descoperise și camioneta dedesubt, pe care o refăcuse treptat, iar animalele fuseseră îndepărtate pe rând, astfel încât mlaștina cea nouă nici nu apucase să realizeze că trebuie să se care – curând, cei mai mulți din familia Soria nici nu-și mai aminteau că acolo fusese o mlaștină. Până și camioneta părea să fi uitat aproape complet de ea. Chiar dacă scândurile de lemn ale podelei purtau încă urmele de un roșu-ruginiu ale canistrelor de vopsea, unica amintire din vremea ecosistemului era un ou pe care Beatriz îl găsise sub pedala de accelerație. Era ditamai oul, cât palma, marmorat ca luna și ușor ca un fulg. Ea îi făcuse un

hamac transparent din plasă și îl atârnase în partea din spate a camionetei, să le poarte noroc. Acum se legăna peste transmițătoarele din timpul Războiului din Coreea, peste panourile luate la mâna a treia, peste platanele sparte, tuburile recuperate din gunoi, peste rezistențe și condensatoare.

Diablo Diablo *(Diablo!)* fredona:

— O să ne învârtim acum pe muzica celor de la The Drifters. „Save the Last Dance for Me...”, dar noi încă n-am terminat cu dansul, așa că rămâneți pe recepție!

De fapt, Joaquin nu a pus un cântec al celor de la The Drifters, deși începuse să-l redea de pe o bandă de magnetofon. Toată emisiunea fusese deja înregistrată, în caz că trebuiau să o șteargă la repezeală cu stația. FCC (Federal Communications Commission, Comisia Federală pentru Comunicații) nu-i privea cu ochi buni pe tinerii Americii care-și făceau în timpul liber posturi de radio fără licență, cu atât mai mult cu cât tinerii americani păreau a avea niște gusturi oribile în materie de muzică și nu visau decât la revoluții. Iar cei ce încălcau legea erau pedepsiți cu amenzi și cu închisoarea.

— Crezi că ar fi putut să ne ia urma? întrebă Joaquin cu speranță în glas.

Nu voia să fie luat la ochi de guvern, dar voia să fie auzit și tânjea cu atâta disperare după a doua posibilitate, încât simțea că e de datoria lui să facă în așa fel încât prima să devină inevitabilă.

Beatriz se așezase lângă transmițător, cu mâna lăsată ușor deasupra lui, pierdută pe tărâmul propriei imaginații. Abia când își dădu seama că Joaquin și Daniel îi așteptau răspunsul, spuse:

— Dacă aria de acoperire nu s-a mărit, în niciun caz.

Beatriz era verișoara mijlocie. Dacă Joaquin era zgomotos și plin de viață, Beatriz era liniștită și ciudată. Avea optsprezece ani și arăta ca o Madonna hipiotă: avea părul negru, care-i încadra fața de-o parte și de alta în mod egal, nasul în formă de J și gura mică și enigmatică, pe care probabil că bărbații ar fi asemănat-o cu un boboc de trandafir, în timp ce Beatriz i-ar fi spus doar „gura mea”. Avea nouă degete la mâini, căci își pierduse unul într-un accident pe când avea doisprezece ani, însă asta nu-i prea dădea bătaie de cap; era doar degetul mic de la mâna

dreaptă (și ea era stângace). Putea spune, cel mult, că fusese o experiență interesantă și, oricum, nu-l mai putea lipi la loc.

Joaquin se ocupa de postul de radio pentru faima pe care i-o putea aduce, însă Beatriz se implica numai și numai pentru satisfacția ei intelectuală. Atât restaurarea camionetei, cât și construcția radioului fuseseră niște puzzle-uri, iar ea se dădea în vânt după puzzle-uri. Le *înțelegea.* Când avea trei ani, ticluise un pod secret, care se putea ridica de la fereastra camerei ei până la padocul cailor, astfel încât putea să-l treacă în puterea nopții fără să se înțepe în scaieții care se găseau peste tot. La șapte ani, născocise o combinație între păpușile mobile și marionetele pe sfori ca să poată sta în pat și să pună păpușile familiei Soria să danseze pentru ea. La nouă ani, începuse să creeze un limbaj secret împreună cu tatăl ei, Francisco Soria, și chiar și acum, după atâția ani, tot mai lucrau la el, perfecționându-l. În forma scrisă, era făcut în întregime din șiruri de numere; în forma orală, era cântat pe note care corespundeau formulei matematice a sentimentului dorit.

Un singur lucru își dorea Beatriz: să aibă destul timp ca să poată înțelege în ce fel se aseamănă un fluture cu o galaxie. Și de un singur lucru se temea: că o să i se ceară să facă orice altceva.

— Crezi că mama sau buna ascultă? insistă Joaquin *(Diablo Diablo!).*

Nu voia să-i fie descoperită identitatea alternativă de către mama sau bunica lui, dar tare ar mai fi dorit ca ele să-l audă pe Diablo Diablo și să șușotească între ele că DJ-ul ăsta pirat, după voce, pare tare chipeș și seamănă cu Joaquin.

— Dacă nu s-a mărit aria de acoperire, în niciun caz, repetă Beatriz.

Și ea își pusese întrebarea asta. Semnalul primei lor emisii ajunsese doar până la câteva sute de metri depărtare, chiar dacă ea integrase în sistem o antenă TV mare. Acum, urmărea în minte toate locurile în care semnalul ar fi putut dispărea înainte să ajungă la antenă.

Joaquin părea îmbufnat:

— Nu trebuie s-o spui chiar așa!

Beatriz nu se simțea deloc prost. N-o spusese în niciun fel.

Doar o spusese. Dar, uneori, asta nu era de ajuns. Acasă, în Bicho Raro, oamenii o numeau câteodată *la chica sin sentimientos.* Pe Beatriz n-o deranja că i se spune „fata fără sentimente”. Din punctul ei de vedere, era o afirmație corectă.

— În orice caz, cum să ne poată asculta? Doar am luat radioul cu noi.

Cei trei își îndreptară privirile spre radioul pe care îl șterpeliseră de pe blatul din bucătăria Antoniei Soria.

— O luăm încetul cu încetul, Joaquin, spuse Daniel. Vocea e tot voce, chiar dacă abia se aude.

El era cel de-al treilea văr din camionetă. Cel mai mare dintre toți. Numele lui întreg era Daniel Lupe Soria. Avea nouăsprezece ani, iar părinții lui muriseră cu puțină vreme înainte de a veni el pe lume. La articulațiile degetelor de la mâini, cu excepția degetelor mari, avea tatuat câte un ochi. Prin urmare, avea tatuați cu totul opt ochi, ca un păianjen; de altfel, semăna un pic cu un păianjen, cu membrele lui lungi, articulațiile proeminente și trupul subțire. Părul, moale și drept, îi ajungea până la umeri. Era Sfântul din Bicho Raro și se pricepea de minune la asta. Beatriz și Joaquin țineau enorm la el, iar el îi răsplătea cu aceeași dragoste.

Știa, evident, de proiectul stației radio înjghebate de Beatriz și de Joaquin, însă nu-i însoțise până atunci, pentru că, de obicei, era ocupat până peste cap cu problema miracolelor. În calitate de Sfânt, producerea miracolelor îi ocupa cam toate gândurile și acțiunile; era o sarcină pe care o îndeplinea cu mare plăcere și cu un și mai mare simț al răspunderii. Totuși, în noaptea asta își bătea capul cu o problemă personală, așa că voia să petreacă un pic de timp cu verii lui, să-și amintească astfel de toate motivele pentru care trebuia să dea dovadă de precauție.

Voia ceva anume: să ajute un om pe care nu avea dreptul să-l ajute. Dar se temea de ceva: că avea să-și distrugă toată familia din cauza dorinței personale.

— Păi, o voce mică e tot mică, replică îmbufnat Joaquin.

— Într-o zi o să fii celebrul Diablo Diablo și *noi o* să fim pelerinii, o să mergem să te vedem la Los Angeles, zise Daniel.

— Sau măcar la Durango, îl temperă Beatriz.

Joaquin prefera să-și închipuie un viitor în Los Angeles, în locul

unuia în Durango, dar nu mai continuă. Deocamdată, credința lor îi era de ajuns.

În unele familii, *văr* era doar un cuvânt fără însemnătate. Dar acest lucru nu era deloc adevărat pentru această generație din neamul Soria. Chiar dacă relațiile dintre membrii mai vârstnici ai neamului Soria erau foarte strânse, cei trei veri Soria erau de-a dreptul inseparabili. Joaquin era plin de fițe, dar în camioneta aceasta se bucurau cu toții de ambițiile lui nemăsurate. Beatriz era retrasă, dar, în această camionetă, Daniel și Joaquin nu aveau nevoie decât de ceea ce voia ea să le ofere. Și toată lumea îl iubea pe Sfântul din Bicho Raro, dar, în această camionetă, Daniel putea să fie și el doar un om.

— Gata! Verific acum frecvența, spuse Beatriz. Dă-mi radioul!

— Ia-ți-l și singură! replică Joaquin.

Însă Beatriz se mulțumi să aștepte în liniște până când el i-l întinse. Nu avea rost să încerci să o lași pe Beatriz să aștepte.

— Vin cu tine, spuse Daniel de îndată.

În Bicho Raro erau două capre gemene, numite Fea și Moco, care se născuseră în niște împrejurări demne de menționat. Caprele fată de multe ori gemeni sau chiar tripleți, deci nu era nimic neobișnuit că Fea și Moco erau gemeni, o căpriță și un țap. Ciudat era că Moco se născuse primul, după care mama Feei hotărâse că nu mai avea putere sau interes să fete din nou în aceeași noapte. Prin urmare, chiar dacă Fea ar fi fost la fel de fericită să se nască la câteva minute după fratele ei, fusese nevoită să aștepte câteva luni în burta mamei până când aceasta își găsise motivația să mai fete o dată. În cele din urmă, se născuse și Fea. Timpul petrecut în plus în pântecul mamei, ferită de lumina soarelui, făcuse ca blana să-i devină neagră ca tăciunele. Și, deși în ochii multora Fea și Moco păreau că sunt cel mult frați sau chiar că nu sunt deloc înrudiți, cei doi erau apropiați exact ca gemenii, mereu atenți și atașați unul de altul.

La fel stăteau lucrurile și cu Beatriz și Daniel. Oricât de apropiați ar fi fost cei trei veri, legătura dintre Beatriz și Daniel era cea mai strânsă. Amândoi erau firi tăcute și liniștite și împărtășeau aceeași curiozitate pentru ceea ce face lumea să funcționeze. Dar și miracolele contribuiseră la apropierea dintre ei. Toți cei din neamul Soria aveau darul de a face minuni, însă în

fiecare generație se nășteau unii care erau mai potriviți pentru sarcina asta decât ceilalți. Erau fie mai ciudați, fie mai dăruiți cu sfințenie; răspunsul depindea de cine era întrebat. În momentul acela, Daniel și Beatriz erau cei mai atinși de sfințenie, iar cum Beatriz își dorea cu disperare să nu fie Sfânta, în timp ce Daniel aproape că nu dorea altceva, situația era echilibrată.

Afară, cerul rece al deșertului se întindea deasupra și în jurul lor până departe, ca o poveste fără de sfârșit. Pe Beatriz o trecu un fior; Antonia, mama ei, zicea că are inimă de șopârlă – și, ce-i drept, fata avea o preferință aproape ca de reptilă pentru claustrofobia căldurii.

Deși avea o lanternă cusută în tivul fustei, Beatriz nu o scosese. Nu-și făcea nicio grijă în legătură cu FCC, însă nu voia să atragă atenția asupra poziției lor. Avea o presimțire puternică – așa cum avea uneori un Soria – că erau pe cale să se producă miracole; și i se spusese, așa cum li se spunea tuturor celor din neamul Soria, că aveau să suporte consecințele dacă se puneau în calea miracolelor.

Înaintau, așadar, prin întunericul nopții. Lumina lunii în creștere era de ajuns să se întrezărească siluetele cactușilor-baionetă, tufișurile de manzanita, asemănătoare cu niște fusuri, și tufele zdrențuite de creozot[2]. Ienupărul răspândea o aromă umedă și călduță, iar ciulinii se agățau de fusta lui Beatriz. În depărtare, luminile orașului Alamosa dădeau cerului o tentă brună și păreau naturale, ca și cum soarele ar fi răsărit înainte de vreme. Dinspre stația radio, vocea lui Diablo Diablo răzbătea: „Stați așa și ascultați, am aici un single de n-o să vă vină să credeți, un cântec tare de tot, pe care băieții duri nu l-au pus de prea multe ori.”

În mintea lui Beatriz Soria se îngrămădeau mii de gânduri, ca de obicei. În timp ce străbătea bezna împreună cu Daniel, se gândea la ingeniozitatea relaxată a radioului portabil pe care îl aveau cu ei, dar și la timpurile când oamenii crezuseră că aerul nopții nu conținea nimic; și la expresia „aer mort”. Acum, medita

---

[2] *Larrea tridentata,* arbust cu frunze de culoare verde-închis, cu flori galbene, ce poate ajunge până la trei metri înălțime, specific zonei deșertice din sud-vestul Statelor Unite și din nordul Mexicului, care emană un miros de creozot, așa cum o arată și denumirea sa (n. red).

la felul cum își croia, de fapt, drum printr-un oraș plin de atomi, plin de elemente chimice invizibile, microorganisme și unde radio – cele din urmă detectabile doar pentru că ținea în mână cutia fermecată care putea să le recepteze și să le transmită mai departe modificate, astfel încât să le audă și urechile ei de muritoare. Se strecura printre semnale radio invizibile, ca și cum ar fi înfruntat un vânt puternic, și pipăia cu mâna prin aer, ca și cum ar fi putut să le simtă. Avea de multe ori impulsul de a atinge invizibilul. După ce toată copilăria fusese corectată, învățase să și-l rezerve pentru momentele în care nu o vedea nimeni (Daniel nu se punea la socoteală, din punctul ăsta de vedere).

Nu putea simți însă decât furișarea unui miracol care se apropia. Semnalul radio începuse să se piardă; ici-colo, o altă stație înghițea câte o silabă.

— Beatriz, se auzi glasul ușor dogit al lui Daniel, ca un pahar fără apă, ca un cer fără stele. Ce zici, consecințele au vreun rost dacă nu le-am văzut chiar noi?

Uneori, când un secret este în joc, oamenii pot pune o altă întrebare, dar legată de acel secret, cu nădejdea că răspunsul primit va lămuri și întrebarea nepusă. Beatriz înțelesese de îndată că exact asta făcea și Daniel. Nu știa cum să interpreteze faptul că el avea secrete, dar se strădui să răspundă cât mai bine.

— Cred că o consecință netestată se numește ipoteză.

— Crezi că am fost un sfânt bun?

Nici asta nu era adevărata întrebare pe care o avea el în minte; în plus, nici măcar un om care ar fi petrecut în Bicho Raro chiar și numai un minut n-ar fi putut să spună ceva de rău despre dăruirea lui Daniel Lupe Soria.

— Ești mult mai bun decât aș putea fi eu.

— Ai putea fi o sfântă bună.

— Dovezile te contrazic.

— Și unde e știința ta? o contrazise Daniel. O singură dovadă nu înseamnă știință.

Vorbise acum pe un ton mai vesel, dar Beatriz nu era liniștită. În general, pe el nu-l prea tulbura nimic, iar ecoul vocii lui tulburate nu-i ieșea fetei din minte.

Beatriz întoarse un pic radioul, să mai reducă din pârâituri.

— Pentru unele experimente e nevoie de un singur rezultat drept dovadă. Sau măcar să se demonstreze că nu e deloc sigur ca experimentul să fie repetat.

Între cei doi, electricitatea statică hârâia tot mai tare. În cele din urmă, Daniel zise:

— Te-ai gândit vreodată că, poate, noi nu facem lucrurile cum trebuie? Noi toți?

În sfârșit, asta era o întrebare adevărată, nu una ascunsă, chiar dacă nu era *adevărata* întrebare. Puzzle-ul însă era prea mare ca să fie rezolvat într-o singură noapte.

O mișcare în tufișul din fața lor le întrerupse discuția. Tufa se zgudui și tremură încă o dată, după care o nălucă se năpusti din el.

Nici Beatriz, nici Daniel nu se clintiră din loc. Doar erau din neamul Soria. În familia lor, dacă tresari la fiecare umbră care-ți răsare în față, trebuie să fii dotat și cu mușchi puternici la picioare.

Năvălea spre ei o învârtejire de aripi mari, iar năluca se vădi a fi o pasăre imensă care își lua zborul. Trecu atât de aproape de ei, încât bătăile aripilor făcură ca părul lui Beatriz să fâlfâie ușor. Era o bufniță.

Fata știa multe despre bufnițe. Au ochi enormi și puternici, care stau însă în poziție fixă, prinși de craniu cu ajutorul unor protuberanțe osoase, numite inele sclerotice. Din cauza asta, bufnițele sunt nevoite să-și miște capul în toate direcțiile, în loc să-și întoarcă ochii dintr-o parte în alta. Unele specii de bufnițe au urechi asimetrice, datorită cărora pot să identifice cu precizie sursa sunetelor. Mulți nu-și dau seama că, pe lângă un excelent văz și un auz grozav, bufnițele sunt foarte atrase de miracole, deși nu cunoaștem mai deloc mecanismul care atrage păsările spre minuni.

Daniel se aplecă să închidă radioul. Tăcerea se înstăpâni în jurul lor.

În depărtare, în direcția din care se ivise bufnița, se întrezăreau acum lumini. Într-un asemenea loc poți conduce toată noaptea fără să întâlnești vreo mașină, așa că Beatriz urmări cu interes cele două faruri micuțe care veneau dinspre

dreapta. Era încă prea departe ca s-o audă, dar cunoștea atât de bine zgomotul făcut de cauciucuri pe pietriș, că urechile ei puteau pretinde că îl și aud. Își ridică mâna să vadă dacă poate simți sunetul cu degetele.

Daniel închise ochii. Buzele i se mișcau. Se ruga.

— Faruri! V-ați prostit amândoi?

Joaquin se plictisise să le aștepte întoarcerea ca să-i spună care e situația și striga după ei din spatele camionetei.

— *Faruri!* De ce nu mi-ați spus imediat? FCC!

Beatriz își apropie degetele și lăsă mâna în jos.

— Nu vine spre noi.

— De unde știi?

— Se duce la…

Și ridică mâna într-un gest vag, în loc să termine propoziția.

Joaquin intră din nou în camionetă ca să scoată cablurile de la baterie, după care sări jos și începu să smulgă firele de pe pământ, cu energia pe care i-o dădea teama. Dar Beatriz, ca de obicei, avea dreptate. Farurile își continuară drumul în depărtare fără să se oprească, luminând antilope nemișcate și smocuri de iarbă. Mașina se îndrepta fără ocoluri spre Bicho Raro. Vâna, dar nu semnale radio, ci miracole.

Daniel deschise ochii și spuse:

— Trebuie să ajung acolo înaintea lor.

Miracolele nu puteau să apară fără un sfânt.

2

În mașina care gonea în nopatea aceea spre Bicho Raro se aflau doi bărbați: Pete Wyatt și Tony DiRisio. Pete și Tony dăduseră unul peste altul în vestul Kansasului, cu multe ore în urmă. Nu literalmente, dar pe aproape. Pete făcea autostopul prin preria nesfârșită, numărând cu glas tare bornele kilometrice, câte patru sau cinci pe oră, când o bufniță mare îi zburase chiar pe deasupra capului, făcându-l să sară într-o parte. O secundă mai târziu, o mașină a derapat, oprindu-se chiar pe locul unde se aflase el. Tony lăsase în jos geamul, se zgâise prin norul de praf și pietriș și îl întrebase:

— Cum mă cheamă?

Iar când Pete mărturisise că habar n-avea, Tony se luminase la față.

— Trebuie să conduci, îl informase, pentru că eu sunt prea tripat.

Și uite așa, Pete, un puștan care de când își luase carnetul nu condusese decât sedanul tatălui său de vreo câteva ori, se trezise la volanul unui enorm Mercury break, urât cu spume și vopsit într-un galben de nuanța gălbenușului, care îți lua ochii. Lui Tony DiRisio îi plăceau mașinile mari. La dealerul de mașini din Philadelphia, de unde cumpărase măgăoaia, se prezentase înarmat doar cu o ruletă și cu un carnețel de notițe. Din punctul lui de vedere, o mașină lungă de peste cinci metri, placată cu furnir, era făcută să țină o veșnicie.

Cât despre Tony, era un tip spilcuit. Avea un costum alb și favoriți negri. Cu siguranță, cândva combinația asta fusese ultimul răcnet, dar, în momentul întâlnirii cu Pete, era cam mototolit. Era la volanul Mercury-ului de cinci zile și mai condusese și înainte. Avea doar treizeci și patru de ani, dar trăise de două ori pe atât, o dată ca Tony DiRisio și o dată ca Tony Triumph. Supraviețuise unei copilării mult prea plictisitoare ca să fie repetată într-o tovărășie politicoasă, devenise DJ la un post de radio ușurel, prea plictisitor ca să fie lăsat să meargă într-o tovărășie politicoasă. În ultimii ani, se transformase atât pe sine,

cât și postul într-un accesoriu pentru familii, aducând în studio gospodine alese la întâmplare, care își cântau propriile cântece. Devenise astfel un om hăituit; femeile din Philadelphia îl căutau prin aprozare și pe trotuare, sperând să-i atragă atenția. Ziarul local publica articole în care se făcea analiza tipurilor de femei care aveau șanse să fie invitate: ce purtau în momentul când fuseseră descoperite (majoritatea pantofi fără toc), cum aveau părul (de multe ori pus pe bigudiuri) și ce vârstă aveau (de obicei, trecute de cincizeci de ani). Titlurile îl ironizau: „Nu cumva Tony Triumph își caută mama?”

Voia și el ceva: să nu mai viseze păsărele cu picioare foarte lungi care râd de el. Și se temea de un lucru: să nu se uite oamenii la el când mănâncă.

Pe lângă asta, îi era și dor de mama lui.

Pete Wyatt habar n-avea de niciunul dintre aceste lucruri despre Tony. Nu prea avea stofă de fan de radio și, oricum, nu ajunsese niciodată la est de Mississippi. Terminase liceul de câteva săptămâni. Era bine făcut, avea părul castaniu-închis, ochi căprui, plini de viață și unghii destul de îngrijite. Deși era cu peste zece ani mai mic decât Tony, se născuse deja bătrân, ca o piatră numai bună să-ți construiești biserica pe ea, încă din clipa când ieșise din pântecul mamei lui.

Făcea parte din genul acela de oameni care nu se pot abține să nu fie de ajutor. La vârsta de doisprezece ani, organizase o colectă de conserve de mâncare și stabilise un record mondial pentru cele mai multe conserve de supă de porumb donate vreodată săracilor. Pe când avea cincisprezece ani și era chinuit de nefericirea nemărturisită că este un puști lipsit de prieteni, economisise destui bani încât să le dăruiască tuturor copiilor de clasa întâi din fosta lui școală câte un pui de găină. O eroare de comunicare cu ziarul care publicase știrea făcuse ca trei ferme din Indiana să dubleze, apoi să tripleze și în cele din urmă să-și mărească de patru ori donațiile. Două mii de găini aterizaseră astfel în orășelul lui Pete, câte una pentru fiecare elev din școală, plus încă trei. Pe acestea trei, el le dresase să facă trucuri pentru azilurile de bătrâni.

Pete vrusese să intre în armată după terminarea liceului, să fie militar, ca tatăl lui, numai că doctorii descoperiseră că are o

gaură în inimă. Prin urmare, în ziua de după absolvire, își împachetase regretele într-un sac de marinar și plecase să facă autostopul din Oklahoma până în Colorado.

Pete avea o dorință: să pună pe roate o afacere care să-l facă să se simtă la fel de bine ca două mii de pui de găină. Și se temea de un lucru: că strania senzație pe care o avea în inimă – un gol palpabil și tot mai mare – avea să-l ucidă în cele din urmă.

Colorado este tare departe de aproape orice. Asta înseamnă că oricum ar fi fost un drum lung cu mașina până acolo, însă părea și mai lung pentru că, așa cum se întâmplă cu mulți oameni sortiți să se împrietenească, Pete și Tony nu se înghițeau unul pe altul.

— Domnule, zise Pete, în timp ce lăsa în jos geamul, după câteva ore bune de când conducea, credeți că ați putea să lăsați mașina un pic să se odihnească?

Tony fuma pe scaunul din dreapta al mașinii, care înainta prin după-amiaza prăfoasă. Pete se tot uitase după semne de circulație care să-i dea o idee despre cât merseseră, dar nu era niciunul.

— Puștiule, răspunse Tony, crezi că ai putea să-ți scoți și tu bățul din fund?

— M-ați pus să conduc atâta pentru că erați prea drogat, plus că m-a luat și tusea de la fumul țigărilor pe care le fumați de zece ore și nu văd niciun motiv să o fac.

Pentru unii, marijuana are un efect calmant. Pe alții îi liniștește, dar se simt jigniți că o folosesc. Alții nu se simt jigniți, dar marijuana îi face anxioși. Iar câțiva se simt și jigniți, și anxioși. Pete făcea parte din ultima categorie.

— Mereu ești așa de pedant? Ce-ar fi să deschizi radioul? Nu exista niciun buton.

— Nu are buton, zise Pete.

— Normal că n-are, replică Tony, încântat. L-am aruncat pe geam când eram în Ohio. Nu vreau să ascult smiorcăielile de la radio și nici pe alte tale. Mai bine aruncă-ți pe fereastră ochii ăia de cățel bătut și uită-te și tu la pământul Domnului.

Sfatul avea două tăișuri. Dacă Pete ar fi găsit ceva care să-i distragă atenția de la peisajul schimbător, poate că n-ar fi fost atât de impresionat de el. În cele din urmă, Tony își termină

țigara și se puse să tragă un pui de somn, lăsându-l pe Pete singur cu peisajul măreț. De-a lungul zilei, împrejurimile se schimbaseră, câmpiile lăsând loc dealurilor, care deveniseră munți, apoi munți și mai înalți, până când, brusc, se înstăpânise deșertul.

Deșertul din colțul acela de Colorado este aspru. Nu ai parte de stâncile care par pictate și de stâlpii eleganți de cactus de prin sud-vest, nici de munții ascunși, acoperiți de pini, sau de văile din restul statului Colorado. Deșertul ăsta era numai tufișuri prăpădite și colb gălbui, iar în depărtare se întrevedeau munți cu vârfuri ascuțite, învăluiți într-o ceață albăstruie, care nu voiau să știe nimic de tine.

Pete se îndrăgostise de-a dreptul de deșertul ăsta.

Deșertului ăstuia ciudat și rece nu-i păsa dacă trăiești sau mori în el, însă lui îi căzuse oricum cu tronc. Niciodată nu-și închipuise că un loc poate fi atât de dur și atât de aproape de suprafață. Inima lui slabă simțea primejdia, însă nu-i putea rezista.

Se îndrăgostise cu atâta patimă, încât până și deșertul băgase de seamă. Deșertul era obișnuit cu turiștii de ocazie cărora le cădea cu tronc în timp ce îl traversau, așa că amorezului ăstuia îi puse cu cruzime dragostea la încercare, scoțându-i în cale o furtună de nisip. Grăunți mari de nisip se năpusteau spre mașină, strecurându-se pe la marginea geamurilor și umplând bordul de praf prin cele mai mici colțuri. Pete fusese nevoit să oprească și să îndepărteze ciulinii și crengile care se prinseseră în grilajul de la radiatorul mașinii și să-și scoată nisipul din cizme, însă iubirea lui pentru deșert rămăsese neștirbită. Tot neconvins, deșertul trimisese toată puterea soarelui asupra lui Pete și a lui Tony. În mașină, arșița ajunsese la peste 40 de grade. Bordul începuse să crape din cauza căldurii, iar volanul îi ardea mâinile lui Pete ca un fier încins. Dar chiar și lac de sudoare, cu gura uscată iască, Pete tot îndrăgostit până peste cap rămăsese. Și, în cele din urmă, pe când după-amiaza își târa ultimele clipe, deșertul aproape epuizat trimisese câtă ploaie putea fix la nord de Mercury. Ploaia se schimbase repede într-un potop care înnămolise toată autostrada și, în lumina tulbure a serii, deșertul făcuse ca temperatura aerului să coboare brusc sub zero grade.

Noroiul de pe drum îngheță, apoi se înmuie, după care se răzgândi și îngheță la loc. Și toată nehotărârea asta sapă o groapă în asfalt, în care Mercury se împotmoli.

Tony tresări și se trezi:

— Ce s-a întâmplat aici?

— Vremea, veni replica lui Pete.

— Îmi place vremea așa cum îmi plac și știrile, zise Tony. Când alții au parte de ele.

Pete deschise cam greu portiera, pentru că mașina zăcea într-un unghi ciudat.

— Treci tu la volan!

Apoi ieși ca să împingă, iar Tony se încălță la loc, după care se strecură pe scaunul șoferului. Deșertul privea, în timp ce Pete se opintea să scoată mașina din groapă, cu un umăr proptit în portbagaj. Roțile se învârteau în loc, acoperind picioarele lui Pete cu un strat de noroi auriu, umed și rece.

— Măi, băiatule, tu împingi sau te prefaci? strigă Tony.

— Împing, domnule!

— Sigur nu tragi?

— Putem face schimb de locuri, propuse Pete.

— Între „putem face” și „ar trebui să facem” e o diferență ca de la cer la pământ, zise Tony, iar eu n-am de gând să o fac să dispară.

În cele din urmă, reușiră să elibereze mașina. Ochii lui Pete nu urmăreau vehiculul care ieșea hurducăindu-se, ci zarea variată și încâlcită a deșertului. Soarele își trimitea ultimele raze peste el și fiecare firicel de iarbă se îmbăta în lumina ca de miere. Pe băiat îl durea spatele și avea furnicături în brațe de la efort, dar tot se bucura înnebunit de priveliște, umplându-și pieptul cu aromele ienuperilor.

Și pentru prima oară după vreme tare îndelungată, deșertul, căruia nu-i fusese hărăzit să simtă simpatie ori să aibă sentimente, răspunse și el cu iubire pentru cineva.

Trecuseră încă multe ceasuri după căderea nopții când Pete își adunase destul curaj cât să-l întrebe pe Tony unde îl pune să meargă. La început, asta nu prea avusese importanță; era clar că amândoi aveau să facă împreună o bucată de drum, din moment ce se întâlniseră într-un colț al Kansasului pe care îl lăsai în urmă

doar dacă o luai spre vest.

— În Colorado, răspunse Tony.

— Unde în Colorado?

— Pe lângă Alamosa.

— Suntem pe lângă Alamosa.

— La Bicho Raro, zise Tony.

Pete își pironi privirea asupra lui așa de intens, încât până și mașina începu să se clatine.

— Bicho Raro?

— Ce-i, puștiule, m-am bâlbâit cumva?

— Păi… și eu tot acolo mă duc.

Tony se mulțumi doar să facă un semn de încuviințare din sprâncenele negre și dese, apoi rămase cu ochii ațintiți pe geam, către noaptea și mai neagră.

— Ce, nu credeți că e o coincidență? întrebă Pete.

— O coincidență că nu vrei să ieși și să o iei pe jos, prin mijlocul deșertului? O, da, puștiule, e un miracol!

Cum Pete era un om cinstit, avu nevoie de câteva minute ca să înțeleagă ce voise Tony să spună.

— Știți, domnule, în buzunarul de la bluză am o scrisoare pe care am primit-o de la mătușa mea. Puteți să vă convingeți singur, chiar la Bicho Raro mă duc.

Și se apucă să scotocească prin buzunar, făcând mașina să se clatine din nou.

Tony aruncă o privire.

— Probabil că e tema ta la mate.

După cum se părea, sudoarea din ultimele câteva zile pătase rău ultima scrisoare pe care mătușa Josefa i-o scrisese lui Pete. Lui Tony nu-i păsa nici cât negru sub unghie, însă pentru Pete era insuportabil faptul că cineva ar fi putut să-l creadă un tip necinstit, un *profitor.*

— Mă duc acolo ca să am o slujbă pe timpul verii. Mătușa mea a fost acolo acum câțiva ani. Acum locuiește pe lângă Fort Collins, dar pe atunci era într-o… — mă rog, nu știu de ce ar trebui să vă spun asta –, dar era într-o situație foarte proastă și mi-a spus că oamenii de acolo au ajutat-o să-și revină. Mi-a scris că au o camionetă pe care aș putea s-o iau eu și că acceptă să le plătesc pentru ea cu muncă din greu.

Tony scoase un rotocol de fum.

— Și de ce dracu’ ai vrea tu o camionetă?

— Vreau să-mi fac o firmă de mutări.

În timp ce spunea asta, în mintea lui Pete apăru fugitiv imaginea logoului firmei: MUTĂRI WYATT, având un bou în jug, cu o privire prietenoasă.

— Tineretul din ziua de azi… Trăsnite idei mai aveți și voi!

— E o idee bună.

— Asta vrei tu de la viață? O firmă de mutări?

— E o idee bună, repetă Pete.

Timp de câteva minute, conduse tăcut, încleștându-și mâinile pe volan. Drumul se întindea drept ca săgeata; cerul era negru smolit și toate bornele de marcaj erau la fel: un par în care era înfiptă sârmă ghimpată. Nu mai vedea deșertul, dar știa că e acolo. Simțea golul din inimă la fel de puternic.

— Atunci, tu de ce te duci la Bicho Raro?

Acesta era adevărul. În fiecare dimineață, înainte să-și adune curajul să se ducă la postul de radio WZIZ pentru încă o emisiune de miorlăituri de o veselie falsă și inutilă, Tony străbătea Philadelphia până la Juniata și rămânea o vreme în mașină, lângă parc, înconjurat de oameni. Aceștia habar nu au cine e el, băga mâna în foc. Multora acest lucru li se poate părea neplăcut, dar pentru Tony, care avea impresia că-și duce viața sub un microscop, era o mare ușurare. Câteva clipe, era doar Tony DiRisio, nu Tony Triumph. După care pornea din nou motorul și pleca la muncă.

În urmă cu câteva săptămâni, într-o dimineață, o femeie îi bătuse în geam. Afară ploua și femeia își pusese în cap o pungă de cumpărături, ca să nu-și strice părul. Avea în jur de cincizeci de ani. Era genul de doamnă pe care Tony o invita de obicei în show-ul lui, dar, de fapt, nu era o gospodină agitată. În schimb, îl anunțase pe Tony că discutase despre el cu familia ei și deciseseră că el ar trebui să-i caute pe cei din familia Soria. Tony îi vedea pe ceilalți, care stăteau toți la câțiva metri în spatele femeii, pe care o trimiseseră la el în calitate de șef al familiei, ca să-i dea vestea. Știau cine e el, îl informase ea, și nu le plăcea să-l vadă așa. Cei din neamul Soria nu mai trăiau în Mexic, deci n-avea de ce să-și facă griji cu trecerea graniței. Tot ce avea de

făcut era să conducă spre vest și să asculte sunetul unui miracol în inima lui. Neamul Soria avea să-i ofere schimbarea de care avea nevoie.

Tony îi răspunsese femeii că totul era în regulă cu el. Ea clătinase din cap, îi dăduse o batistă și îl bătuse ușurel cu palma pe obraz la plecare. Ochii lui erau uscați, dar, când întorsese batista pe partea cealaltă, văzuse, scrise cu pixul, cuvintele: Bicho Raro, Colorado.

Și acum, Tony îl întreba pe Pete:

— Ești superstițios, puștiule?

— Sunt creștin, răspunse Pete, cuminte.

Tony izbucni în ras.

— Cunosc un tip care spunea tot felul de povești de-ți ridicau părul măciucă despre cum e să stai în valea asta. Zicea că pe aici sunt mereu lumini ciudate, poate chiar de la farfurii zburătoare. Zicea că pe aici mișună noaptea oameni-molii, schelete împielițate și tot soiul de creaturi. Pterodactili.

— Camionete.

— Nu ești deloc amuzant.

— Nu, uită-te colo! arătă Pete cu degetul. Nu ți se pare că e o camionetă parcată acolo?

Deși Pete habar n-avea, arăta chiar spre camioneta pentru care bătuse tot drumul ca s-o cumpere, camioneta în care se aflau acum verii Soria, iar printre ei și fata de care avea să se îndrăgostească. În timp ce își mijea ochii ca să poată vedea mai bine, ușa din spate a camionetei se închise și luminile se stinseră. Și, în bezna care se lăsă, Pete nu mai știa dacă văzuse sau nu ceva.

— Oameni-șopârle, zise Tony. Poate.

Însă și Tony prinsese ceva. Nu afară, ci mai degrabă înăuntrul lui. O smucitură ciudată. Își aminti brusc ce-i spusese femeia aceea – să asculte miracolele. Numai că tot ce făcea acum nu prea putea fi numit *a asculta.* Nu auzea nimic. Nu recepta niciun sunet, niciun cântec. Urechile nu-i foloseau la nimic. În el se trezise o parte misterioasă, pe care n-o mai folosise vreodată până atunci și n-avea s-o mai folosească niciodată după aceea.

Și Tony spuse:

— Mi se pare că am cam ajuns.

3

La Bicho Raro se petreceau miracole ciudate.

Mașina își hârșâi un pic roțile pe asfalt până să se oprească de tot, praful risipindu-se ca un nor de pe bara din față. Camioneta de culoarea oului se oprise într-un talmeș-balmeș de barăci, corturi, hambare, case și dărăpănături strânse una în alta în cerc, mașini stricate fixate cu sârmă ghimpată și instalații ruginite, care se scufundau încet pe malurile unui pârâiaș anemic. Cele mai multe nici nu se vedeau, căci erau ascunse în beznă. Doar într-o casă se vedea aprinsă o lumină de veghe pe verandă; în jurul ei, dansau umbre, care ai fi putut crede că sunt de la lilieci sau de la molii. Dar nu erau nici de lilieci, nici de molii.

Până să se așeze acolo cei din neamul Soria, la Bicho Raro nu era mai nimic; era doar o extremitate cotită a unei enorme ferme de vite, care, de fapt, era mai degrabă o exploatare agricolă decât o fermă de animale. Asta fusese înainte ca neamul Soria să plece din Mexic, înainte de revoluție, pe vremea când li se spunea Los Santos de Abejones. Pe când erau Los Santos de Abejones, sute de pelerini veneau la ei ca să fie binecuvântați și vindecați, instalându-și corturile până la câtiva kilometri distanță de sătucul Abejones, până în munți. Vânzătorii ambulanți le vindeau cartonașe cu rugăciuni și amulete oamenilor care așteptau. Legendele se furișaseră în afara satului, purtate pe cai, învelite în boccele, scrise în balade cântate noaptea prin baruri. Transformări uluitoare și fapte înfiorătoare – nici măcar nu conta dacă poveștile erau bune sau rele. Dacă erau interesante, atrăgeau mulțimile. Și, în numele lor, mulțimi cuprinse de înflăcărare botezaseră copii și înșfăcaseră armele. Guvernul mexican nu-și bătuse capul să reflecteze la situația asta și îi anunțase pe cei din neamul Soria că fie o lasă moartă cu miracolele, fie încep să se roage ca o minune să-i salveze și pe ei. Familia căutase sprijin la Biserică, însă, pe atunci, Biserica Catolică nu voia să știe de miracole întunecate și le transmisese

același lucru: fie o lasă moartă cu miracolele, fie încep să se roage ca o minune să-i salveze și pe ei.

Numai că toți cei din neamul Soria erau născuți să fie sfinți.

Prin urmare, o șterseseră din Mexic la adăpostul întunericului și nu se opriseră până nu găsiseră un alt loc străjuit de munți și îndeajuns de liniștit, încât miracolele să poată fi auzite.

Așa stătuse treaba cu Bicho Raro.

— Am ajuns, puștiule! anunță Tony în timp ce ieșea din mașină, regăsindu-și parcă ifosele obișnuite. Nu ai cum să nu fii măcar un pic încrezător când ajungi la capătul unui drum de mai bine de 3 200 de kilometri, oricât de învăluit în ceață ar fi un nou început.

Pete rămăsese la volan, cu geamul coborât. Reticența lui avea două motive. În primul rând, din experiența căpătată în Oklahoma știa că în astfel de locuri își făceau, de obicei, veacul câini lăsați liberi și, cu toate că lui nu-i era neapărat frică de câini, fusese mușcat în copilărie și de atunci prefera să evite situațiile în care niște mamifere mari s-ar fi putut năpusti asupra lui. Și, în plus, văzuse că Bicho Raro nu era cu adevărat un oraș, așa cum crezuse. Nu exista niciun motel unde să se cazeze și nici nu păreau să existe telefoane accesibile, de la care să-și sune mătușa.

— Până la urmă, tot va trebui să te dai jos din mașină, îi spuse Tony. Credeam că spre locul ăsta te îndreptai. „Amândoi mergem în aceeași direcție”, așa mi-ai spus. „Credeți-mă, mătușa mea mi-a spus să merg tot înainte până dau de un Mercury”, așa ziceai. „Mă faceți mincinos, domnule?” Ei bine, ăsta-i locul!

Și, chiar în acel moment, se repeziră câinii.

De multe ori, la ferme, când încep să latre câinii, stăpânii ies după ei spunând chestii liniștitoare, cum ar fi că mai mult latră, că nu sunt în stare să muște, că par fioroși, dar sunt blânzi ca niște pisicuțe: „N-ar face rău nici măcar unei muște. Pe bune, fac parte din familie!” Atunci vizitatorii se liniștesc, știind că acești câini sunt ținuți mai ales pe post de alarmă și ca să sperie animalele mari de pradă.

Ei bine, nimeni n-ar fi putut spune așa ceva despre câinii din Bicho Raro. Erau șase cu totul și, deși erau frați, aveau șase

culori și forme diferite. Și toți erau urâți. Ar fi trebuit să fie doisprezece frați, dar aceștia șase erau atât de fioroși, încât își mâncaseră frații încă din burta mamei. Iar după ce fuseseră fătați, erau așa de nesuferiți, că până și mama lor își pierduse răbdarea și-i abandonase sub un car de paradă în Farmington. Acolo îi găsise un șofer de tir cu inimă mare și-i pusese într-o cutie, cu gândul să-i crească până la vârsta înțărcării. Erau însă așa de îngrozitori, încât omul începuse să bea din cauza lor, după care îi abandonase într-un șanț, pe lângă Pagosa Springs. Acolo, o haită de coioți încercase să-i mănânce, dar cățelandrii învățaseră să meargă și să alerge, așa că se luaseră după coioți, gonindu-i până aproape de Bicho Raro.

Astfel îi găsise Antonia Soria, mama lui Beatriz, și îi luase acasă. Câinii tot nesuferiți erau, dar și ea era la fel, așa că animalele o adorau.

Tony reuși să le țină piept cam un minut. Pete își ridică geamul. Cei șase câini ai Antoniei Soria îl înconjuraseră mârâind, cu coamele zbârlite și colții rânjiți. Încă nu omorâseră oameni, dar cuvântul *încă* se citea foarte amenințător în expresia lor.

Astfel Tony ajunse pe plafonul Mercury-ului, când luminile din Bicho Raro începuseră să se aprindă. Iar acum, când se făcea lumină, era clar că peste tot se aflau bufnițe. Bufnițe încornate, huhurezi cu urechi mari sau mici. Erau strigi cu chipuri fantomatice de fecioare și cucuvele mereu încruntate. Erau buhe cu ochi care, noaptea, deveneau roșii la lumină. Bufnițele acestea nu trăiau în Colorado, însă, precum neamul Soria, veniseră de la Oaxaca la Bicho Raro și hotărâseră să rămână acolo.

Câinii încercau să se urce pe capota mașinii ca să ajungă la Tony. Pete stropea parbrizul cu apă de la ștergătoare ca să-i alunge.

— Ești un adevărat erou, îl luă Tony peste picior.

Unul dintre câini îi mâncase pantoful stâng.

— Aș putea să pornesc mașina și să plecăm, spuse Pete. Ați putea să vă țineți.

— Băiete, nici prin gând să nu-ți treacă să te apropii de cheia aia!

— Sunteți sigur că aici e? întrebă Pete.

— *Pelicanii* dracului! înjură Tony.

Făgăduința unui miracol îl părăsise deja cu totul și bufnițele se roteau în cercuri joase deasupra mașinii. Din refugiul lui, Tony vedea un șir de huhurezi mititei așezați pe acoperișul unuia dintre garajele de metal. Aveau ochi mari și picioare lungi și, deși nu râdeau, expresia lor era de ajuns încât să-i facă pielea de găină lui Tony.

De pe scaunul șoferului, unde era la adăpost, Pete căuta din priviri semne că sunt oameni pe acolo. Așa își dădu seama că se uită la cineva care îl privea.

Pe prispa unei colibe, o fată stătea în picioare și se uita la el. Era îmbrăcată într-o rochie de mireasă foarte frumoasă, dar chipul îi era copleșit de tristețe. Avea părul negru, pieptănat strâns la spate și strâns într-un coc jos. Rochia îi era udă, la fel și fața. Pentru că, deși era la adăpost sub acoperiș, ploua peste ea. Ploaia venea de nicăieri și îi șiroia pe păr, pe față, pe umeri și pe rochie, curgând apoi în jos pe scări și, devenind un șuvoi iute, se pierdea în tufișuri. Fiecare centimetru al rochiei îi era acoperit de fluturi-monarh, ale căror aripi portocaliu cu negru, ca smălțuite, erau și ele ude. Stăteau lipiți de ea, neputând decât să dea încetișor din aripi ori să se agațe de materialul rochiei. Fluturii sunt zburătoare fragile care nu pot să zboare când plouă, nici măcar când cade rouă. Prea multă apă le îngreunează aripile și nu mai pot zbura.

Fata era Marisita Lopez, unul dintre pelerini. Furtuna o învăluia încă de când avusese parte de primul miracol și, de atunci încoace, ploaia îi șiroia neîncetat deasupra capului și peste ochi. În ciuda aparențelor, în deșert nu-i deloc o plăcere să trăiești continuu sub o răpăială. Căci pământului nu-i venea deloc la socoteală cantitatea de umezeală apărută brusc. Iar apa se scurgea și o lua la vale, târând după ea semințele de plante. Sub pașii Marisitei se nășteau potopuri, nu flori.

Marea ei dorință era: să poată să mănânce vanilie fără să plângă. Și marea ei temere: că partea cea mai frumoasă a ei este doar înfățișarea ei.

Pete nu știa, în timp ce o privea, că fata luase o hotărâre îngrozitoare chiar înainte de sosirea lor. Iar acum nu mai putea să treacă la fapte până nu se liniștea totul în noapte.

Băiatul lăsă jos geamul și strigă:

— Ne puteți ajuta?

Însă Marisita, absorbită de propriile abisuri, se dădu înapoi, dispărând în clădirea din spatele ei.

Pete strigă din nou:

— E *cineva* aici?

Da, erau: unchi, mătuși, bunici, veri, bebeluși, dar niciunul dintre ei nu era doritor să primească pelerinii. Nu că ar fi vrut să le refuze nou-veniților accesul la miracole; pur și simplu, nu mai aveau unde să-i cazeze. Bicho Raro gemea de pelerini care nu puteau să plece. Și, cum cei din neamul Soria nu le puteau oferi nicio cameră, nu le rămânea decât să se ocupe de miracol. Daniel avea să se ocupe de asta, iar ceilalți nu erau nevoiți să iasă din casele lor călduțe ori să riște să intre în contact cu pelerinii.

Numai că, în momentul acela, Daniel se strecura spre Sanctuar, în timp ce Beatriz și Joaquin rămăseseră în camionetă, încercând să-și aranjeze întoarcerea în așa fel încât să nu dea naștere vreunei bănuieli.

Din cauza asta, Tony și Pete ar fi fost nevoiți să petreacă mult timp în mașină și deasupra ei, dacă întâmplarea n-ar fi făcut să-și facă apariția altă mașină.

Salvatorii lor erau Judith, sora mai mare a lui Beatriz, și Eduardo Costa, proaspătul ei soț, care se întorceau de la Colorado Springs. Eduardo era la volanul noii sale camionete Chevrolet. Cam toată lumea era de acord că Eduardo iubea mai mult camioneta decât pe Judith, dar, cel puțin, era la fel de grijuliu cu amândouă. Cei doi – trei, dacă o punem la socoteală și pe Judith – nu erau așteptați în Bicho Raro decât a doua zi, dar se hotărâseră să profite de răcoare și să plece la drum după apus.

Judith fusese cea mai frumoasă femeie din Bicho Raro, dar plecase de acolo și acum era cea mai frumoasă femeie din Colorado Springs. Era atât de frumoasă, că oamenii o opreau pe stradă ca să-i mulțumească. Se dusese la școală ca să învețe cum să-și aranjeze părul negru-albăstrui în orice fel dorea, iar acum le aranja părul altor femei așa cum voiau într-un coafor micuț, unde lucra împreună cu alte colege. Avea buzele la fel de trandafirii ca ale lui Beatriz, numai că Judith și le vopsea într-un

roșu-sângeriu care îi scotea în evidență pielea măslinie perfectă și părul negru și strălucitor. Încă din pântecul mamei purta gene artificiale și, cum îi căzuseră la naștere, nu pierduse nicio clipă să le înlocuiască. Beatriz semăna mai mult cu Francisco, tatăl lor, în timp ce Judith se arunca mai mult în partea temperamentalei Antonia.

După un lucru tânjea: să-și pună doi dinți de aur într-un loc unde să nu-i vadă nimeni, dar ea să știe că sunt acolo. Și se temea să completeze formulare înaintea oricărei vizite medicale.

Eduardo era cel mai arătos dintre frații Costa, iar asta spunea multe despre el, însă nu era într-atât de chipeș încât oamenii să-l oprească pe stradă ca să-i mulțumească. Toți cei din familia Costa erau cowboy și creșteau cai de rasă pentru rodeo. Și neamul Costa, și caii lor erau iuți și fermecători și puteau să-și schimbe direcția mai repede decât ai putea spune *Qué onda?*[3] În plus, erau și tare pricepuți în munca lor și n-ar fi lovit niciodată un copil, nici ei, nici caii lor. Hainele lui Eduardo erau mai elegante chiar și decât ale soției lui – cămăși roșii de cowboy, ca să fie în ton cu buzele ei, pantaloni negri strânși pe picior, ca să se potrivească cu părul ei, și jachete din piele cu guler de blană artificială, ca să scoată în evidență formele soției.

El își dorea să-i vadă pe cântăreți oprindu-se în mijlocul unui cântec și izbucnind în râs. Și se temea de un singur lucru: să nu fie sufocat în timpul somnului de pisici care să i se așeze pe față.

În timp ce parcau, Judith și Eduardo cântăreau din ochi scena. Mercury-ul enorm, placat cu lemn, italo-americanul cățărat pe plafonul mașinii, silueta robustă a lui Pete în interior, balele câinilor care lăsaseră urme peste tot.

— Ed, recunoști mașina? întrebă Judith.

Eduardo scoase țigara din gură ca să răspundă:

— E Mercury-ul ăla de anul trecut, din parcul Colony, ăla galben-maroniu.

— Vreau să zic, îl recunoști pe tipul cocoțat pe el? întrebă Judith.

— Atunci trebuia să spui: „Îl recunoști pe tipul cocoțat pe el?”

— Îl recunoști pe tipul cocoțat pe el?

În timp ce se apropia, Eduardo orientă farurile spre Tony

[3] „Ce s-a întâmplat?” (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

DiRisio, făcându-l să-și acopere ochii, și se uită atent la el.

— Nu, dar îmi place costumul lui.

Un câine tocmai pusese stăpânire pe mâneca stângă a costumului sus-menționat, iar Tony, care înțelegea că e mai bine să fii prevăzător decât temerar, îi lăsase câinelui tot sacoul, ca să-i rămână mâneca stângă intactă.

— Tipic pentru mama să-i lase așa, în mijlocul drumului, pufni Judith furioasă.

— Pariez că e ocupată la greu cu florile alea.

— Să nu vorbești de ea! îl repezi Judith, chiar dacă și ei îi stătea pe limbă să spună fix același lucru.

Chevroletul se opri lângă Mercury. Era îndeajuns de înalt încât Eduardo Costa și Tony DiRisio să se poată privi ochi în ochi. Eduardo claxonă ca să gonească un câine care apucase să se urce pe capota Mercury-ului, după care își scoase țigara din gură și i-o întinse lui Tony, zicând:

— *Hola*[4]*,* călătorule!

Judith îi făcu și ea cu mâna și intră în discuție:

— Ai venit pentru un miracol?

Tony trase cu sete din țigară, după care flutură cu ea spre câini:

— Madam, miracol ar fi să pot coborî de pe mașină.

Eduardo își lăsă și mai mult geamul și strigă către șoferul mașinii:

— Ai venit aici pentru un miracol, *mi hijo*[5]*?*

— Am venit după o camionetă, începu Pete.

— A venit după o camionetă, o informă Eduardo pe soția lui.

— Tata ar trebui să împuște câinii ăștia, replică Judith.

— Gloanțelor le e prea frică să-i atingă, observă Eduardo. Își aprinse apoi tacticos altă țigară și o fumă fără grabă, în timp ce ochii celorlalți erau ațintiți asupra lui. După care își sărută nevasta, se trase de mustață, deschise ușa camionetei și sări sprinten din ea, împrăștiind praful cu cizmele ușoare de cowboy. Câinii Antoniei se întoarseră spre el. O bufniță făcu buhuhu. O creatură țipă dintr-una din colibele mai îndepărtate. Luna zâmbea cu viclenie. După care Eduardo își aruncă chiștocul și o

---

[4] „Bună!” (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

[5] „Fiul meu” (în lb. spaniolă, în original) (n. red.).

rupse la fugă. Om și câini străbătură în goană curtea și se pierdură în bezná.

Cei din familia Costa sunt celebri pentru curajul lor, dar și pentru cât fumează.

În liniștea care se lăsase, Judith sări și ea din camionetă. Era în culmea agitației, dar nu lăsa nimic să se vadă, în timp ce se îndrepta spre Mercury cu un mers legănat care îi punea frumusețea în evidență.

— Haideți să vă găsim un loc peste noapte și să vedem... Beatriz! Ce tot stai la pândă acolo?

Beatriz nu pândea nimic. Stătea în picioare, nemișcată, atentă, în bezna de lângă casa mamei ei, atât de tăcută, încât nici măcar câinii Antoniei nu o simțiseră. Aștepta o ocazie să se cațăre la loc în camera ei, însă Judith, grație ciudatei intuiții pe care o au uneori surorile, o zărise acolo.

— Nu sunt paturi, o informă Beatriz pe Judith. Niciunul dintre pelerini n-a plecat de când ai plecat tu.

— Nu sunt paturi?! Imposibil!

Judith nu mai fusese de câteva luni în Bicho Raro.

— Așa e, se auzi un glas din clădirea cea lungă din stuc.

Era unul dintre pelerini. Toți trăgeau mereu cu urechea, foarte interesați de viețile interzise ale familiei Soria. Ascultaseră cu toții ce se petrecea afară, la fel ca și ceilalți Soria, iar acum glasul își lua zborul din clădire într-un mod care pentru Pete și Tony părea fantomatic.

Apoi adăugă:

— Dar se poate dormi și pe jos.

— Nu vorbi cu mine! se răsti Judith la vocea nevăzută.

Deși strigătul acesta sunase urâcios pentru Pete și Tony, în el se simțea cu adevărat teama. Toți cei din neamul Soria erau precauți cu pelerinii, dar Judith era mai mult decât precaută; îi era groază de ei. Era, de altfel, unul dintre motivele care o făcuseră să plece de acolo de îndată ce se măritase și să nu se mai întoarcă până acum. Nu putea să suporte tensiunea de a trăi zi și noapte în apropierea lor.

— Michael construiește o cabană, dar încă n-a terminat, spuse Beatriz.

— O cabană?

Judith era copleșită la gândul unei întregi cabane pline cu pelerini.

— Dar noi nu suntem hotel. Da, bine! Oamenii ăștia pot să-și primească miracolul și să se ducă în treaba lor ori să doarmă pe jos! Cine vrea să fie primul? Tatăl sau fiul?

— Dar câți ani vi se pare că am, doamnă? întrebă Tony. Azi l-am văzut prima dată în viață pe puștiul ăsta.

— Eu am venit doar pentru muncă, coniță, zise repede și Pete.

Ascultase discuția, din ce în ce mai convinsă că Tony venise acolo dintr-un motiv diferit de al lui, iar acum simțea că e mai bine să ia distanță de el, în caz că era vorba de ceva ilegal.

— Muncă? repetă Judith la fel de uluită. Nu pentru miracole?

— Nu pentru mine, coniță.

Asta îi trezi și lui Beatriz interesul. Cei ce veneau la Bicho Raro în puterea nopții erau întotdeauna fie membri ai familiei Soria, fie oameni în căutarea unui miracol. În schimb, străinul ăsta nu era nici una, nici alta.

— Nu ești pelerin? întrebă ea.

— Nu mai mult decât oricare altul dintre noi, cred.

Acela a fost momentul în care Pete și Beatriz s-au văzut cu adevărat pentru prima dată. Și au folosit acest moment de observație în două feluri diferite, dar cumva înrudite.

Beatriz se uita la Pete, care stătea cu brațul sprijinit de geamul lăsat al camionetei, și se întrebă cum ar fi să-și înfigă ușurel degetul mare în pliul cotului lui. Din locul în care stătea, îi putea vedea partea interioară a cotului și i se părea că ar fi plăcut și amuzant s-o facă. Beatriz nu mai avusese vreodată o asemenea pornire și se simțea oarecum surprinsă. Era mirată și de faptul că, odată conștientizată, pornirea asta nu se stinsese, ba dimpotrivă, se extinsese și la celălalt cot. Și, așa cum era Beatriz, își însemnă în minte să se gândească mai atent la pornirea asta ceva mai târziu, ca să înțeleagă de unde îi venise. Însă nici prin gând nu-i trecu să se gândească la ea ca la sugestia unei acțiuni viitoare.

Cât despre Pete, el se uita la Beatriz, care, pe jumătate ascunsă în beznă, stătea nemișcată în felul ei ciudat, fără măcar să clipească și fixându-l cu o expresie care nu era cu nimic mai blândă decât cea a bufnițelor care stăteau pe acoperișul de

deasupra ei. Cu toate că nu schimbaseră decât două cuvinte, Pete simți că inima îi tresaltă cu mult mai primejdios decât oricând înainte, chiar și decât în clipa când se îndrăgostise de deșert, cu numai câteva ceasuri în urmă. Nu cunoștea motivul acestui șuvoi de curiozitate intensă, dar dimensiunea acestuia i se părea letală. Avea senzația că în niciun caz nu ar trebui să repete experiența, dacă ar fi cu putință. Și, apăsându-și pieptul cu mâna, își făgădui solemn să se țină departe de Beatriz atâta timp cât avea să lucreze aici.

— O să aștept în mașină, zise grăbit și ridică la loc geamul.

— În mașina *mea?* întrebă Tony.

Nu era vreme de parlamentări, căci Bicho Raro se umplea iar de larma câinilor Antoniei. Eduardo Costa făcuse treabă bună îndepărtându-i, însă își pierduse suflul lângă un grajd de vite dărăpănat, în apropiere de autostradă, și se cățărase pe el ca să scape cu viață. Câinii îl abandonaseră pe coama distrusă a grajdului și acum se întorceau ca să facă ferfeniță și celălalt pantof al lui Tony.

— Trebuie să urcăm înainte să ajungă câinii, zise Judith.

Se uită la Beatriz, dar fata se făcuse deja nevăzută; nimeni n-o putea convinge să stea de vorbă cu străinii dacă altcineva putea să facă asta și, cu siguranță, nu suporta să o pună nimeni să facă miracole. (Și, în plus, fără ca Judith să știe, voia să cerceteze mai în amănunt senzația pe care o avusese în legătură cu Pete și se temea să nu se interpună vreun alt sentiment care să-i îngreuneze cercetarea.)

— *Beatriz,* zise Judith în șoaptă. După care i se adresă lui Tony: Repede, vino după mine!

Larma câinilor îi iuțea pașii lui Tony. O urmă șchiopătând, cu un picior încălțat și unul desculț.

— Unde mergem?

— Unde crezi? răspunse Judith furioasă. Să-ți iei miracolul în primire!

4

Sfântul din Bicho Raro stătea în Sanctuar și asculta cum se apropie Tony DiRisio.

Sanctuarul era cea mai veche clădire din Bicho Raro.

Fusese proiectat și construit de Felipe Soria, unul dintre membrii familiei despre care se vorbea acum doar în șoaptă. Ajunsese la Bicho Raro călare pe un cal de culoarea mierii, purtând o pălărie enormă, de culoarea mierii, și începuse de îndată să ridice un sanctuar pe marginea drumului, proclamând că îi apăruse Sfânta Fecioară, care îi dăduse instrucțiuni să facă asta.

În prima zi, făcuse zidurile din stuc ale unei structuri micuțe, mare cât boxa armăsarului său, iar ceilalți Soria fuseseră mulțumiți. A doua zi, smulsese o porțiune din calea ferată abandonată și o topise, transformând-o într-o poartă de metal, complicată și frumoasă, iar ceilalți Soria fuseseră mulțumiți. În ziua a treia, arsese o mie de plăci de faianță cu dogoarea credinței sale și făcuse un acoperiș din ele, iar ceilalți Soria fuseseră mulțumiți. În ziua a patra, Fecioara își făcuse din nou apariția, înconjurată de bufnițe; el cioplise o statuie a ei în forma aceasta și o pusese în Sanctuar, iar ceilalți Soria fuseseră mulțumiți. În a cincea zi, făcuse un pigment minunat dintr-o bucată de cer care ajunsese prea aproape de el și îl folosise ca să picteze exteriorul Sanctuarului în turcoaz, iar ceilalți Soria fuseseră mulțumiți. În ziua a șasea, oprise un tren de persoane, jefuise călătorii, îl omorâse pe șerif și îi luase oasele femurului ca să facă din ele o cruce pentru acoperișul Sanctuarului. Cei din neamul Soria nu fuseseră mulțumiți.

În ziua a șaptea, Felipe Soria se făcuse nevăzut pe vecie și așa se face că toți ceilalți Soria vorbeau acum despre el doar în șoaptă.

Într-o zi, când era mic, Joaquin îi spusese mamei sale Rosa că îl zărise pe Felipe Soria cutreierând deșertul, pe lângă Bicho Raro; numai că la momentul acela Felipe ar fi trebuit să aibă cam 130 de ani, și de asta nu-l crezuse nimeni. Cei din neamul Soria

erau ei longevivi (cu excepția cazurilor rare când trăiau puțin), dar o asemenea vârstă ar fi fost ceva ieșit din comun chiar și pentru ei.

În timp ce Judith Soria Costa îl călăuzea pe Tony spre Sanctuar, actualul Sfânt din Bicho Raro se așezase în genunchi în încăperea micuță. Făcuse tot drumul în goană de la camionetă până acolo ca să aibă vreme să se pregătească (spiritual) pentru a face miracolul, dar să se și pregătească (fizic) ca să-și facă apariția ca sfânt. Nu era neapărat nevoie să facă asta, pentru că până și cei din neam care nu se aveau prea bine cu Dumnezeu tot își păstrau aura miraculoasă, însă el credea că cu cât era mai pregătit spiritual în timpul ritualului, cu atât mai completă avea să fie vindecarea pelerinului. Sentimentul lui era că miracolele presupuneau vindecarea atât a sufletului său, cât și pe cele ale pelerinilor.

Daniel Lupe Soria nu mersese mereu pe calea sfințeniei.

În copilărie, fusese un puști atât de îngrozitor, încât Rosa Soria îl trimisese de două ori să fie exorcizat. Era atât de pus pe rele, că într-o zi trântise toate hambarele de pe un câmp în mijlocul drumului, iar în alta dăduse foc unei întregi cirezi de vite. Era atât de pus pe rele, încât cowboy-i de la ferma învecinată încă îi foloseau numele pe post de înjurătură. În adolescență, el și colegii lui de școală hotărâseră să fure o pictură reprezentându-l pe Santo Nino din Atocha, aflată într-o biserică de pe lângă Alamosa. În vreme ce pruncul Isus îl privea cu reproș din icoană, Daniel o cărase afară, spre camioneta unde îl așteptau prietenii. Dar, în timp ce cobora cele câteva scări spre ei, icoana începuse să se facă tot mai grea, până când nu-i mai rămăsese decât să o lase jos. Tovarășii lui îl luaseră peste picior, dar nici ei nu putuseră s-o clintească din loc. Și în timp ce Daniel se gândea dacă n-ar trebui să lase tabloul acolo, în drum, văzuse că acesta avea pe spate o inscripție: „Donație a unui binefăcător anonim pentru toți sfinții rebeli”.

Copleșit dintr-odată, spre marea lui uimire, atât de greutatea picturii religioase, cât și de remușcări, Daniel nu fusese în stare să abandoneze icoana în voia elementelor la care infracțiunea lui o expunea. Din contră, hotărâse să aștepte lângă pictură până dimineață, când preotul avea să vină la biserică, chiar dacă asta

însemna să-și mărturisească hoția. Prietenii lui plecaseră, însă Daniel rămăsese așteptând. Începuse să bată vântul, stârnind vălătuci de praf, însă Daniel așteptase. Se pornise apoi o furtună cu grindină, iar el acoperise icoana cu trupul său și așteptase în continuare. Și, în vreme ce boabele de grindină îl biciuiau, isprăvile lui frivole și egoiste din copilărie îi reveneau în minte, provocându-i aceeași durere. Cu fiecare izbitură ispășea încă o faptă rea. După care cerul se limpezise, iar Daniel își dăduse seama că poate ridica pictura cu ușurință: un miracol.

O dusese înapoi la locul ei în biserică și de atunci devenise Sfântul din Bicho Raro. Pe umăr îi rămăsese o cicatrice de la prima piatră de grindină care îl lovise în noaptea aceea, ca o amintire fizică a faptului că remușcarea doare.

În timp ce îl aștepta pe Tony, se cufundase din nou în rugăciune. Se rugase toată ziua, oprindu-se doar în timpul cât fusese plecat cu Beatriz și Joaquin. Nu era ceva neobișnuit să-și petreacă ziua în rugăciuni, nu pentru el, întrucât Daniel începea să se roage când răsărea soarele și de multe ori continua să o facă și după apus, înșirând cuvinte și aprinzând lumânări pentru familia lui, pentru fiecare dintre pelerinii care veniseră la el și pentru cei care încă nu ajunseseră.

Era ceva neobișnuit ca Sfântul să se roage pentru el.

Vocea lui Judith răzbi până la el în fața Sanctuarului. Îl întreba pe pelerin:

— Ești pregătit să-ți schimbi viața?

— Da, da, veni răspunsul acestuia.

Sfântul se întoarse la rugăciunile lui. Unii sfinți au o relație profundă cu Dumnezeu, cu pruncul Isus sau cu un sfânt anume, însă Daniel prefera să-și înalțe rugăciunile către *Mama.* Imaginea din mintea lui era atât a Fecioarei Maria, cât și a mamei lui, cea pe care nu o cunoscuse niciodată, căci la naștere fusese scos din trupul ei mort. Așadar, acum se ruga: „Mamă, ajută-mă să-l ajut pe omul acesta!” Dar în rugăciunea lui spunea și: „Mamă, ajută-mă!”

La Bicho Raro, miracolele umblă mereu câte două. Primul miracol fusese să se facă vizibil întunericul.

Tristețea seamănă un pic cu întunericul. Ambele încep la fel. O umbră de tulburare, de neliniște, se cuibărește în vintre.

Tristețea mocnește ce mocnește, apoi începe să clocotească și să se verse peste tot; mai întâi îți umple stomacul, pe urmă inima, plămânii, apoi picioarele, mâinile, pe urmă se ridică în gât, îți apasă pe timpan, se umflă, până îți umple craniul și în cele din urmă se varsă afară din tine prin ochi, cu un șuierat de ușurare. În schimb, întunericul crește ca și cum s-ar forma o peșteră. Picuri de tulburare cad încetișor până se întăresc peste o grămăjoară alunecoasă de durere. Cu vremea, întunericul face cruste, în straturi imprevizibile, crescând într-un asemenea ritm, încât nimeni nu-și dă seama că a umplut până și cele mai mici goluri de sub piele, până când mișcarea începe să fie grea sau chiar imposibilă.

Întunericul nu dă niciodată în clocot. Întunericul rămâne înăuntru.

Dar cei din neamul Soria puteau să-l vadă și să-i dea formă. Simțeau cum întunericul din sufletul pelerinului începea să se agite atunci când se apropiau de el, cam cum făceau bufnițele, după cum simțeau făgăduiala darului în gurile lor, ca un cântec căruia îi cunoșteau versurile. Și aproape că nu exista nicio clipă de răgaz între decizia de a-și scoate întunericul la lumină și momentul în care acesta începea să iasă la suprafață.

Daniel stătea cu capul plecat și ochii închiși când Tony pătrunse în Sanctuar. Din acest motiv, în lumina slabă pe care o făceau cele o sută de lumânărele, Tony nu-l văzu pe tânărul Daniel Lupe Soria când ochii i se obișnuiră cu întunericul. Nu-l văzu decât pe Sfânt.

Sfântul avea părul lung și negru, care îi acoperea ambii umeri în mod egal. Fața îi era albă ca varul scorojit, căci își acoperise pielea măslinie cu o pastă deschisă la culoare, făcută din colbul ce acoperea împrejurimile. Orbitele îi erau însă vopsite în negru, ca și cum ar fi fost un craniu. La încheieturile degetelor avea câte un păianjen cu opt ochi larg căscați. În lumina slabă, nu arăta mai deloc ca un om în carne și oase, ci mai degrabă ca un obiect pe care l-ai putea descoperi. Tony observă obiectele de cult catolice care se aflau în Sanctuar, mărgelele rozariului pe care Sfântul îl purta la gât, dar toate păreau să aparțină unui catolicism care se deosebea de cel formal și lipsit de Dumnezeu de care avusese parte la el, în Philadelphia.

Dintr-odată, Tony își dădu seama că era foarte frig în acea noapte în deșert. Bufnițele sculptate lângă Fecioara Maria păreau că îl privesc.

— Ai întuneric în tine? îl întrebă Sfântul fără să deschidă încă ochii.

Lui Tony îi tresări inima în piept. Se simțea de parcă și-ar fi ascultat deja povestea și aceasta avea să se termine rău pentru DJ-ul de radio care străbătuse deșertul cu mașina.

Se gândi să se ridice, uite-așa, și să plece. Să-l lase aici pe puștiul ăla care tânjea după camionetă și să-și continue drumul spre vest, spre California, până la mare.

Sfântul din Bicho Raro deschise ochii.

Și Tony îl privi în ochi.

Erau multe motive pentru care Daniel Lupe Soria era cel mai bun sfânt care apăruse de generații întregi în Bicho Raro, însă ochii lui erau pe locul întâi. Ochi ca ai lui nu se mai întâlniseră de un secol. Poate că și altcineva ar fi putut arăta la fel de blând și de plin de sfințenie ca Daniel Lupe Soria, dar numai cu condiția să aibă și același fel de sprâncene. Pentru expresia feței, sprâncenele sunt incredibil de importante. Se spune că dacă îți razi sprâncenele, bebelușii nu te pot recunoaște. Însă Daniel nu avea nevoie de sprâncene ca să-și desăvârșească expresia mistică. Ochii lui erau absolut de ajuns pentru asta. Erau mari și căprui, aproape negri, și plini de o bunătate apărută parcă dintr-o altă lume, care însemna nu numai că te iubea, ci și că o altă entitate de dincolo de lume în care credeai te privea prin ochii aceștia și că și ea, la rândul ei, te iubea. Dacă în secolul al XIX-lea Biserica Catolică s-ar fi uitat în ochii lui Daniel Lupe Soria, s-ar fi oferit singură să lupte cu guvernul mexican pentru cauza neamului Soria. Dacă cei din guvernul mexican din secolul al XIX-lea ar fi privit în ochii lui Daniel Lupe Soria, ar fi devenit pe dată catolici mai buni.

— Ooo, zise Tony.

Și căzu în genunchi.

Daniel întinse mâna și atinse ușor cu palma ochii lui Tony, făcându-l să și-i închidă. După care închise și el ochii din nou.

Rămaseră amândoi așa, în bezna complicată zăvorâtă sub pleoapele închise. Tony își imagina electricitatea statică,

jucându-se la postul lui de radio. Daniel vedea ploaia curgând pe fluturii Marisitei Lopez și fluturii captivi pe rochia ei.

Al doilea miracol era să izgonească întunericul o dată pentru totdeauna.

Nimeni nu vrea să-și vadă întunericul din suflet scos la iveală, însă adevărul e că până nu vezi ce formă ia nu poți să te lupți cu el. Din nefericire, pelerinii trebuiau să ducă lupta asta singuri și nu puteau să plece din Bicho Raro vindecați și scăldați în lumină decât după ce își priveau în ochi întunericul și învățau cum să îl alunge. În neamul Soria era lege de-a dreptul ca ei să nu intervină în acest proces. Dacă un Soria ridica mâna, dacă îndrăznea măcar să șoptească un cuvânt de ajutor, atunci întunericul avea să cuprindă și neamul lor, iar întunericul din sufletul unui sfânt era ceva și mai îngrozitor, și mai puternic.

— Răspunde-mi acum! zise Daniel. Ai întuneric în suflet?

— Da, spuse Tony.

— Și vrei să scapi de el?

Întrebarea asta e mai grea decât s-ar putea crede la prima vedere. Mai nimeni nu s-ar gândi că e corect să spună *da,* însă adevărul e că noi, oamenii, bărbați și femei deopotrivă, nu dorim, cel mai adesea, să scăpăm de ceea ce ne e bine cunoscut, iar uneori întunericul din sufletele noastre e lucrul cel mai familiar.

— Da.

Afară, bufnițele începură să dea din aripi și să strige. Bufnițele cu coarne făceau buhuhu. Ciuhurezii țipau. Cucuvelele își înălțau șuierele metalice. Strigile se smiorcăiau. Buhele își înălțau strigătele pierdute. Ciufii-mici ciripeau. Bufnițele-mari râdeau isteric. Toate zgomotele lor se întrepătrundeau într-o cacofonie, pe când aerul din jur se umplea de esența miracolului.

Daniel deschise ochii din nou.

Și întunericul începu să iasă la iveală.

5

De obicei, bufnițele se duceau să se culce după ce se înfăptuia un miracol.

În noaptea aceea, nu s-au dat duse până nu le-a cerut Sfântul să plece.

6

Dimineața care urmează unui miracol e întotdeauna însorită.

Asta se întâmplă întrucât aproape toate diminețile din Bicho Raro sunt însorite. Colorado se laudă de mult timp că se bucură de trei sute de zile cu soare pe an, fapt nu întru totul adevărat, dar îndeajuns de aproape încât să pară astfel. Iar dimineața care urmă miracolului lui Tony DiRisio nu făcea nimic ca să contrazică faptele. Soarele se cățărase de mult pe cer deasupra deșerticului Colorado, iar Bicho Raro începea să se încălzească.

În ciuda faptului că se culcase foarte târziu, Beatriz Soria se trezise înaintea tuturor. Mintea îi lucra neîncetat când era trează și nu se oprea nici măcar în somn, așa că nu-și prea petrecea timpul dormind. În ziua aceea, înainte de ivirea zorilor, se folosise de podul ei mobil secret ca să iasă pe fereastră fără să o trezească pe maică-sa, care dormea în camera învecinată. Și, odată ieșită, se furișă prin curtea pustie până la telescop.

Telescopul era, de fapt, un radiotelescop parabolic cu raza de 18 metri și o înălțime de aproape 20 de metri, un fel de farfurie adâncă, cu tije metalice ațintite aproximativ spre cer. Umbra lui scheletică se mișca în jurul bazei ca un cadran solar uriaș. Telescopul fusese construit în anii ’50 și la realizarea lui dăduseră o mână de ajutor și unii dintre cei mai descurcăreți oameni din neamul Soria; scopul oficial era monitorizarea climei, însă cel real era spionarea rușilor, numai că fusese scos din uz după ce fusese folosit o singură dată. Inginerul-șef nu întocmise niciun raport referitor la ceea ce observase echipa cu ajutorul telescopului; spusese doar că toată lumea va dormi mai liniștită dacă nu vede nimic. Și, după aceea, toți cei care făcuseră parte din echipă se stabiliseră unul câte unul în țări mai îndepărtate, cu climă mai rece.

Acum, Beatriz îl folosea pe post de loc de reflectare. Uneori, se suia pe scara înaltă de 12 metri și, de la înălțimea platformei de metal, contempla așezarea Bicho Raro. Iar, câteodată, își scotea încălțările și urca și mai sus, cu picioarele goale lipite de barele de metal, încolăcindu-și coapsele pe suporturile care sprijineau

pe dedesubt farfuria de metal, când atârnând, când agățându-se de ele, până când reușea să se înalțe peste buza farfuriei și să ajungă în ea. Atunci, se cuibărea în adâncitura metalică și rămânea așa, cu ochii pironiți spre cer, închipuindu-se pe sine – adică mintea ei, partea sa cu adevărat importantă – proiectată în adâncul cerului, pe cât de departe putea ajunge cu privirea. Și își ținea ore întregi gândurile acolo sus, suflând ușor spre ele ca să le înalțe din nou atunci când începeau să se lase spre Pământ, până când, în sfârșit, și le mâna înapoi spre Bicho Raro, uitându-se la casa ei de la înălțimi amețitoare. Simțea că perspectiva asupra lucrurilor se îmbunătățește dacă le privești de la 300 de metri depărtare.

Din când în când, o însoțea și Daniel, singura persoană cu care Beatriz considerase până atunci că poate să-și împartă adăpostul. Deși erau cum nu se poate mai deosebiți unul de altul, amândoi aveau în comun o calitate foarte importantă: nu încercau să-i judece pe ceilalți, o făceau foarte rar, doar atunci când valorile unei persoane le influențau în mod direct viețile. Pentru Daniel, asta însemna că, până la incidentul cu icoana, își petrecuse timpul cu tineri pe care ceilalți oameni îi considerau dubioși. În privința lui Beatriz, asta însemna că o călcase de multe ori pe nervi pe Judith, pentru că refuza să fie de partea cuiva în discuții sau în dispute pe teme morale.

Datorită acestei calități, atât Daniel, cât și Beatriz deveniseră buni parteneri de discuție. O dezbatere care nu are drept scop interferența filosofică poate să continue la nesfârșit, fără să provoace drame. Una dintre primele discuții pe care le purtaseră cei doi pe farfuria telescopului fusese despre cine poate fi subiectul unui miracol. Un pelerin abandonase de curând la Bicho Raro un armăsar foarte nărăvaș, iar temperamentul năbădăios al animalului era subiectul principal al oricărei discuții purtate între cei din neamul Soria. Beatriz și Daniel, care aveau pe atunci unul zece, iar celălalt doisprezece ani, se uitau în jos spre pășune și făceau speculații dacă ei, niște Soria, aveau dreptul să facă miracole cu un animal.

Daniel susținea că armăsarului îi lipsea calitatea pe care o avea un om și de aceea reprezenta o problemă ce stătea în calea celui de-al doilea miracol. Chiar dacă Sfântul îi putea scoate

întunericul la iveală, calului îi lipsea convingerea morală pentru a înțelege cum să-l alunge din el. Prin urmare, al doilea miracol nu avea cum să se producă, iar calul și-ar fi trăit viața chinuit de același întuneric care se cuibărise în el și care ar fi devenit și mai nociv, odată înzestrat cu o formă concretă.

Beatriz era de acord că obstacolul îl reprezenta lipsa naturii umane a calului, însă era de părere că Sântul n-ar fi putut să facă nici măcar primul miracol. Punctul ei de vedere era că, pentru a avea întuneric în tine, trebuie să ai neapărat calitatea de om. Fără înțelegerea conceptelor de întuneric, moralitate sau alte subiecte existențiale, caracterul neplăcut al individului nu ar ține de întuneric, ci, pur și simplu, de natură, iar lucrul ăsta nu putea fi vindecat cu niciun miracol; poate că nu se vindeca deloc.

— Prin urmare, calul o să rămână mereu îngrozitor? întrebase Daniel.

— Nu cred că întunericul înseamnă să fii „îngrozitor”.

Micuței Beatriz, care avea doar zece ani, îi luase un timp ca să-și găsească cuvintele. Încă nu-și însușise adevărul neplăcut că părțile cele mai interesante ale gândurilor ei rămâneau, în general, pe dinafară atunci când încerca să le pună în cuvinte. De multe ori, făcea pauze lungi, străduindu-se să găsească transpunerea perfectă.

— Cred că întunericul are legătură cu vinovăția.

Daniel se gândea la pelerinii pe care îi văzuse până atunci, în cei doisprezece ani ai lui.

— Cred că ai dreptate.

— Eram aproape de acord la început, adăugase Beatriz, într-un gest galant de învingător.

— Aproape, zâmbise larg Daniel.

În ziua care a urmat miracolului lui Tony, Beatriz se urcase singură pe platforma suspendată, deasupra straturilor de colb negru. Apoi se oprise să se uite cum prinde viață căminul ei, în timp ce soarele începea să-i încălzească ușor sângele și să i-l pună în mișcare. Din punctul ei de observație, vedea aproape tot Bicho Raro, pentru că era o așezare tare mică. În mijloc se afla un loc viran, plin de praf, unde parcau mașinile. În jurul lui se îngrămădeau clădirile, ca niște mâini întinse spre foc. Dintre ele doar câteva mai stăteau în picioare: trei case, trei hambare, sera

tatălui ei Francisco, rulota mătușii Rosa, trei șuri și Sanctuarul. Drumeagul prăfuit trecea printre ele, pe lângă un rezervor de apă și apoi se vărsa spre Autostrada 160, unicul drum asfaltat de pe o distanță de zeci de kilometri. Nici drumeagul, nici autostrada nu erau cu mult mai bune decât tufișurile care le flancau și prin care un șofer putea cu ușurință să conducă dacă ar fi avut un vehicul de teren. Ba chiar puteai să o iei printre ele chiar și fără o mașină de teren, dacă noaptea era îndeajuns de întunecată, pentru că nu era mare diferență între asfaltul crăpat și decorul prăfos prin care își făcea loc. Dacă n-aveai faruri, era ușor să pierzi calea (ceea ce e adevărat de multe ori și în viață).

În jurul acestora se întindea deșertul uriaș de care se îndrăgostise Pete și căruia îi căzuse cu tronc băiatul. Până departe, spre munți, întinderea pustie era întreruptă doar de tufișuri noduroase de tamariscă și salvie și de încrengături aproape invizibile de sârmă ghimpată.

Beatriz observa totul din locul unde era cocoțată, fără să-și bată prea mult capul cu natura, fiind atentă mai degrabă la ființele mititele care se mișcau prin preajmă. Nu se prea dădea în vânt după munca fizică, dar îi plăcea să-i urmărească pe cei care o făceau. Îi plăcea să vadă cum fac ei lucrurile acelea care nu erau necesare. La urma urmelor, nu sarcinile pe care le îndeplinesc oamenii, ci lucrurile pe care le fac pe lângă ele spun ceva despre cum sunt ei cu adevărat.

De pildă, de acolo, de pe platforma telescopului, îl vedea pe Luis, vărul ei de-al doilea, care repara un gard de sârmă ghimpată prin care trecuseră vacile în timpul ultimei furtuni. Tăia anumite porțiuni și punea altele în loc. Însă din când în când își mișca degetele în aer, iar ea știa că atunci își face în minte exercițiile la chitară. O vedea și pe Nana, care se ocupa de roșiile din spatele casei ei. Bătrâna plivea buruienile așezată în coate și în genunchi, iar Beatriz o surprinse de două ori așezată în fund, mușcând cu încântare dintr-o roșie coaptă. O mai vedea și pe mătușa Rosa (mama lui Joaquin), care căra niște ardei, și pe fetița ei, Lydia, pentru gătit – ardeii, evident, nu bebelușul. Rosa mergea cu pași înceți, pentru că se oprea să cânte și să o sărute pe Lydia pe creștet; din experiență, Beatriz știa că alintările creșteau cantitativ de-a lungul zilei, până când mama nu mai

făcea nimic altceva decât să sărute copilul.

Un țipăt tremurător o făcu pe fată să-și mute atenția de la pământ spre cerul de deasupra. Mijind ochii ca să se apere de lumină, descoperi câteva bufnițe care se adunaseră pe marginea farfuriei, deasupra capului ei; ghearele lor, care se frecau de metal, făceau un zgomot familiar. Grupul era format din mai multe specii: două bufnițe, un huhurez și încă o bufniță micuță, dintr-o specie pe care Beatriz n-o mai văzuse până atunci. De fapt, majoritatea oamenilor nu mai văzuseră niciodată acea specie de bufniță, căci era una rară, o bufniță-cu-față-galbenă, originară din îndepărtatul Peru. Întrucât miracolele reprezentau o atracție irezistibilă pentru bufnițe, Beatriz, precum toți din neamul ei, era obișnuită cu prezența lor, deși, spre deosebire de majoritatea celorlalți membri ai neamului Soria, își petrecuse multe ceasuri întrebându-se dacă faptul că bufnițele erau atrase de miracole era un lucru bun sau dăuna. La urma urmelor, era o mare diferență între felul în care florile atrag păsările colibri și cel în care sunt ademenite moliile de lumina artificială.

O pană dungată cădea spre ea. Beatriz se înălță s-o înhațe, dar mișcarea ei nu o ajută să prindă pana, care își continuă coborârea înceată spre pământ.

— De ce mai sunteți aici? fluieră ea în limba pe care o inventase.

Bufnițele nu se speriară de vocea ei. Dimpotrivă, continuară s-o fixeze cu ochii larg deschiși. Bufnița-cu-față-galbenă, care bătuse atâta drum până acolo, își înclină capul într-o parte ca s-o studieze mai bine. Fata nu știa dacă erau chiar aceleași bufnițe de noaptea trecută și, dacă așa stăteau lucrurile, nu știa ce anume le atrăgea.

— Aici nu există întuneric, fluieră ea. Nici miracole, de altfel.

Ele însă continuau să se uite cu atâta atenție, încât Beatriz întoarse capul să vadă dacă nu cumva apăruse vreun nou pelerin, fără ca ea să știe. Dar unica persoană care se vedea era Michael, soțul Rosei, care înfigea o lopată într-o grămadă de gunoi. De când îl știa Beatriz, omul ăsta nu făcea decât să muncească ori să doarmă. Ca să-l înțelegi pe Michael, nu trebuia decât să înțelegi ce muncă are de făcut în momentul respectiv, iar acum era vorba de cabana despre care Beatriz auzise

vorbindu-se cu o noapte înainte. Deocamdată cabana avea numai patru stâlpi de lemn înfipți în pământ. Era, de fapt, doar făgăduiala unei clădiri, iar proiectul nu ajunsese mai departe nu pentru că n-ar fi vrut Michael să muncească, ci mai degrabă pentru că era un subiect de controversă, care stârnea discuții la fiecare pas. Judith nu era singura care credea că nu e nevoie de așa ceva.

De fapt, nu cabana era problema. Ci pelerinii.

În Colorado crește și în zilele noastre un arbust numit tamariscă. I se mai spune și cedru-sărat. Nu e o plantă originară din regiune. În anii 1930, asupra statelor din centrul Statelor Unite s-au abătut furtuni de praf, care au ținut câțiva ani. Ca să împiedice distrugerea statelor dintre Colorado și Tennessee, fermierii au plantat milioane de arbuști de tamariscă, care aveau să țină solul stabil. După ce și-a îndeplinit misiunea, întreprinzătoarea tamariscă și-a făcut bagajele și s-a mutat spre partea de sud-vest a Statelor Unite, unde s-a stabilit. În perioada de înflorire e o plantă foarte frumoasă, cu floricele mici, rozalii – frumusețea este mai mult accentuată de combinația neobișnuită dintre culoarea diafană și rezistența fizică. Iar, dincolo de perioada de înflorire, e un arbust enorm și incredibil de robust, atât de adaptat la climatul din Colorado, încât, atunci când își face apariția, nici o altă plantă nu poate concura cu el. Rădăcinile masive și puternice sapă adânc în sol, bând toată apa, luând toate sărurile, până când unicul vecin potrivit pentru un arbust de tamariscă devine doar o altă tamariscă.

Așa ajunseseră să fie și pelerinii la Bicho Raro.

Veneau în același ritm, dar plecau mult mai greu. Nu se știe de ce, dar nu mai reușeau să înfăptuiască al doilea miracol, cel asupra lor, cu aceeași eficiență ca cei din generațiile anterioare. Așa că se învârteau fără țintă prin Bicho Raro, rămași cu schimbarea la jumătate, secătuind cu sârg așezarea de resurse. Cei din neamul Soria nu îndrăzneau să-i ajute. Cu toții fuseseră preveniți de primejdia care îi pândea dacă se băgau în calea miracolelor și niciunul dintre ei nu voia să riște să dezlănțuie întunericul asupra sa ori asupra celorlalți membri ai familiei.

Soluția cea mai simplă ar fi fost să-i alunge pe pelerini în deșert, să se descurce cum puteau. Dar, chiar dacă Daniel n-ar fi

fost acolo și n-ar fi protestat împotriva gestului lipsit de etică, amintirea lui Elizabeth Pantazopoulos îi oprea pe ceilalți Soria. Elizabeh Pantazopoulos ajunsese în Bicho Raro prin anii 1920, îmbrăcată într-o uniformă bărbătească de închisoare, din cele cu dungi, și cu un glonț în brațul stâng. Pe brațul celălalt, cel nevătămat, ținea o mâță cu blană lungă, care avea și ea un glonț într-o labă. Nu voise să spună nimic despre circumstanțele în care ajunsese în halul acela; primise doar primul miracol și rămăsese în Bicho Raro numai până când i se vindecase rana, iar pisica nu mai tresărea la zgomotele de ciocănituri. Pe urmă reușise să îndeplinească și al doilea miracol, cel făcut de ea, iar în dimineața următoare plecase. Cei din neamul Soria nu mai auziseră nimic de ea vreme de patru ani, când sosise de la New York un pachet care conținea trei lucruri: (1) un petic de hârtie pe care scria doar „Mulțumesc... A dumneavoastră, Elizabeth Pantazopoulos”, (2) un glonț, fie cel din brațul ei, fie cel din laba pisicii și (3) un teanc de bani îndeajuns de gros, încât cei din Bicho Raro putuseră să facă față celor mai grei ani din timpul Marii Crize Economice.

N-aveai de unde să știi cine o să dea lovitura. Prin urmare, pelerinii rămâneau acolo, iar cei din neamul Soria se apucaseră, fără tragere de inimă, să le ridice o cabană.

Beatriz își pierduse interesul pentru Michael și cabană, iar acum se uita la imensa mașină Mercury, cu panourile ei din lemn, care rămăsese înțepenită în praful din spatele lui. Își dusese mâna streașină la ochi, ca să se apere de soare, și scruta interiorul mașinii. Prin lunetă, se întrezăreau cizmele lui Pete Wyatt; dacă nu era mort, probabil dormea. Spre uimirea lui Beatriz, dorința de a-și pune degetul mare pe pielea lui nu dispăruse, chiar dacă din locul acela nu-i putea zări coatele. Străduindu-se să-și analizeze în mod obiectiv sentimentele, Beatriz își imagină cum acestea ies din mintea ei și se înalță tot mai sus, deasupra telescopului; spera astfel să poată despărți emoția de trupul ei, care nu era demn de încredere. Dar, spre iritarea fetei, aceasta refuza să plutească deasupra ei. Unele sentimente sunt prea înrădăcinate în corp ca să poată exista fără el, iar aceasta, dorința, face parte dintre ele. Beatriz cunoștea, din ceea ce văzuse, acest fel de atracție, însă nu avea o

experiență personală. Observase lipsa de logică pe care o presupune această senzație, după care se gândise la membrii mai emotivi ai familiei sale, întrebându-se dacă ei așa se simt tot timpul.

Cu privirea fixată asupra cizmelor lui Pete, Beatriz era atât de adâncită în analiza acestor sentimente năucitoare și le dedicase atâta timp, încât nu observase nici plecarea bufnițelor de deasupra ei, nici apariția Marisitei Lopez sub ea.

Marisita se afla la baza telescopului, ținând o mână la ochi, ca să se apere de ploaia care curgea necontenit peste ea. Praful din jurul ei se umfla și era împroșcat sub asaltul precipitațiilor. Fluturii de pe rochia ei își înfoiau încet aripile, însă nu-și luau zborul.

Se uita, nesigură, în sus. Avea o misiune îndeajuns de urgentă încât să-i dea curaj să încalce regula care cerea să nu vorbească niciodată cu nimeni din neamul Soria, dar tot mai ezita. Motivul era că, văzută din afară, Beatriz putea fi înspăimântătoare. În clipa aceea, *la chica sin sentimientos* prezenta o imagine puternică și tulburătoare acolo, sus, pe platforma telescopului. Neclintită, mută, fără măcar să clipească. Se asemăna foarte mult cu bufnițele care stătuseră până de curând pe țevile de deasupra ei, mai ales cu huhurezii cei cu expresii de nepătruns.

Marisita venise la Bicho Raro din Texas, iar în locul de frontieră unde trăia ea bufnițele erau privite cu suspiciune. Problema nu era, de fapt, cu ele, ca animale, ci cu *lechuza,* cum erau numite, în spaniolă, acele vrăjitoare care se puteau preschimba în bufnițe cu chip de om. Și chiar dacă Marisita avea încredere în intențiile neamului Soria, asta nu însemna că putea să se mintă pe sine că ei nu ar fi avut și talente supraomenești. Și, deși nu credea că Biserica avusese dreptate când îi izgonise din Abejones, nu-i era greu să-și dea seama că nici ea, unul dintre pelerinii chinuiți aflați la familia Soria, nu făcea parte dintr-o biserică.

Doar că Marisita nu prea era sigură dacă nu cumva, în esență, sfinții și vrăjitorii erau destul de asemănători.

După Daniel, Beatriz era cea mai sfântă dintre membrii neamului Soria.

Astfel că Marisita nu găsise îndeajuns curaj să o strige pe Beatriz ca s-o anunțe că Daniel Soria îi trimisese o scrisoare. Așa

că fixase hârtia între treptele de metal ale scării, asigurându-se că n-o să cadă, mișcându-se repede ca să nu strice hârtia cu mâinile ei ude de ploaie.

Nu știa ce conținea scrisoarea. I se ceruse să n-o citească, așa că n-o citise. Nu avea de unde să știe cât de mult avea să-i afecteze conținutul ei pe toți.

„Beatriz! Beatriz Soria! Am ceva pentru tine!” strigase ea, însă numai în minte.

De multe ori, Marisita vorbea numai în mintea ei. În general, modul ăsta de comunicare nu era prea eficient, pentru că foarte puțini oameni știu să citească gândurile, dacă nu o punem la socoteală pe Delecta Marsh, care primise darul de a citi gândurile ca urmare a primului ei miracol, în 1899. Însă Delecta murise demult, împușcată de un abate care fusese imediat excomunicat și care murise și el, așa că, în realitate, Marisita doar își frânsese mâinile, nădăjduind că Beatriz avea să o observe și să vină să-și ia scrisoarea.

Dar asta nu se întâmplase și nici Marisita nu prindea mai mult curaj.

Marisita izbucni în plâns, dar numai puțin. Lacrimile nu izvorau numai din anxietate. Erau genul de lacrimi care vin ușor pentru că înaintea lor au fost altele care le-au deschis calea. În noaptea de dinainte, când veniseră Tony și Pete, ea era cu gândul la o hotărâre îngrozitoare. Iată care era: se gândea dacă să plece sau nu în deșert fără nimic de mâncare și să meargă fără să se oprească, până când n-avea să-și mai amintească cine este. Dacă credeți că pare a fi un mod chinuitor de a muri, aflați că și Marisita se gândise la asta și se hotărâse să-l aleagă fix din acest motiv; ea considera că asta merită. Acum însă Daniel o pusese să transmită misterioasa scrisoare, spunându-i că este importantă. Și ea nu putea să plece în deșert până n-avea să afle ce însemnătate are.

Se simțea deci prinsă între două lumi. În noaptea anterioară, nu voise cu adevărat să plece, dar nici nu dorise să rămână. Pe lângă teama de Beatriz, acest lucru îi storsese alte lacrimi.

Însă lacrimile nu-i dădură curaj, așa că lăsă scrisoarea prinsă de scară, așteptând să fie descoperită: „Beatriz”, începea aceasta, „m-am îndrăgostit de Marisita Lopez”.

7

Pete Wyatt nimeri ca un străin în această lume a miracolelor.

Nu era nici sfânt, nici pelerin. Era doar un puști care se trezise foarte târziu, într-o dimineață, pe bancheta din spate a unui Mercury vopsit galben-ou, care aparținea unui străin.

Își șterse fruntea de transpirație și se strecură afară, în soarele puternic. Înfățișarea locului îl luă prin surprindere. Nu era defel așa cum și-l închipuise în noaptea anterioară. Noaptea, Bicho Raro era un zeu; ziua, devenea om. În lumina crudă a miezului zilei, era un loc unde trăiau oameni – un loc unde un tânăr putea să muncească pentru a putea să-și cumpere o camionetă.

Adevărul ăsta, așa cum îi era revelat acum, ar fi trebuit să-l încurajeze, dar asupra lui Pete avea un efect total opus. Călătoria pe care o făcuse până în clipa aceea i se păruse un soi de vis, iar un vis se poate oricând transforma în altceva. Numai că, atunci când ești treaz, adevărul îți apare în față cu toată strălucirea și forța, iar mintea nu-l mai poate modela după cum vrea. Prin urmare, Pete se confrunta abia acum cu realitatea planului pe care și-l făcuse. Își duse iar mâna la inimă, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greșeală. „Poate”, se gândea, „poate că m-am supraestimat. Poate că un loc atât de mare și o aventură atât de ciudată erau numai pentru cei care nu aveau o gaură în inimă.”

Închise ochii și gândurile îi zburară la tatăl lui.

George Wyatt era un om de acțiune. George Wyatt ar fi trebuit să moară în pântecul mamei, cu cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului, numai că el hotărâse că moartea nu-i o soluție care să-i convină și îl rosese până se eliberase. Se născuse cu două săptămâni înainte de vreme; în mânuțe avea cordonul ombilical zdrențuit și avea deja dinți în gură. Din cei opt frați, el fusese cel mai plăpând, însă încă de când era un țânc începuse să ridice greutăți, așa că la vârsta de cincisprezece ani își putea ridica în brațe toți frații deodată. Părinții lui erau săraci lipiți pământului și aceeași soartă l-ar fi așteptat și pe el dacă nu s-ar fi înrolat în armată și n-ar fi muncit pe brânci. Salvase un colonel care era

cât pe ce să se înece cu propria rație, pe teren, dându-i un pumn în față și cerându-i să înceteze cu tâmpeniile, iar pentru asta fusese făcut ofițer.

George Wyatt nu și-ar fi permis să dea bir cu fugiții atât de repede.

Pete deschise ochii. Se îndreptă de spate, hotărât. Avea să caute pe cineva care să știe ceva despre oferta lui de a munci în schimbul camionetei.

Cu ceva ani în urmă, în Oklahoma, se ocupase o vreme cu strângerea de fonduri pentru o secție de pompieri. După o iarnă neobișnuit de grea, unica mașină de pompieri din orășelul lui rămăsese pe butuci: sărăcia și o mulțime de incendii provocate de șemineuri înfundaseră furtunul mașinii, cu rugăciuni și disperare, și îl sfâșiaseră de la un capăt la altul. Pete organizase cu succes o colectă pentru înlocuirea lui, mergând din ușă în ușă, înarmat cu un zâmbet și cu un formular de donații.

Se apucă deci și acum să bată la uși, la fel de viguros, numai că reacțiile erau cum nu se poate mai diferite. Deși putea să jure că sunt oameni în case, toate ușile rămâneau închise în fața lui. În plus, avea senzația că e urmărit, că dincolo de ferestre îl țintuiesc cu privirea ochi care se făceau nevăzuți de îndată ce se uita în direcția lor. La un moment dat, când bătu la ușa rulotei Rosei Soria, auzise chiar un copilaș țipând și pe cineva dinăuntru făcându-l să tacă.

Problema era că el arăta a pelerin. Toți cei din neamul Soria știau că în noaptea dinainte mai veniseră niște pelerini, toți Soria știau că se petrecuse un miracol. Presupuneau, așadar, că Pete primise miracolul împreună cu Tony și de aceea nu voiau să riște să-i vorbească. De obicei, Daniel ar fi îndrăznit s-o facă, însă azi era absent, la fel ca toți ceilalți.

Pete habar n-avea de ce se feresc oamenii de el, vedea doar că se întâmplă. Așa că se apucă de unicul lucru care îi trecuse prin minte: începu să muncească.

Își îndreptă atenția spre cabana din bârne. Michael se făcuse scump la vedere de îndată ce Pete începuse să se fâțâie prin Bicho Raro și e cam greu să-ți bagi nasul cu folos în munca începută de altcineva, dacă nu ai nicio indicație, însă Pete avea multă experiență la ajutat oamenii. Un ajutor bun presupune, în

general, să preiei cu atenție sarcinile altora, iar el asta făcea acum. Observase că dimensiunile cabanei fuseseră deja stabilite, că începuseră deja să fie săpate unele gropi, și că treaba mergea încet, pentru că solul era pietros. Se gândi o vreme de ce ar putea avea nevoie arhitectul nevăzut al acestei case, după care se apucă să înlăture toate pietrele care se aflau în perimetrul cabanei.

Locuitorii din Bicho Raro îl urmăreau la treabă. Îl văzură cum dă la o parte îndeajuns de multe pietre încât să umple cu ele roaba lăsată lângă bușteni. Îl văzură cum strânge îndeajuns de multe pietre încât să facă o movilă, apoi două, apoi trei. Văzură că avea acum destule pietre cât să își ridice și el o căsuță lângă cabană. Nu avea materialele necesare ca să facă un acoperiș, nici sticlă pentru geamuri, nici din ce să-și facă o ușă de lemn, însă reușise să ridice patru pereți și o vatră în colț și tocmai se apucase de pervazurile decorative, când i se terminară pietrele.

În clipa aceea, Antonia Soria își dădu seama că știe cine e omul acesta.

Ea fusese cea care îi propusese mătușii lui Pete ca acesta să muncească în schimbul camionetei, la ceva vreme după ce Josefa fusese vindecată cu ajutorul celui de-al doilea miracol, dar înainte ca ea să plece din Bicho Raro. Acolo era mereu nevoie de o mână de lucru și Antonia se gândise că ar fi soluția ideală ca să scape de camioneta paradită.

Antonia lăsă jos foarfeca.

De fiecare dată când avea o clipă liberă, făcea flori de hârtie ce păreau atât de reale, că uneori până și florile uitau că nu sunt adevărate și se ofileau pentru că nu aveau apă. Era un proces tare dificil, care presupunea ore întregi de concentrare, iar ea se înfuria îngrozitor de fiecare dată când era nevoită să se întrerupă. Între dorința de a-l angaja oficial pe Pete și furia provocată de întreruperea muncii se dădea acum o luptă. Dorința învinse în cele din urmă, dar victoria era amară.

După un lucru anume tânjea Antonia: să lingă miere de pe degetul unui bărbat. Și de un lucru anume se temea: că o să uite să țipe la vreunul dintre membrii familiei, iar acesta, din neglijență, o să dea foc la casă.

Pufnind furioasă, își abandonă trandafirii de hârtie. Își strânse

părul în coc, se ciupi de câteva ori de obraji, după care ieși și se îndreptă spre Pete.

— Ești băiatul lui Josefa? îl întrebă.

Pete avea în mână ultima piatră, dar o lăsă grăbit jos. Observase că femeia era furioasă și se gândi că era vina lui.

— Nepotul ei, coniță. Pete Wyatt.

— Watt?

— Wyatt.

Enervarea pe care o simțise Antonia când trebui să se întrerupă din lucru începea să se topească pe când se uita la căsuța pe care o începuse băiatul.

— Strânge-mi mâna, îi zise ea lui Pete, iar el se conformă. Antonia Soria.

— Sora?

— Soria.

Se uită mai cu atenție la el.

— Ești sigur că nu ai întuneric în tine?

— Nu, coniță. Doar o gaură în inimă.

— Gaura aia din inimă n-o să te omoare dacă muncești pe brânci?

Doctorul care îi pusese diagnosticul lui Pete – și pe care îl chema tot Pete – îi explicase că gaura din inima lui era vulnerabilă la emoții extreme, precum șocul, frica sau sentimentele complicate pe care le poți încerca atunci când îți dai seama că alții îți vor moartea și, în general, cam la toate lucrurile peste care te aștepți să dai în armată. Doctorul Pete îi spusese pacientului Pete că, atâta vreme cât ducea o viață moderată și evita situațiile în care s-ar putea confrunta cu emoții extreme și neașteptate, nici n-avea să știe că-i lipsește ceva. În timp ce părinții și Dexter, fratele său mai mic, asistau la discuție, pacientul Pete întrebase dacă n-ar putea, pur și simplu, să-și educe mintea și să intre totuși în armată. Doctorul Pete răspunsese că, din păcate, nu avea cum; pacientul Pete avea să fie mereu veriga cea mai slabă. După care scrisese: „Inapt pentru serviciul militar”.

Pete se gândi iar la toate acestea, după care gândul îi fugi la Beatriz și la deșert. În cele din urmă, spuse:

— Nu, coniță, nu cred. Numai șocul mă poate omorî.

— Bine. Foarte bine, repetă Antonia. Vino! O să-ți arăt unde o să-ți lași încălțările noaptea.

În timp ce Pete își lua sacul din mașină, Antonia aruncă o privire amară spre sera soțului ei, Francisco. Îl putea vedea prin geam. Dacă soția lui își petrecea nopțile făcând flori de hârtie atât de frumoase, încât păreau adevărate, Francisco își petrecea zilele cultivând flori adevărate atât de frumoase, încât păreau false. Valea San Luis era un loc numai bun pentru recoltele de cartofi, fân și roșii, însă Francisco se hotărâse să cultive trandafiri. O mulțime de lucruri puteau să împiedice cultura de trandafiri pentru expoziții în Bicho Raro – de pildă, grindina, care le distrugea petalele, elanii, care le mâncau frunzele, și soarele arzător, care le secătuia de culori –, dar, pe când era copil, el fusese uluit de frumusețea perfectă a spiralei lui Fibonacci, pe care o văzuse în bobocul unui trandafir, și de atunci patima aceasta nu-l mai părăsise. De atunci, se străduise să obțină imposibilul: un trandafir negru. Iar acum era în seră, ca de obicei, scriind observații în caiețelul său. Erau acolo numere, deși nu era vorba de aritmetică – era o propoziție scrisă în limbajul pe care îl inventase împreună cu Beatriz. În traducere însemna: „Câinii Antoniei cred că au omorât un om azi-noapte”.

După un lucru tânjea Francisco: să găsească un boboc de trandafir negru ca noaptea printre florile sale. Și de un singur lucru se temea: să i se ceară să facă orice altceva.

Antonia îi adresă un zâmbet plin de dispreț soțului ei, simțind cum o apucă iar furia, după care se întoarse cu spatele la el. Arătă cu mâna în spatele cisternei:

— Aia de acolo e camioneta.

Pete se simți cuprins brusc de bucurie văzând că vehiculul chiar e real. Dacă se străduia îndeajuns, putea deja să-și imagineze logoul său pictat pe ușile murdare.

— Coniță, vă mulțumesc că mi-ați oferit ocazia asta!

— Nu-mi mulțumi. Nu cred că funcționează.

Femeia se opri apoi în fața unei clădiri lungi de cărămidă, ce părea un depozit.

— Aici o să stai. Suntem plini ochi de pelerini, așa că o să ai un coleg de cameră.

— Nu mă deranjează, coniță.

— Ba s-ar putea, replică Antonia.

Casa în care avea să locuiască Pete îi găzduise la început pe cei din familia lui Daniel Lupe Soria, chiar dacă acum ar fi fost greu să crezi că a fost cândva casa unei familii, întrucât cu timpul fusese împărțită în mici apartamente, înăuntru era întuneric și răcoare și mirosea a mâncăruri necunoscute și a fum de lemne făcut înăuntru vreme de mulți ani.

— Bucătăria, zise Antonia, în timp ce îi prezenta locul. Cureți după tine.

— Da, coniță.

— WC-ul, spuse Antonia, deschizând o ușă. Cureți după tine.

— Da, coniță.

— În camerele astea locuiesc pelerini, așa că nu încape vorbă că nu vei intra fără să fii invitat, zise Antonia, făcând un semn spre cele patru uși înșirate de-a lungul coridorului, pe toată lungimea casei.

— Da, coniță.

Ca să nu rămână casa neaerisită, toate acele uși erau deschise, așa că, în drumul lui, Pete făcu cunoștință și cu pelerinii cu care avea să împartă adăpostul.

În prima se afla Jennie Fitzgerald, o tânără brunetă și zveltă, care îi făcu un semn cu mâna pe când treceau pe lângă ea.

— Bună! zise Pete.

— Bună! răspunse Jennie.

El nu avea de unde să știe că, astfel, tocmai se confruntase cu rezultatul primului ei miracol. O lăsase incapabilă să spună altceva decât ceea ce spusese deja cineva. Dintre toți pelerinii, ea era cea mai hotărâtă să scape de întunericul din sinea ei. De când se înfăptuise primul ei miracol, își petrecuse timpul căutând încontinuu să discute cu alții. Partenerul de conversație trebuia să înceapă, iar Jennie încerca să răspundă cu propriile cuvinte, făcând apel la tehnici invizibile, numai ca spusele ei să nu fie doar un ecou. Până acum însă, nu reușise decât să-i facă pe pelerini să se teamă îngrozitor de discuțiile cu ea, ceea ce era foarte rău, pentru că era, de fapt, o tânără tare simpatică.

Pete aproape că nu-l văzu pe pelerinul din a doua încăpere, pentru că se contopea cu umbrele din cameră. Se numea

Theldon Bunch. După primul miracol, rămăsese acoperit de mușchi pe tot corpul, așa că acum își petrecea timpul fie în balansoarul ce se găsea într-un colț al camerei, fie pe prispa umbrită a casei, citind romane groase pe care poștașul i le aducea de la Alamosa. Avea la fel de mult mușchi pe el pe cât avusese în ziua în care miracolul îl crease și nu părea să facă nimic ca să scape de el.

— Bună! îi zise Pete, însă Theldon Bunch nu-și ridică privirea din carte până când Pete și Antonia nu trecură de camera lui.

În a treia încăpere erau găzduite strălucitoarele gemene californiene Robbie și Betsy, care, după primul miracol, rămăseseră prinse una de alta printr-un șarpe imens și negru, cu câte un cap la ambele extremități. Șarpele le încolăcea picioarele dacă se îndepărtau prea mult una de alta, dar se și stropșea la ele dacă stăteau prea apropiate vreme mai îndelungată. Dacă un cap era atacat, celălalt îi sărea în ajutor. Dacă era hrănit constant și ținut într-o tensiune nici prea-prea, nici foarte-foarte, îl puteau duce după ele aproape fără să-l bage în seamă. Gemenele sosiseră la Bicho Raro când ciondănindu-se, când agățându-se una de cealaltă și tot așa se purtau și acum. Lui Beatriz îi trecuse prin minte că soluția era ca una dintre gemene să imobilizeze unul dintre capetele șarpelui, iar cealaltă să-l ucidă pe al doilea, însă firește că ea nu putea face așa o sugestie. Prin urmare, cele două continuau să se vaite că șarpele era prea puternic și nu-l puteau învinge singure, iar în timpul acesta își duceau în continuare viața cu reptila încolăcită în jurul lor.

— Bună! le zise Pete.

Era un pic orientat spre Robbie, prin urmare, capul de șarpe aflat mai aproape de Betsy îl sâsâi gelos. Lui Pete îi sări mai întâi inima din piept, urmată imediat de corp. Se izbi cu spatele de peretele coridorului, trăgându-și singur o palmă peste inima care suferise un șoc primejdios. Betsy smuci șarpele.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea, cu ochii ațintiți însă spre Robbie, de parcă ar fi fost vina ei.

— Sigur, domnișoară, nu-i nicio problemă, răspunse Pete, nu prea sigur de adevărul cuvintelor sale. Eu sunt Pete.

— Pete, repetă Betsy, dar continua să se uite la Robbie de

parcă și asta ar fi fost tot vina ei.

Robbie refuza să o privească. Erau certate.

— Wyatt, îl chemă Antonia, care o luase înainte pe coridor.

— La revedere! le spuse Pete gemenelor și plecă mai departe. Antonia nu le adresase nicio vorbă pelerinilor pe care îi întâlniseră. Pete își aminti că nimeni din neamul Soria nu-i răspunsese când bătuse la ușile lor; observa acum că ea nu-i bagă în seamă pe oamenii aceia și i se părea că asta e o mârlănie. Era însă mult prea politicos ca să scoată o vorbă despre asta; se mulțumi deci să arunce o privire peste umăr la cele trei camere pe lângă care trecuseră.

Antonia nu era deloc înceată la minte, așa că, înainte de a ajunge la ultima ușă, se opri și puse o mână pe umărul lui Pete.

— Crezi că sunt o scroafă nesimțită.

— Nu, coniță.

— Ba da. Se vede pe fața ta.

— Ba nu, coniță.

— Ba minți și crezi că eu sunt o scroafă, dar nu e nicio problemă. Te înțeleg. Pete, aici există niște reguli, care ție nu ți se aplică. Noi, cei din neamul Soria, trebuie să avem grijă cu pelerinii; dacă avem vreun contact cu ei după primul lor miracol, propriul nostru întuneric ne va învălui, iar asta ar fi ceva îngrozitor, un lucru pe care nimeni n-ar vrea să-l vadă, ar fi mai rău decât orice beznă ar fi existat în ei. Așadar, asta e regula numărul unu: le oferim numai adăpost și găzduire pelerinilor, dar nu vorbim sub nicio formă cu ei, pentru că nu știi ce le-ar putea fi de ajutor. Regula numărul doi: dacă vrei să ai parte de iubire sau de un tovarăș de viață, nu cauți asta în Bicho Raro. Dragostea e deja destul de periculoasă, chiar și fără pelerini. Regula numărul trei: doar un sfânt poate să facă miracolul – și nimeni altcineva; pentru că nu știi când o să te muște întunericul, ca șarpele acela pe care l-ai văzut. Astea ne sunt regulile.

— Da, coniță, zise Pete.

Nu prea știa ce-ar fi trebuit să spună, pentru că el nu era un Soria și regulile acestea nu se aplicau pentru el, dar înțelegea prea bine că era o problemă gravă și voia ca Antonia să știe că el își dădea seama de asta.

— De asta nu vorbesc cu pelerinii, zise Antonia.

— Da, coniță.

— Nu pentru că aș fi o scroafă nesimțită.

— Nu, coniță.

— De asta n-a venit nimeni să vorbească cu tine, pentru că am crezut că ești un pelerin.

— Da, coniță.

— Îți spun toate astea pentru că toți pelerinii le știu, așa cum trebuie să știi și tu; să știi ce fac cei din neamul Soria și ce nu fac și să înțelegi că nu suntem nesimțiți.

— Da, coniță.

— Bine. Asta e camera ta, îl anunță Antonia, apropiindu-se de ultima cameră. Să cureți după tine.

— Da, coniță, zise Pete.

Antonia se apleca un pic spre cameră, fără să se uite însă înăuntru.

— *Padre*[6], puștiul ăsta o să-ți fie coleg de cameră. Poate să doarmă pe jos.

Adăugă apoi, în timp ce deja se îndepărta:

— Vino la Michael sau la mine când ești gata să te apuci de muncă, Wyatt!

Ultima cameră de pe coridor era cea a părintelui Jimenez, un preot din nordul Coloradoului. Era binevoitor, prietenos și un om sfânt, exact așa cum te aștepți să fie un preot, cu condiția să nu-ți fluture vreodată fusta în vânt. În urma primului miracol, ajunsese să aibă un cap de coiot, dar mâinile îi rămăseseră de om. De primul se servea ca să înhațe iepuri, iar de mâini, ca să-și pună în fiecare dimineață gulerul preoțesc. Se străduia cu adevărat să-și alunge întunericul, dar nu-și putea împiedica urechile de coiot să se ciulească atunci când o fată drăguță apărea prin Bicho Raro.

Când Pete intră pe ușă, *padre* Jimenez stătea într-un colț al unei saltele înguste. Patul era făcut atât de bine, încât ai fi zis că este o foaie de hârtie, iar în încăpere nu se aflau decât o măsuță, pe care era o lampă, și o cruce pe perete. La vederea priveliștii din fața lui – decorul minimal, bărbatul cu cap de coiot, patul făcut militărește –, Pete simți brusc un al doilea șoc. De data

[6] „Părinte” (în lb. spaniolă, în original), apelativ politicos pentru un preot (n. red.).

aceasta, nu era vorba de surpriză, ci de dorul de casă, de înțelegerea faptului că era tare departe de Oklahoma, din toate punctele de vedere, de teama că planul lui nu fusese altceva decât o perdea de fum, care l-a înșelat, făcându-l să se simtă mai bine. Ferocitatea acestei emoții îi zgudui și mai mult inima și, pentru întâia oară, Pete ajunse să creadă că doctorul Pete chiar avusese dreptate și că lanțul i se scurtase un pic.

Așa se face că Pete văzuse mai întâi o versiune ceva mai blândă a părintelui; versiunea mai apropiată de adevăr, ar spune unii dintre cei care cred că suntem cât de puternici se poate în momentele când suntem cei mai slabi. Din fericire pentru băiat și pentru mulți alții, *padre* Jimenez nu intra în această categorie.

Preotul sări în picioare și străbătu camera dintr-un salt până la Pete.

— Bine ai venit, tinere! zise el.

Pronunța cuvintele într-un mod foarte dur, pentru că se chinuia să formeze sunetele, împiedicat de colții ascuțiți și de limba lungă.

— Fii bine venit, bine venit, bine venit!

Ca mulți protestanți care locuiau la țară, Pete făcu un pas înapoi, șocat în primul rând de vederea gulerului preoțesc și abia pe urmă de capul de coiot.

— Ă, da, domnule, mulțumesc.

Padre Jimenez așteptă până când tăcerea deveni ușor stânjenitoare și abia atunci o sfâșie cu colții lui strălucitori.

— Așa! Ei, ai avut deja parte de primul miracol?

— Eu am venit doar pentru o camionetă, răspunse Pete. Am venit la muncă.

— Așa deci!

— Doar pentru o camionetă.

— Și în tine nu pândește niciun pic de întuneric?

Așa că Pete trebui să mai spună o dată povestea mătușii Josefa.

— Da, da, desigur, zise *padre* Jimenez. Josefa. O femeie minunată, chiar dacă un pic cam progresistă. Ademenim întunericul când înotăm goi.

— Da? întrebă Pete.

— Tu nu?

Pete hotărî să schimbe subiectul.

— Încă mai sunteți… încă mai faceți… încă sunteți preot aici?

— Voi fi veșnic preot în sufletul meu. Ești catolic?

— Sunt creștin.

— Ce noroc! zise *padre* Jimenez. Și eu. Ia zi, ai venit azi-noapte împreună cu tipul ăla?

Pete nu se gândise deloc la Tony de când se trezise în mașina lui. Dar fiorul dorului de casă care îl apucase avusese efectul de a mai înfrumuseța amintirea călătoriei făcute împreună cu Tony. Mintea lui estompase toate aspectele negative și, în schimb, scălda în lumină camaraderia din ceasurile petrecute alături de el.

Cu zece ani în urmă, un om de știință pe nume Harry Harlow studiase știința atașamentului făcând studii pe maimuțe. Bebelușii maimuțelor fuseseră despărțiți de mamele adevărate și fuseseră lăsați lângă două substitute: o maimuță artificială acoperită cu o țesătură plușată și o altă maimuță artificială din sârmă. O maimuță de pluș nu are cum să fie numită mamă, dar toți bebelușii maimuțe fuseseră de părere că e mai bună decât mama de sârmă. Harlow nu studiase și tinerii din Oklahoma în timpul experimentului său, dar rezultatele acestuia se potriveau pentru Pete. Părintele și ceilalți pelerini bizari i se păreau băiatului un fel de mame de sârmă, pe când fantoma lui Tony, care era doar o mamă de pluș – și ciufută pe deasupra –, părea măcar să-i ofere o umbră de alinare.

— Da, cu el am venit! zise Pete. Unde e? Mai e aici?

— Da, sigur că da, răspunse *padre* Jimenez, arătând către ferestruică.

Se uitară amândoi afară, însă Pete nu-l zărea pe Tony. Vedea doar lumina strălucitoare a zilei și niște umbre care se strecurau prin ea. Băiatul urmărea din priviri umbra lungă și întinsă, ce părea de un albastru intens în lumina dimineții. Își duse mâna streașină la ochi și își dădu capul pe spate cât putu de mult, încercând să priceapă ce structură enormă făcea o asemenea umbră. Și zări o suprafață albă și netedă, întinsă pe două etaje, cu niște cusături ca niște tighele enorme. Nu înțelegea ce are în vârful de un negru ce bătea în indigo. Abia când lăsă în jos privirea ca să se uite la baza structurii, zări un singur picior gol și

imens și atunci înțelese la ce se holba, pentru că-și amintea foarte bine cum mâncaseră câinii Antoniei Soria pantoful care stătuse pe piciorul acela. Își dădu seama acum că suprafața cea albă erau câțiva metri de costum alb și că negreața de deasupra era o claie de păr strălucitor, absolut identic cu cel pe care îl văzuse în noaptea anterioară, doar că de trei ori mai mare.

— Sfinte Sisoe! exclamă Pete. Ăsta e Tony?

8

În vreme ce Pete holba ochii la noua statură a lui Tony, Beatriz descoperea și ea, în sfârșit, scrisoarea lui Daniel. Nu se prea omora Daniel să scrie scrisori. Citea încet, scria încet, încurcând de multe ori literele din cuvinte, iar alteori scriind numerele în direcția opusă. Avea urechi mai agere decât mâinile și, din cauza asta, orice sunet pe care îl auzea când lucra îi putea răpi concentrarea. Nu putea scrie când vorbea cineva cu el, pentru că, fără să vrea, începea să scrie cuvintele pe care le auzea. De fapt, înainte să devină Sfântul din Bicho Raro, el și prietenii lui se furișaseră noaptea cu mașina în oraș ca să picteze zidurile băcăniei de acolo. O făceau pentru că fiul patronului spusese lucruri urâte la școală despre familia Soria și se duseseră acolo după căderea întunericului, întrucât presupuneau, în mod corect, că băcanul n-ar fi vrut să-și vadă prăvălia pictată. Daniel, care avea cel mai mult curaj, primise sarcina să picteze, așa că se apucase să scrie încet cuvintele (în spaniolă pentru prietenii lui, care nu erau bilingvi, spre deosebire de copiii Soria), atent să nu scrie invers litera e, iar ceilalți îl priveau. Voise să scrie proverbul *Vivir con miedo es cómo vivir a medias!,* „O viață trăită în frică e o viață trăită doar pe jumătate!”, dar prietenii lui, prea beți și veseli, agățându-se de acest sentiment nobil, începuseră să îngâne încetișor, în timp ce Daniel picta pe zid, știind prea bine că literele aveau să asculte de ei, nu de el. Și în cele din urmă, el ajunsese să decoreze prăvălia cu *Vivir con mierda es cómo vivir a medias!,* ceea ce însemna cu totul altceva, pentru că e suficient să schimbi două litere pentru ca *miedo,* „frică”, să devină *mierda,* „rahat”.

Necazurile cu scrisul nu-l părăsiseră pe Daniel nici după ce terminase școala, așa că atunci când Beatriz primise scrisoarea de la el își dăduse seama pe dată că ceva era în neregulă. Dacă ar fi existat orice altă cale să-și transmită gândurile, cu siguranță că ar fi evitat să le scrie.

Călcase pe scrisoare pe când cobora scara. Hârtia era mai netedă decât treapta aspră, iar ea se dezechilibrase și fusese cât pe ce să cadă. Sărise jos ca să nu-și scrântească glezna și așa o

zărise, chiar în fața ei. O deschise, recunoscu scrisul lui Daniel și o închise repede la loc. Scrisul lui Daniel era la fel de tulburător pe cât fusese glasul lui cu o noapte înainte.

Beatriz prefera pe cât putea să fie singură când se gândea la lucruri grele, de aceea se îndepărtă de radiotelescop, prin spatele caselor din Bicho Raro, și se îndreptă spre camionetă. Nu prea avea loc sub camionetă, dar, cu toate astea, reuși să se strecoare dedesubt, trecând mai întâi cu șoldurile, iar apoi și cu umerii. Pe urmă, odată la adăpost în acel colțișor umbrit, deschise din nou scrisoarea, oftând.

O citi. Apoi o mai citi o dată, pentru că scrisoarea cerea asta. După care o citi și a treia oară. În scrisoare nu se cerea și asta, dar de două ori nu era de ajuns:

> Beatriz,
>
> M-am îndrăgostit de Marisita Lopez. A fost o greșeală.
>
> Noaptea trecută, după ce am terminat cu Tony, am ajutat-o. Asta nu a fost o greșeală. Nu mai puteam să fiu laș și să o văd cum suferă.
>
> Întunericul a început de-acum să mă cuprindă.
>
> Plec din Bicho Raro, mă duc în sălbăticie, unde nu voi putea să fac rău nimănui altcuiva decât mie. Mi-e teamă că, dacă voi rămâne, cei din familie vor fi ispitiți să mă ajute și îi va cuprinde întunericul și pe ei. Nu pot să trăiesc cu asta.
>
> Îi spun ei să-ți dea scrisoarea ție și nimănui altcuiva pentru că numai în tine am încredere să dai dovadă de logică, nu de bunătate. Mă încred în tine să-i faci să înțeleagă că nu pot încerca să mă caute. Ar fi bine să aștepți câteva ore ca să-mi dai un avans, asta ca să fim siguri. Te rog. Asta e tot ce vreau. Mai citește o dată, ca să înțelegi că sunt foarte serios. Este numai vina mea și nimeni altcineva nu trebuie să sufere. Poate o să reușesc să trec peste asta și atunci o să mă revedeți.
>
> Îmi pare rău, dar iau cu mine radioul din bucătărie. Poate o să reușesc să-l prind pe Diablo Diablo noaptea și așa o să simt că și voi sunteți acolo cu mine.
>
> Te rog să nu-i spui Marisitei că o iubesc. Nu vreau să o

rănesc și mai mult.

Daniel

Multe cuvinte erau scrise greșit, iar pe altele le mâncase, așa că sublinierile lui, emfatice, dar dezordonate, treceau dincolo de silabele dorite, însă Beatriz reușise să priceapă ce voia.

Rămase vreme îndelungată sub camionetă, cu ochii ațintiți la rugina care dantela caroseria în jurul roților. În mod normal, camioneta nu avea cum să ruginească atât de repede, într-un deșert atât de uscat și de fierbinte ca Bicho Raro, însă cu câteva luni înainte fusese parcată prea aproape de camera Marisitei și fusese inundată de lacrimile ei sărate.

Beatriz avea mereu la ea un pix și câteva foi de agendă împăturite, pe care le scoase acum din buzunar. La început, își lua la ea un creion scurt, pentru că îi plăcea cum se simțea când scârțâia pe hârtie – fremătând, plin de viață, tremurând pe hârtie –, dar într-o zi o loviseră vacile scăpate din țarc și își înfipsese creionul în braț. Acum ținea la ea un pix. Era mai lipsit de viață, dar avea și capac.

Se lungi pe burtă și începu să-și scrie gândurile, folosindu-și numerele limbajului ei secret. De cât timp oare, mormăia ea, era Daniel îndrăgostit de Marisita și cum de se întâmplase una ca asta? Toată viața li se spusese să stea departe de pelerini și nu poți să te îndrăgostești dacă nu te apropii de ei. Poate, scrise ea, poate că el se înșela. Poate că doar i se părea că e îndrăgostit de Marisita.

Dar Beatriz înlătură pe dată presupunerea asta. Daniel se cunoștea pe sine, își cunoștea emoțiile mai bine decât oricine altcineva din Bicho Raro. Dacă el spunea că e îndrăgostit însemna că era îndrăgostit. Mai la obiect, continuă ea să scrie, făcând numere tot mai mici ca să facă economie de hârtie, nu dragostea avea să-l ucidă. În deșert, o să aibă nevoie de apă și de hrană. O să aibă nevoie de un adăpost împotriva nopților reci ca gheața și a soarelui agresiv al amiezii. Nu avea cum să-i ducă hrană și apă fără să încalce tabuul. În plus, mai era și problema întunericului din el. Întunericul poate fi de multe, multe feluri și era greu și tare neplăcut să-și închipuie ce-o fi zăcut în sufletul lui Daniel. Toți știau că întunericul din sufletul unui Soria era mai

primejdios decât cel din sufletul unui pelerin oarecare, iar Beatriz văzuse câteva manifestări ale lui, una mai amenințătoare decât alta. Exista posibilitatea, scrise ea, ca întunericul lui să fie fatal.

După ce înregistră și acest gând, fu nevoită să lase jos pixul, în praf.

Cu un plescăit din limbă, îl luă apoi de jos. Ceea ce o îngrijora era faptul că, dacă ea, fata fără sentimente, se simțea ispitită să ignore avertismentul lui Daniel și să se ducă să-l caute în inima deșertului, riscând astfel să lase ca întunericul să-i năpădească pe toți, atunci cei mai împătimiți din neamul Soria aveau să fie și mai tentați să facă asta. În plus, Beatriz era cuprinsă și de o îngrijorare mai pragmatică: dacă Daniel nu avea să se mai întoarcă, atunci ea trebuia să devină Sfânta. La fel ca toți cei din neamul Soria, putea ține frâiele miracolului. Era însă important când îl făcea cineva cu adevărat sfânt. Era ceva spiritual. Pentru Beatriz era ceva ce putea face la fel ca spălatul pe dinți sau schimbatul uleiului la camionetă.

Numai că nu simțea că asta e de ajuns.

Măcar de-ar fi fost mai ușor procesul pentru pelerini! De multe ori, străbăteau sute și sute de kilometri până la Bicho Raro și, când ajungeau aici, optimismul aproape că-i părăsise. Pe urmă, când Sfântul făcea primul miracol, multor pelerini li se părea că întunericul care devenea vizibil era la fel de descurajant ca și cel invizibil, ba poate chiar și mai mult. Disperarea, tovarăș de drum oportunist, li se strecura atunci în suflet, împiedicându-i să-și scruteze sufletul ca să poată face al doilea miracol de care aveau nevoie ca să se vindece cu totul. Și, firește, Sfântul nu putea să intervină. De aceea, era important ca vindecarea emoțională a pelerinului să fi început înainte de trecerea prin primul miracol, cu ajutorul rugăciunilor, al sfaturilor și al unei atmosfere potrivite. Cu ajutorul sfințeniei, ar fi spus Daniel. Legenda spunea că, de fapt, cea mai mare sfântă din neamul Soria, Catalina de Luna Soria, era atât de sacră, încât primul și al doilea miracol se întâmplau mereu unul după altul, iar întunericul era aproape imediat înfrânt de pelerinul ce radia de fericire. Era greu să-ți închipui asta acum, când Bicho Raro gemea de pelerini nevindecați.

Poziția ei sub camionetă începea să devină neconfortabilă.

Beatriz stătea cu omoplații lipiți de toba de eșapament. Părul i se încurcase prin țevile de direcție. Și afară începea să fie din ce în ce mai mult zgomot. O lopată se izbi de-o piatră, iar Antonia ridică vocea. Îi dăduse de lucru lui Pete, iar zgomotele pe care le făcea acaparau gândurile lui Beatriz.

Fata se străduia să creeze un scenariu în care avea să preia cu succes îndatoririle lui Daniel, dar exercițiul de gândire nu era unul plăcut, nici pentru ea, nici pentru pelerinii care aveau să vină. Beatriz avusese o singură dată îndatoriri de sfântă, în timpul scurt care trecuse până când Daniel se scuturase de păcate, după ce Michael renunțase să mai fie sfânt și se pierduse în muncile omenești. Cu toate că nu avusese deloc pornirea să-și asume un asemenea rol, toți se gândiseră că ea ar fi putut să-l înlocuiască pe Michael, pentru că părea căzută din altă lume. La puțin timp după asta, își făcuse apariția un om de afaceri cu un aer trufaș, într-o mașină fițoasă, înmatriculată în New York. Tot ce ținea de el era în ordine; nu părea să aibă niciun pic de întuneric în el. Omul însă venise să vadă un miracol, așa că ea făcuse miracolul. Cum Beatriz era un om pragmatic, nu făcuse nicio ceremonie, nu se înconjurase de niciun mister, dar era o Soria, așa că miracolul se produsese și fără asta. Părul de pe capul afaceristului începuse să tot crească, lung și ondulat, încadrându-i fața, urmat de îndată de barbă, care, creață și lungă, i se revărsase pe piept. Hainele i se evaporaseră, lăsându-l gol cum îl făcuse maică-sa.

— E inacceptabil, a spus afaceristul, încercând să se acopere cu covorașul pe care stătea.

Dar și acesta se evaporase când îi atinsese pielea, lăsându-l tot gol și bărbos în fața lui Beatriz. Omul se agățase de o pictură care o înfățișa pe Fecioara Maria, dar abia când și pictura se făcuse nevăzută în mâna lui (păcat, era o moștenire de familie) adevărul miracolului îl izbise în față. Miracolul îl redusese la condiția de om primitiv, gol și hirsut.

Plin de o furie otrăvitoare, afaceristul se năpustise asupra lui Beatriz. „Ăsta nu e miracol”, îi spusese. „E o vrăjitorie; și încă una de cea mai proastă calitate.” „Pe vremuri”, continuase el, „ai fi fost arsă pe rug sau omorâtă cu pietre, ba chiar și mai rău.” Omul continuase, îi spusese că nu poate pricepe plăcerea sadică

pe care o avea ea de a ruina oamenii de succes, dar spera că nu încercase să pună mâna pe banii lui, pentru că îi avusese în pantalonii pe care blestemul ei îi făcuse să dispară. Beatriz nu făcuse altceva decât să-i asculte tăcută perorațiile. Nu putea nici măcar să-i aducă aminte de rolul pe care el singur trebuia să-l joace în al doilea miracol ca să nu atragă întunericul asupra ei.

În cele din urmă, omul se oprise, dezgolit de orice urmă de demnitate, cu bărbăția acoperită doar de barba care nu înceta să crească. Cu un ultim mârâit plin de furie, se năpustise afară din Sanctuar și dispăruse în noapte, abandonându-și mașina elegantă. Nu se mai întorsese niciodată după ea; și, la un moment dat, Luis o vânduse unui cunoscut de-al lui de dincolo de graniță. Zvonurile despre omul care rătăcea prin deșert se adăugaseră celor despre Felipe Soria. Împreună, cei doi erau sălbaticii din Colorado.

Beatriz nu mai făcuse niciodată alt miracol.

— Beatriz, te caută Judith, spuse Joaquin, care îngenunchease lângă camionetă.

Majoritatea oamenilor trec pe lângă camionete fără să se uite pe sub ele după alții, așa că faptul că Joaquin o găsise acolo pe Beatriz poate părea surprinzător. Numai că Joaquin avea mulți ani de experiență în căutarea lui Beatriz și știa că trebuie să o caute în toate locurile unde te-ai aștepta să dai peste o pisică sau peste o șopârlă veninoasă – pe acoperișuri, în copaci sau prin praful de sub camionete.

— Bună! Te văd, să știi. Am zis că te caută Judith.

Beatriz încă nu ajunsese la o concluzie satisfăcătoare cu însemnările ei, așa că nu-și făcu apariția.

Joaquin luă un băț și începu s-o împungă cu el; pe urmă turnă un pic de apă din sticla pe care o ținea în mână, astfel încât un pârâiaș să-și croiască încetișor drum prin colb până la ea.

— Maică-ta țipă la tatăl tău și acum a început și Judith să țipe.

Fata nu se clinti din loc, iar apa se opri înainte să ajungă la ea; ca urmare, Joaquin își descheie cămașa hawaiiană și o agăță de oglinda camionetei ca să n-o murdărească de praf și funingine. Undeva în spate se auzea zgomotul lopeții cu care Pete săpa în pământul tare, însoțit de cotcodăcitul țâfnos al găinilor. Joaquin îl convinsese pe Luis să-i facă rost de un aftershave și se îmbăiase

de-a dreptul în el. Câteva minute, mirosul acesta fu mai elocvent decât cei doi veri, până când, în cele din urmă, Joaquin întrebase:

— De ce?

Beatriz îi întinse notițele ei.

— Nu pot să citesc astea… rețetele tale de matematică.

Beatriz îi întinse scrisoarea lui Daniel.

Joaquin o citi, apoi, cum ceruse Daniel, o mai citi o dată, după care, la fel ca Beatriz, o citi și a treia oară. O lipi apoi de pieptul gol, ca să se poată trage cu mâinile de păr. Gestul său teatral l-ar fi putut face pe un observator extern să creadă că se preface, însă oricine știa ce sentimente nutrește Joaquin pentru părul său și-ar fi dat seama că nu era acolo nici urmă de prefăcătorie.

— Îi urăsc, zise el în final.

Auzindu-l, Beatriz răspunse cu glas liniștit, așa cum făcea la toate neadevărurile trântite de Joaquin:

— Ba nu, nu-i urăști.

— Da, bine. Nu e vina lor, toți sunt copiii Domnului și ai Sfintei Fecioare Maria, *el alma generosa será prosperada, y el que riega será también regado*[7], știu, știu, zise Joaquin, maimuțărind glasul scârțâitor al Nanei.

Pe urmă adăugă, vorbind normal:

— Va trebui să găsim o soluție ca să-i ducem apă.

— Tu chiar ai citit ce-a scris el?

— Da, dar e o tâmpenie.

— Nu mă face să-mi pară rău că ți-am arătat-o.

— Am putea ruga un pelerin să-i ducă apă, zise Joaquin, dar își dădu pe dată seama că sugestia lui e imposibilă. Dacă am putea să vorbim cu pelerinii…

Beatriz rămase cu privirea ațintită la găurile făcute de rugină până când se preschimbară într-o frunză mâncată de omizi și apoi redeveniră găuri de rugină. Spre propria enervare, gândurile îi fugeau la Pete Wyatt și coatele lui, dar iritarea îi dispăru ca prin farmec când gândul acesta luă forma unei idei.

— Ce știi despre bărbatul care a venit să muncească noaptea trecută?

— Bărbat? Care bărbat? A, făcu Joaquin, cu mintea în altă

---

[7] „Sufletul generos va fi răsplătit, iar cel ce udă va fi și el udat“ (în lb. spaniolă, în original), citat biblic (Pildele lui Solomon 11:25) (n. tr.).

parte, vorbești de puștiul ăla!

Beatriz ignoră felul în care îl retrogradase.

— El nu e pelerin. Ar putea să-i ducă mâncare și apă lui Daniel.

O vreme, se lăsă tăcerea. Cei doi veri întorceau ideea pe toate părțile ca să-i găsească puncte slabe. Niciunul dintre ei nu găsi însă nimic, iar atunci Joaquin îi întinse scrisoarea lui Beatriz și ea o împături cu grijă. Ieșiră amândoi de sub camionetă, Joaquin își luă cămașa, dar nu și-o mai puse pe el; era prea plin de praf ca să riște să o năclăiască.

Amândoi verii își întoarseră privirile spre sera lui Francisco Soria. Dinăuntru încă se auzeau țipete.

— Am putea să așteptăm până se potolesc, propuse Joaquin.

Dar Beatriz o luase într-acolo fără să șovăie. Dacă Daniel era în stare să înfrunte întunericul cu pieptul gol, o să poată să suporte și ea certurile dintre părinții ei.

9

Cândva, povestea lui Francisco și a Antoniei Soria fusese cea mai minunată poveste de dragoste cu care fusese binecuvântat Bicho Raro, iar asta spune multe.

În inima deșertului, iubirea e un lucru ciudat. Ceva din clima deșertului – depărtarea de lume, asprimea anotimpurilor, uscăciunea din aer, frumusețea extremă – îi face pe oameni să aibă sentimente mai profunde. Poate că în lipsa copacilor sau a orașelor, care să îngrădească imensitatea sentimentelor, acestea se măresc la infinit. Poate că praful întărit din valea San Luis le amplifică, la fel ca o împușcătură ce răsună într-un canion. Oricare ar fi explicația, oamenii din Bicho Raro nu făceau excepție. Totul era aici la o scară mai mare: furia, umorul, spaima, bucuria, iubirea. Poate că de aceea întunericul din sufletele celor din neamul Soria era și el considerat mai periculos. Pentru că, la fel ca toate celelalte, era mai profund și mai dur.

Antonia și Francisco se născuseră în același minut al aceleiași zile, la 150 de kilometri depărtare. Dacă n-ar fi fost apa, poate că nu s-ar fi întâlnit niciodată. În decada aspră a anilor 1930, seceta lovise Bicho Raro, iar văzduhul era portocaliu și gros din zori și până-n seară. Arareori bătea vântul, iar, când se întâmpla, rafalele erau portocalii și dense. Era arșiță. Vitele se preschimbau în statui pe pășuni și păsările cădeau din zbor.

Dar într-o zi, o pală de vânt răcoroasă și curată îi răvăși părul lui Francisco, pe când săpa într-o dună de nisip formată peste noapte, ca să scoată de acolo câinele ciobănesc al familiei. Era un vânt ciudat – bătea dinspre nord, nu ca vântul obișnuit, care venea dinspre sud-vest – și, când își înălță capul, văzu că aducea un cer senin: un aer curat și albastru în care puteai să respiri fără să te sufoci. Francisco lăsă jos lopata și, însoțit de câine, se luă după vântul curat, ieși din Bicho Raro, trecu prin valea San Luis, ajunse la granița cu New Mexico, trecu de Costilla, de Questa și în cele din urmă ajunse în Taos, unde se ținea o fiesta.

Francisco, care trăise toată viața în valea San Luis și jumătate din ea o petrecuse în vreme de secetă, abia dacă își putea

închipui asemenea sărbători. Fetițe în rochii de fiesta erau urcate pe căluți din lemn pictați, într-un carusel învârtit de bărbații care puneau în mișcare o roată masivă de lemn. Băiețeі de-o șchioapă purtau sombrero neprăfuite și lucioase. Se dansa cu atâta însuflețire, că simți cum picioarele încep să i se miște fără voia lui, imitate pe dată de tot corpul. Prin venele lui Francisco nu mai curgea sânge, ci muzică, iar el simțea că e în stare de orice. Atunci, fâșia de cer albastru se oprise chiar deasupra Antoniei Alamilla, care dansa înveșmântată într-o rochie albă. Iar el văzu că nu era deloc un cer albastru, ci un balon albastru, pe care ea îl purta legat de mână. Și când îl văzu pe Francisco, acoperit de praf, se opri de îndată din dans și declară, într-o spaniolă curgătoare:

— Iubesc câinii.

Tot orașul îi privea cuprins de uluire. Nimeni nu o auzise vorbind pe Antonia din ziua când se născuse, dar, după întâlnirea cu Francisco, ea nu se mai oprise. El o ceruse de nevastă și, după două luni, în Bicho Raro, la căsătoria lor lacrimile ei de fericire chemaseră ploaia din cer, punând astfel capăt secetei care ținuse zece ani.

Dar asta fusese *înainte.*

În ziua când Beatriz se strecurase sub camionetă ca să reflecteze, mai era fix o săptămână până când Francisco și Antonia aveau să împlinească cincizeci de ani. În onoarea unei asemenea ocazii minunate, Judith propusese o sărbătorire fastuoasă; din acest motiv se întorseseră ea și Eduardo cu o noapte în urmă, ca să ajute la pregătirile de sărbătoare. Însă căsnicia Antoniei și a lui Francisco semăna tot mai mult cu un butoi cu pulbere; Judith nu avea de unde să știe că cei doi nu-și mai vorbeau aproape deloc.

De fapt, mai degrabă Francisco încetase să mai vorbească cu Antonia. După ce Antonia începuse să vorbească cu Francisco, nu se hotărâse să se oprească doar pentru că el nu asculta.

Zbieretele pe care le auzise Joaquin fuseseră provocate de faptul că Antonia și Judith îl înfruntau pe Francisco la el în seră. Sera era un laborator pentru plante, întrucât Francisco considera că trebuie să acționeze în mod științific în căutarea căii pentru obținerea trandafirului negru. Un sistem de țevi subțiri de metal

ducea prețioasa apă exact acolo unde voia el, iar la obloane pusese reflectoare ca să poată îndrepta lumina soarelui unde avea nevoie. Nu avea doar trandafiri în seră, ci și lăptuci delicate, care creșteau pe un grilaj vertical, pus deasupra unei vechi căzi de baie cu picioare, și ciuperci discrete, care o duceau foarte bine într-un fost set cu sertare de tipografie. Francisco stătea în picioare în mijlocul lor, cu mâinile murdare de țărână, asemenea hainelor, dar cu părul negru dat impecabil cu ulei. Nu avea decât câteva lucruri pe care le voia în ordine, însă cu ele nu se juca.

— Oamenii nu bat atâta drum până aici ca tu să stai închis cu trandafirii tăi! zicea Antonia. Ca să nu mai spun că e plin de atâția oameni pe aici!

— Nu ți-a cerut nimeni să te ocupi de pregătiri! adăugă și Judith.

— Deși ea ar avea tot dreptul s-o facă, continuă Antonia. Ea și Eduardo s-au întors numai pentru asta. Nu-ți cerem decât să promiți că o să binevoiești să te arăți o singură zi din an. Nu cred că o soție îți cere prea mult!

— Și să nu te aud că trandafirii tăi n-o să suporte așa ceva! zise Judith. Noi ar trebui să fim trandafirii tăi!

Judith mai avea puțin și izbucnea în plâns. În noaptea aceea, spaima îi copleșise visele, deși dormise înlănțuită de trupul cald al lui Eduardo. Nu-și putea lua gândul de la pelerinii ce pândeau în umbră, atât de aproape de casa părintească. Toată viața, Antonia o avertizase aproape isteric de primejdiile ce puteau veni dinspre pelerinii nevindecați, iar Judith uitase cum e să-ți petreci fiecare clipă printre ei. Nu pricepea cum de putea soră-sa, Beatriz, să îndure una ca asta – dar, ce-i drept, sora ei era lipsită de sentimente, iar teama e un sentiment.

— Noi *am fost* trandafirii tăi, interveni Antonia cu aprindere.

În acel moment își făcură apariția Beatriz și Joaquin și, pentru prima dată, Francisco rupse tăcerea. Spuse:

— Închideți ușa! Umezeala!

— Ce-a fost asta? zbieră Antonia. Ți se pare că ne jucăm? Pentru că, din punctul ei de vedere, el nu vorbise.

Cuvintele sunaseră în urechile ei mai degrabă ca și cum el ar fi fluierat nepăsător, ca să pară că totul e o bagatelă. Așa suna și

limbajul inventat de Beatriz când era rostit cu voce tare. Fiind matematic, era mult mai ușor de folosit în formă muzicală decât prin cuvinte.

Beatriz închise ușa.

— Beatriz! zise Judith recunoscătoare. *Tu* poți să-l faci să-i vină mintea la cap.

— Cum sunt trandafirii? fluieră fata lui Francisco. Ceva șanse?

— E prea devreme ca să mă pronunț, îi răspunse el.

Tatăl și fiica aveau o relație foarte bună, care se datora faptului că aveau nevoi complementare. Trandafirii și roșiile nu sunt chiar același lucru, dar ambele cresc în aceeași țărână. El înțelese nota disonantă, plină de amărăciune din glasul ei și o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Ce-a fost asta? se repezi iar Antonia. Nu pricep de ce trebuie să fiu dată la o parte pe față!

Apariția lui Beatriz o ajutase pe Judith să-și recapete forțele.

— Ce face tata e demn de dispreț, zise ea. O ignoră, în mod clar. Am ajuns acasă azi-noapte și ea îmi spune că Ed și cu mine putem să stăm în camera lor, pentru că ea s-a mutat în camera mea! Mamă, am întrebat-o, dar tu și tata cum vă descurcați în camera aia? Și ea îmi spune că tata stă tot timpul în seră și nu mai doarme deloc, așa că ea doarme singură acum! Stă în camera mea pentru că acolo singurătatea e mai mică! Beatriz, cum crezi că m-am simțit când am ajuns acasă și am aflat una ca asta?

Beatriz se gândi că nu are nevoie să reflecteze la răspuns, întrucât era telegrafiat foarte clar în tonul vocii lui Judith.

Sora ei continuă.

— Nu-mi pasă de ce se ceartă. Tata nu poate s-o șantajeze în halul ăsta! Nu e corect și nu așa se poartă un om care ți-e soț de patruzeci de ani!

— Doamne, patruzeci de ani? întrebă Joaquin.

— Făceam o aproximare, îl repezi Judith.

— Așa de bătrâni ne crezi? întrebă și Antonia.

Judith i se adresa acum lui Francisco:

— Abuzurile astea nu sunt în regulă. Trebuie să te muți la loc în casă. Nu poți să-i întorci spatele în halul ăsta! Chiar dacă nu-i

suporți toanele, ar fi cazul să-ți dai seama că dacă te faci nevăzut nu vei face decât să înrăutățești situația!

Unora poate că ea li se părea nedreaptă sau frivolă, dar pentru Judith, proaspăt căsătorită, petrecerea reprezenta altceva: era făgăduiala că iubirea pură și plină de patimă rămânea pură și plină de patimă și după ani întregi petrecuți pe același drum, în ciuda tragediilor și a diferențelor de personalitate. Și reprezenta și siguranța. Ea fusese în siguranță atâția ani în Bicho Raro doar pentru că mama și tata vegheaseră asupra ei și a surorii ei. Acum însă, dacă ei se despărțeau, se putea întâmpla orice. Întunericul îi putea înghiți pe toți. Dacă nu urma să aibă loc nicio petrecere, atunci ea voia să fugă imediat de acolo. Ar fi fugit imediat dacă nu și-ar fi iubit prea mult familia ca s-o lase în voia sorții.

Francisco nu răspunse nimic. Când nu-i plăcea ce aude, pur și simplu, se retrăgea în propria minte, unde era mai liniște.

Beatriz se îndreptă spre tatăl ei și se uită la plante, în fața lui. Nu erau nici trandafiri, nici ciuperci sau lăptuci, ci bulbi moi de usturoi, desfăcuți pentru investigație. El îi dădu să miroasă doi și ea îi adulmecă experimental, întâi pe unul, apoi pe celălalt.

— Beatriz, fă-l să înțeleagă că vreau doar să mă asigur că o să-și sărbătorească ziua de naștere împreună cu noi, zise Antonia.

Când Judith încă locuia în casa părintească, ea și Antonia le ținuseră de multe ori predici în felul ăsta fie lui Beatriz, fie lui Francisco, ca și cum pentru cei doi sentimentele erau o a doua limbă și cineva care vorbea fluent limbajul logicii trebuia să le comunice în mod coerent semnificația acestora. În realitate, atât tatăl, cât și fiica erau în stare să aibă sentimente foarte profunde, însă ambii erau victime ale vechii zicale „să te încrezi în gura lumii”. După ani și ani în care li se spusese că sunt lipsiți de sentimente, începuseră să creadă și ei asta și, din acest motiv, Beatriz avusese un moment de criză în privința deciziei referitoare la scrisoarea lui Daniel. Dacă ar fi recunoscut că e în stare să simtă o durere atât de mare, probabil că ar fi putut să o țină mai bine în frâu.

Cum Beatriz nu răspundea, Antonia zise, vizibil jignită:

— Tu mereu îi iei partea.

— *Nu* e adevărat, răspunse Beatriz.

Ea nu ținea partea nimănui.

— Nu, nu e, îi dădu dreptate și Joaquin. Beatriz e foarte corectă.

Declarația asta îi aminti în mod subtil de una asemănătoare, făcută de Daniel în scrisoarea lui. Își dădu seama că niciodată n-avea să fie momentul potrivit ca să anunțe ceea ce fusese însărcinată să facă și, drept urmare, scoase scrisoarea fără s-o desfacă.

— Trebuie să vă spun ceva. Am o scrisoare de la Daniel, zise ea.

— O scrisoare? întrebă Antonia zăpăcită, incapabilă să-și imagineze ce l-ar fi putut face pe Daniel să recurgă la un astfel de gest.

Beatriz continuă:

— A ajutat un pelerin.

Vestea călători prin mințile celor aflați în încăpere cu viteze diferite. Francisco puse jos bulbul de usturoi pe care îl ținea în mână. Judith clipi, după care făcu ochii mari.

Furia puse stăpânire pe Antonia.

Iată ce se întâmplă când ești cuprins de furie: mai întâi, tensiunea începe să crească, fiecare bătaie tot mai puternică a inimii izbind cu furie în pereți. Mușchii se încordează, pregătindu-se de acțiune. Adrenalina și testosteronul sar din glande, doi cai gemeni ce târăsc după ei un car stacojiu prin minte. O întorsătură interesantă și ciudată în ceea ce privește furia este că izbucnește din acea parte a creierului care are în grijă emoțiile și, abia după ce sângele înfierbântat a pus stăpânire pe noi, reușește și dragul și bătrânul cortex, acea parte a creierului pe care ne bazăm pentru gândire și logică, să prindă situația din urmă. De asta spunem lucruri tâmpite atunci când suntem furioși.

Antonia era mai mereu furioasă.

Se plimba de colo până colo, bodogănind:

— Idiotul! Cum de-a făcut una ca asta? Doar v-am spus tuturor!

— A spus ce formă a luat întunericul din el? întrebă Francisco pe un ton calm.

Asta avu darul să o înfurie și mai tare pe Antonia.

Beatriz clătină din cap.

— Întunericul unui Soria? șopti Judith.

Spaima punea stăpânire pe ea întocmai precum furia se înstăpânise în Antonia, doar că la ea era o stare mai ușoară, de parcă niște aripi încercau să-și ia zborul din cutia toracică.

Joaquin decise să intervină.

— Dar avem o idee. Chiar dacă nu putem să-l ajutăm să lupte cu întunericul din el, asta nu înseamnă că nu trebuie să fie ajutat.

Francisco, Antonia și Judith se holbau la amândoi cu o privire fixă, la fel ca bufnițele care se uitaseră mai devreme la Beatriz.

Beatriz adăugă:

— Puștiul care a venit azi-noapte i-ar putea duce hrană și apă. Pete Wyatt. Un Soria nu poate să ajute, dar nu există niciun motiv ca el să n-o facă.

Antonia zise imediat:

— Ba nu, în niciun caz!

— Nu, îi întări vorbele și Francisco.

Toți se uitară la el, uluiți de acordul lui și de faptul că nega cu fermitate o soluție atât de simplă.

— Dar de ce nu? întrebă Joaquin.

Antonia spuse:

— Nu știm dacă faptul că-l ajutăm, în orice mod, nu ar însemna cumva că intervenim în miracolul lui, chiar dacă o facem prin intermediul lui Pete Wyatt. Dacă asta ar fi împotriva noastră, dacă ar însemna că ajutăm… unde o să ajungem? În aceeași situație nesăbuită în care se află și el! Și la ce ne-ar ajuta asta pe noi?

Apoi ea deschise ușa – umezeala ieși – și strigă:

— Rosa! Rosa! Rosa! Vino încoace! Hai, vino încoace!

După care Antonia se prăbuși în prag. Judith icni ca și cum ar fi fost zguduită de suspine, dar nu plângea.

— Of, mamă, Judith, tare mai sunteți dramatice! începu Beatriz.

— Ești exact ca taică-tău, o repezi Antonia.

Nici Francisco, nici Beatriz nu crâcniră a împotrivire la remarca asta; nu o făceau niciodată.

— Nu văd de ce ar fi un risc să apelăm la tipul ăla, insistă Joaquin. Nu-i evităm mai mult nici pe pelerinii care locuiesc aici.

— Nu putem face nimic, zise Beatriz.

— Uite ce e, cu voi toți vorbesc. Întunericul dintr-un Soria se răspândește așa cum nu o face nimic altceva, spuse Antonia cu un glas oțelit. Vă interzic tuturor să-l căutați pe Daniel. Doar dacă veți trece peste cadavrul meu!

10

Ca să înțelegeți reacția Antoniei la sugestia lui Beatriz, trebuie să aflați mai întâi ce s-a întâmplat ultima dată când întunericul și-a făcut apariția în Bicho Raro. În afară de Judith, niciunul dintre veri nu se născuse încă; trecuseră doar câțiva ani de când Antonia trăia acolo cu Francisco. Pe atunci, la Bicho Raro erau mai mulți din neamul Soria și mai puțini pelerini; pe atunci, pelerinii păreau să învingă mai repede întunericul din ei și să plece pe drumul lor. Pe atunci, frații Soria erau la fel de apropiați ca Daniel, Beatriz și Joaquin.

Era anul 1944 și lumea era în război. Chiar dacă nu te duceai pe teritoriul inamicului, putea veni inamicul la tine. În Colorado Springs, 12.000 de prizonieri de război nemți culegeau sfeclă-de-zahăr în lagărele de muncă. În Trinidad, se găseau încă două mii de nemți. În micuțul orășel Saguache se găseau două sute de prizonieri de război, ținuți în clădirea liceului. Nici măcar Bicho Raro nu fusese cruțat. O parte dintre cei din lagărul de muncă munceau pe câmpurile de trestie-de-zahăr, la 15 kilometri depărtare, iar, când ziua era senină, glasurile nemților care cântau în timp ce lucrau puteau fi auzite pe pășuni, peste case.

Prizonierii, care erau ținuți departe de viața obișnuită, erau o sursă de curiozitate și de dispute. Guvernul promisese că acești tineri nemți erau soluția pentru lipsa de mână de lucru din Colorado, numai că nemții – cu pielea lor albă, ușor ca soarele să o ardă, și părul blond – nu păreau deloc să se integreze acolo; nici vocile lor nu păreau să se integreze, cu felul sacadat și dur în care pronunțau silabele. Nici nu se îmbrăcau ca și cum s-ar fi integrat: prizonierii de război aveau dreptul să-și poarte uniformele, dacă doreau, și cei mai mulți dintre ei doreau, deși pantalonii lor scurți kaki deveneau tot mai nepotriviți pe măsură ce iarna era tot mai aproape.

Și în anul acela iarna a fost întunecată.

În această parte a țării, iarna e un moment al înghețului. Temperaturile scădeau dramatic în deșert și zăpada acoperea umbra tufișurilor. Totul era nemișcat. Supraviețuiai dacă aveai o gaură călduță în care să te ascunzi: dacă nu-ți făceai sau nu

găseai una înainte de venirea crivățului, oamenii îți spuneau sfârșitul poveștii cu lacrimi în ochi, la o bere.

Spre deosebire de multe alte părți ale lumii, Bicho Raro se bucura de prosperitate, datorită sumei imense și neașteptate trimise de Elizabeth Pantazopoulos. Așa că, deși afară era ger și înăuntru te lua claustrofobia, oamenii aveau mâncare pe săturate și trăiau confortabil.

Într-o seară mohorâtă, un străin își făcu apariția la Bicho Raro. Ninsese toată săptămâna și încă nu se oprise, fulgii coborau dintr-un cer plictisit, care nu găsea nimic mai bun de făcut. Nu era nici lumină, nici beznă; totul era cenușiu. Toți erau prin casele lor, când bufnițele începuseră să se agite. Se înălțau de pe acoperișuri, azvârlind zăpada pe pământ, și se repezeau în direcția străinului. Omul mai avea aproape un kilometru, dar bufnițele se duseseră drept la el, apoi se întorseseră în Bicho Raro, după care se duseseră din nou la el, aproape înnebunite de făgăduiala întunericului și a miracolului.

Antonia Soria fusese prima care îl întâmpinase când omul ajunsese, cu pași poticniți, în Bicho Raro. Nu făcuse decât câțiva pași prin zăpada înaltă până la genunchi, când se opri: își dăduse seama că omul era unul dintre nemți. Nu-i văzuse decât uniforma, dar se și întorsese în casă, să-l ia pe Francisco și o pușcă. Cu ea veneau acum și alții: fratele ei cel mai mare, Jose, dar și Michael și Rosa Soria, împreună cu sora lor cea curioasă, Loyola, care era mama lui Daniel, și blândul Benjamin, care era tatăl lui Daniel (și Sfântul la acea vreme). Loyola era pe atunci gravidă în ultimele luni cu Daniel și n-ar fi trebuit să iasă afară în frig, dar nu stătea mai deloc fără Antonia; ele două deveniseră cele mai bune prietene de când venise Antonia în Bicho Raro.

— *Bitte*[8]*!* spusese neamțul.

Genunchii i se loveau unul de altul de frig și erau de un roșu aprins. Purta pantalonii scurți ai uniformei și zăpada îi intrase prin șosete, frecându-i-se de genunchii goi cale de kilometri.

Antonia ridică pușca, în semn de avertisment.

— *Bitte!* repetase neamțul.

Spunea asta pentru că avea un copil în brațe. Chipul copilului avea aceeași culoare ca genunchii neamțului, roșul urât al

[8] „Vă rog!” (în lb. germană, în original) (n. red.).

gerului prea mult îndurat. Cum omul vorbea prea puțin engleză și deloc spaniolă, nu avea cum să le spună celor din neamul Soria cum de ajunsese să poarte copilul. El însuși era încă aproape un copil.

— De unde ai fugit? îl întrebase Francisco, însă firește că neamțul nu pricepuse nici asta.

Bufnițele se roteau disperate într-un zbor jos, în jurul lui, în vreme ce el se apropiase clătinându-se, fără măcar să bage în seamă pușca, și-i întinsese copilul lui Michael.

Trebuie spus că e ciudat să fii capabil să faci miracole. Capacitatea de a ajuta pe cineva nu merge mână în mână cu capacitatea de a ști când e momentul potrivit să ajuți pe cineva. Stai și te uiți la străinii care au fără nicio îndoială nevoie de ajutor și te întrebi dacă Sfântul poate măcar să vină în întâmpinarea nevoilor lor sau dacă Sfântul trebuie să-l întrebe mai întâi pe cel ce va fi beneficiarul.

Neamțul avea, fără îndoială, nevoie de un miracol.

Dar ei nu știau nici măcar cum să-l întrebe. Niciunul dintre ei nu vorbea o boabă de germană.

Benjamin cântărise responsabilitatea care îi revenea lui în privința asta și nivelul de sinceritate pe care o putea citi pe fața neamțului și hotărâse că, din moment ce neamțul fusese bun cu copilul, atunci el, Benjamin, îi era dator să fie bun. Așa că făcuse miracolul.

Brusc, neamțul scoase un strigăt surprins, lăsă jos copilul și se transformă într-o vulpe-de-deșert. Benjamin se așteptase la asta sau la ceva asemănător. Nu se așteptase însă ca miracolul să acționeze și asupra copilului adus de neamț, căci nu crezuse că e cu putință ca un țânc de doi-trei ani să aibă întuneric în el. Mâinile copilului începuseră să se acopere cu solzi de dragon și, chiar în timpul acesta, copilul se trezise din leșin și, înspăimântat, începuse să plângă.

Ce înseamnă să te amesteci într-un miracol? Nu se știe precis ce anume înseamnă să-i ajuți pe pelerini să se vindece. Sigur, nu ajutorul indirect, dat prin faptul că li se asigură un acoperiș deasupra capetelor, așa cum făceau la Bicho Raro, sau prin faptul că li se dădea de mâncare. Uneori era însă considerat un gest indirect de bunătate faptul de a-i permite unui pelerin să

joace cărți cu tine sau de bunătatea directă, când dădeai un sfat. Era mai bine să păstrezi distanța, hotărâseră cei din neamul Soria, decât să stai să te gândești ce anume ar putea fi considerat un amestec.

Numai că Benjamin nu se gândise deloc la asta când îl alinase pe copilul care plângea. Nu se gândise deloc la miracolul copilului, căci el nu avusese decât intenția de a-l ajuta pe neamț. Și pentru el, ca pentru cei mai mulți oameni, rațiunea nu prea avea ce să caute când auzi un copil plângând și te duci spre el; era, pur și simplu, ceva ce pornea din suflet.

Întunericul din neamul Soria se manifestă de îndată în Benjamin. Așa cum s-a mai spus, întunericul dintr-un membru al familiei Soria este mai iute și mai îngrozitor decât întunericul obișnuit cu care se confruntă pelerinii. Benjamin abia dacă îi adresase un cuvânt copilului, când icni brusc. Picioarele i se îndepărtaseră în mod ciudat, ca o copită de ied care zgâria să se înfigă în zăpadă. Nu avea cum să vadă că picioarele i se preschimbau în lemn. Loyola, fără să știe, îl întrebase ce s-a întâmplat. Îi ridicase cracul pantalonilor, plin de zăpadă, și zărise un lemn cenușiu, contorsionat, un buștean uscat, cum sunt cei abandonați în nisip.

— Benjamin, o să te iubesc oricum! îi spusese ea, dar până și cuvintele acestea, această mică alinare, se ridicaseră împotriva ei, iar întunericul o cuprinsese și pe ea.

Se transformase în copac mai întâi de sus, apoi în jos – invers față de Benjamin – și, pe măsură ce pieptul și brațele lui se preschimbau în lemn, capul, gâtul și umerii ei ajungeau să înlemnească.

— *El nino*[9]*!* strigase Jose.

Nu se referea la copilul cu solzi de dragon, ci la bebelușul pe care Loyola, cea prefăcută în copac, îl purta în pântec. În vreme ce Antonia începuse să urle numele Loyolei, iar sunetul reverbera tot mai departe, Jose pusese mâna pe o lopată și sărise să dea cu ea ca să scoată trupșorul lui Daniel din Loyola, cea prefăcută în copac, înainte să rămână pe vecie captiv în pântecul ei. Și, pe când Jose hăcuia forma lipsită de viață a Loyolei, picioare lui se transformaseră în lemn din cauză că intervenise. El strigase la

---

[9] „Copilule!” (în lb. spaniolă, în original) (n. red.).

frații lui să plece.

Francisco, Michael și Rosa o târâseră pe Antonia în casă și trântiseră ușa.

Vulpea fugise, urmată de copilul cu solzi de dragon.

Antonia, Francisco, Michael și Rosa ieșiseră din nou abia după ce se stinsese și ultimul zgomot al distrugerii. Sacrificiul lui Jose nu fusese în zadar: bebelușul Daniel fusese cioplit și scos din interiorul mamei sale, care devenise copac, iar acum scâncea în țărână, lângă tatăl și unchiul prefăcuți și ei în copaci. Era pe deplin format, cu carne și oase, și neatins de întuneric. Era un nou-născut neajutorat și de aceea nu interacționase în niciun fel cu miracolul părinților sau al unchiului său și, mai mult, fiind un copil inocent, nu avea încă în el întuneric, care să fie ațâțat de un asemenea dezastru.

Rosa îl luase pe Daniel de lângă rămășițele lemnoase ale familiei lui. Antonia își trecuse mâna peste conturul lemnos al Loyolei care fusese înlăturat ca să îl scoată pe el. Francisco luase lopata căzută lângă Jose și o pusese la loc lângă casă. Nu scosese niciun cuvânt.

Atunci o cuprinsese furia pentru prima dată pe Antonia, iar din acel moment nu-și mai ieșise din starea de furie. De atunci, Francisco începuse să folosească tot mai puține cuvinte, cu fiecare an ce trecea. Michael încetase să se mai tundă. Rosa rămăsese Rosa.

Antonia își terminase povestea în timp ce îi însoțea pe veri spre o coșmelie aflată lângă curtea păsărilor. Ușa era blocată și nu se deschidea niciodată; o deschise ea acum. Lumina se revărsă peste colbul adunat înăuntru.

Ea făcu un gest larg cu mâna, ca să le arate ce se află în coșmelie. Și spuse:

— Aici au rămas și în ziua de azi!

— Arată ca niște lemne obișnuite, zise Joaquin.

— Exact, veni replica Antoniei.

— Dar Loyola nu era o Soria, remarcă Beatriz. De ce nu a putut să-l ajute pe Benjamin?

— Dacă iubești un Soria, întunericul ajunge și la tine, zise Antonia.

— Hm, făcu Beatriz.

Vreme îndelungată, rămaseră cu ochii țintă la grămada de lemne cenușii din coșmelie. Beatriz se gândea că era mare noroc că nu deschisese niciodată ușa aia, pentru că altfel și-ar fi putut pune rudele pe foc, fără măcar să aibă habar ce face. Antonia își spunea că acum era chiar mai furioasă decât în ziua când își pierduse prietena cea mai bună. Joaquin reflecta la faptul că Daniel trăia numai datorită curajului și acțiunii rapide și altruiste ale lui Jose... iar acum Daniel fusese doborât de același lucru care îi răpise părinții. Judith se gândea că niciodată nu-i trecuse prin minte că Eduardo era acum la fel de amenințat de tabuul Soria numai pentru că o iubea pe ea. Iar Francisco se gândea cât de mult le luase până se hotărâseră ce nume să-i dea bebelușului surorii lui moarte după ce îl scoseseră din scena poveștii.

Și toți se întrebau ce formă luase întunericul din Daniel.

— Măcar de-am putea dresa câinii tăi ca să-i ducă de mâncare, zise Beatriz.

— Fără să-l omoare imediat, mormăi Joaquin.

Antonia pufni.

— În orice caz, asta rezolvă deocamdată și problema aniversării zilei noastre, spuse Francisco în cele din urmă. Eu n-o să stau la nicio petrecere până nu se întoarce Daniel.

11

Pete era la muncă.

Se apucase de treabă de cum își azvârlise bagajele în camera pe care avea s-o împartă cu *padre* Jimenez și toată ziua lucrase fără să se oprească. De șase ore muncea întruna și se oprea numai din când în când, brusc, ca să-și schimbe direcția când o zărea pe Beatriz Soria, iar atunci aștepta până când avea calea liberă și inima îi era la adăpost ca să se poată apuca iar de treabă.

— Hei, băiatu' cel nou! îl strigă Robbie, una dintre gemene, care nu reușea să-și aducă aminte cum îl cheamă. Vino să stai de vorbă cu noi!

— Nu pot, răspunse Pete. Muncesc.

— Pete? îl strigă și Marisita, pe când mergea prin Bicho Raro, cărând în brațe un munte de cutii. O să faci o pauză pentru *almuerzo*[10]?

— Nu pot, răspunse Pete. Muncesc.

— Mă ia oboseala numai când mă uit la tine, zise și Theldon, cel acoperit de mușchi, de pe balansoarul lui așezat pe verandă. Mai respiră și tu!

— Nu pot, zise Pete. Muncesc.

Antonia îl pusese pe băiat la treburi care nu cereau îndemânare, ci multă sudoare. Pete fusese nevoit să sape canalele de irigație care se surpaseră și să culeagă cuie presărate pe șosea, să înlăture de la streșini cuiburile goale (și uneori ocupate) de viespi și, în plus, să scoată larvele dăunătoare de gândaci-de-Colorado de pe răsadurile de roșii și de cartofi.

Sarcina din urmă aproape că-i pusese capac. O fi fost Pete de neoprit, dar gândacul-de-Colorado era și mai și. Indiferent cât de repede îi distrugea, apăreau de îndată și mai mulți. Băiatul habar n-avea că gândacul-de-Colorado, numit și gândacul-cu-zece-

[10] „Prânz” (în lb. spaniolă, în original) (n. tr.).

dungi, îi chinuia pe atunci pe nemții din RDG[11]. Pacostea gândacilor fusese pusă pe seama avioanelor americane. Propaganda comunistă susținea sus și tare că *Sechsbeiniger Botschafter der Wall Street* („ambasadorii cu șase picioare de pe Wall Street") o să-i roadă pe oameni până o să-i alunge din casele lor și din țara lor drept în ghearele capitalismului. Elevii din RDG erau trimiși pe câmpuri ca să culeagă larvele, la fel ca Pete, și, asemenea lui, învățaseră să urască lighioanele astea mici, cărnoase și stacojii.

Meciul ăsta de necâștigat ar fi putut să frâneze dorința de a munci a lui Pete, dar, din fericire pentru el, vuietul unei furtuni se auzea tot mai aproape. Deșertul îi atrăsese atenția azvârlind un nor de praf și de ierburi, iar el abia dacă avusese timp să se pună la adăpost în grajdul cu șase boxe, înainte să înceapă să toarne cu găleata. În grajd, Pete se apucase să strângă bălegarul cu lopata și să măture prin iesle. Munca era grea, dar tot era mai bine decât nesfârșita corvoadă a culesului de gândaci.

Locul, cufundat în semiîntuneric, era plăcut, fie datorită, fie în ciuda faptului că Pete nu crescuse pe lângă cai. În momentul acela în grajd se aflau doar doi cai – sau trei, dacă îl punem la socoteală și pe mânzul pe care iapa îl purta în pântec –, dar toți erau îngrozitori. Iapa era o sălbăticiune pe care o țineau mai mult pentru că era cel mai iute cal la *barrel racing*[12] din Colorado, de o generație încoace. Era așa de rea, că-și mâncase fript până și numele, iar acum oamenii se mulțumeau să o arate cu degetul. Continuau să o ducă la împerecheat, în speranța că o să facă vreun mânz la fel de iute ca ea, dar lipsit de răutate, numai că până acum nu avuseseră noroc. Își puseseră nădejdea în mânzul pe care îl purta acum în pântec, dar adevărul e că micuța creatură din ea avea, peste șase ani, să-l înlăture dintr-o competiție pe campionul la *barrel racing,* azvârlindu-l prin vitrina unui magazin de mobilă.

---

[11] Republica Democrată Germană, denumirea statului comunist înființat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial în partea estică a Germaniei (n. red.).

[12] Barrel racing (engl.), cursă de cai, inițial destinată femeilor, în care calul și călărețul trebuie să treacă printre trei butoaie, așezate în triunghi în arenă, astfel încât să reprezinte un trifoi (n. tr.).

Celălalt cal din grajd era Salto, un armăsar de călărie pe care unul dintre pelerini venise cu cinci ani în urmă. Era un cal tare elegant, așa cum s-a dovedit, unul dintre ultimii reprezentanți ai unui arbore genealogic foarte rar și, deși cei din neamul Soria nu erau, în general, interesați de caii de călărie, acesta era totuși important pentru descendenții săi. Oamenii veneau destul de des de la mari depărtări să-și împerecheze iepele cu el și erau dispuși să dea bani foarte frumoși pentru privilegiul ăsta. Așa se făcuse că păstraseră calul. Salto avea o singură problemă: era un animal hipersensibil și nu dădea doi bani pe garduri. De aceea, trebuia să fie ținut zi și noapte în boxa lui și, cum era foarte sperios și hiperexcitabil, erau nevoiți să-i lege o pernuță pe cap, pentru ca, astfel, să nu se cabreze și să se dea cu capul de tavanul propriei boxe până se omora. Michael pusese un radio în grajd ca să-l liniștească pe Salto și să-l împiedice să încerce să evadeze.

Pete se uita la Salto, când își dădu brusc seama că nu e singurul om din grajd. Mai era cineva acolo, un om care freca niște găleți într-una din boxele goale. Ca să rupă tăcerea și să fie amabil, Pete spusese:

— Sucită vreme, nu?

Băiatul n-avea de unde să știe că vorbea cu Luis ciungul, care, de fapt, nu era deloc ciung, dar i se spunea așa pentru că avea palma mâinii stângi mai lată cu 2,5 cm decât palma dreaptă. Luis folosea cu mare eficiență palma stângă mai lată: era cel mai bun chitarist pe o rază de 80 de kilometri și nimeni nu putea prinde o minge de baseball așa cum o făcea el. Oamenii nu știau două lucruri despre Luis: primul, că e un colecționar de mănuși. Își cumpăra mereu câte două perechi de mănuși, pentru că îi trebuiau două măsuri diferite, și le păstra pe cele mici de la mâna stângă într-o cutie pe care o ținea între saltea și perete. Iar al doilea lucru era că Luis ciungul era un mare romantic și visa că undeva se afla iubirea vieții lui, care, la fel ca el, avea și ea palme de mărimi diferite, iar mănușile lui stângi, acum nefolositoare, aveau să i se potrivească ei într-o zi. De aceea păstra mănușile acelea într-o cutie, ca pe niște scrisori de dragoste scrise dinainte, în așteptarea sufletului care tânjea să le citească.

— E tare diferit de Oklahoma, încercase Pete.

— *Llueve a cántaros*[13]*,* spusese Luis.

Schimbul de replici nu fusese prea promițător, căci Luis ciungul nu vorbea prea bine engleză, iar Pete era din Oklahoma și singurătatea era unica limbă străină pe care o cunoștea.

Dăduse, așadar, fiecare din umeri și, cum terminase de frecat găleata, Luis se urcase în podul cu fân ca să tragă un pui de somn până avea să se oprească ploaia.

Așa că Pete muncea având drept tovarășă doar ploaia care răpăia pe acoperiș. Era fericit cum nu fusese de multă vreme. Chiar dacă dorul de casă îi mai dădea încă fiori în inimă, zilele petrecute în vremea din urmă în Oklahoma, înainte să fugă de acolo, îi fuseseră atât de mohorâte, încât, prin comparație, orice altceva părea o schimbare favorabilă.

Ar fi ușor să credem că motivul pentru care Pete fusese atât de supărat că nu se putea înrola în armată era legat de familia lui, de faptul că ei nu-l înțelegeau. Adevărul era însă cu totul altul. Dacă trăiești cu o haită de căpcăuni, nu-i deloc un lucru rău să-i lași în urmă. Unii ar putea spune chiar că aici căpcăunii și-au căutat-o cu lumânarea – la urma urmelor, sunt căpcăuni. Numai că cei din familia Wyatt nu erau deloc niște căpcăuni. George Wyatt era un om dur și cu picioarele pe pământ, dar în niciun caz nu era crud. Cântărea din ochi situațiile și făcea pașii necesari ca să le corecteze. Când doctorul Pete îl trimisese înapoi la el pe fiul lui, Pete, cu verdictul inapt pentru serviciul militar, el evaluase situația și îi spusese simplu fiului său că avea el să găsească altceva de făcut și că, oricum, era sigur că Dexter avea să continue tradiția militară a familiei; așa că Pete nu avea de ce să simtă că fugea de pe frontul de acasă. Fior Wyatt, mama lui Pete, era căsătorită cu un militar, mama ei fusese măritată cu un militar, mama mamei ei fusese măritată cu un militar și tot așa până în Spania, până la momentul când apăruseră femeile și militarii, dar în niciun caz nu dăduse vina pe incapacitatea lui Pete de a se înrola. Îi spusese doar atât: „Sunt sigură că o să găsești tu un alt mod de a-ți sluji țara.” Iar Dexter Wyatt, fratele mai mic al lui Pete – care în familia Wyatt era cel mai aproape de profilul unui căpcăun –, spusese: „Pete, o să-i împușc eu pentru

---

[13] „Plouă cu găleata" (în lb. spaniolă, în original) (n. tr.).

tine.”

Dar toată bunătatea asta nu făcuse decât să înrăutățească situația pentru Pete, căci arăta clar că persoana cea mai crudă cu Pete era, de fapt, Pete însuși.

Știa că plecarea n-avea să-i schimbe sentimentele. Nu pretindea că avea să se învingă pe sine. Credea însă că așa va putea găsi ceva cu care să-și hrănească simțul vorace al datoriei pe care îl purta în sine, cu condiția ca nu cumva această foame să nu fi fost cumva chiar gaura ce i se căsca în inimă.

„Camioneta”, își spusese el, „o să fie răspunsul.”

În timp ce muncea în grajd, Pete trăsese cu ochiul la camionetă, fără să piardă niciun prilej să se uite la ea pe fereastră. Era ca o piatră de hotar, căci îi amintea la ce îi serveau toate bătăturile pe care le făcea acum. La un moment dat, i se păru că, în spate, camioneta era deschisă, dar, când se uită iar pe fereastră, fusese închisă la loc.

Trecuseră câteva ore de când muncea, când Pete își dădu seama că aude niște zgomote în grajd care nu puteau fi puse pe seama furtunii, a cailor sau a sforăitului lui Luis. Se luă după direcția din care veneau zgomotele și descoperi undeva mai jos o nișă care avea o ușă. O deschise și îl găsi acolo, în ploaie, pe Michael Soria, tatăl lui Joaquin.

Michael făcea treabă. Nu fusese încă informat despre Daniel, dar și dacă ar fi fost tot nu s-ar fi oprit din muncit. Din ziua când își pierduse atâtea rude, în episodul cu neamțul și copilul, nu mai făcea altceva decât să muncească din clipa când deschidea ochii până la culcare, mâncând în picioare și lăsând toate celelalte funcții ale corpului pe care nu le putea anula pentru cele două minute de dinainte de culcare. Era un om de modă foarte veche. Mulți credeau că Michael era bunicul lui Joaquin. Era copt bine când i se născuseră copiii, iar barba pe care o purta îl făcea să pară și mai în vârstă. De la întâmplarea cu neamțul și copilul, nu se mai tunsese și nici nu se mai răsese, lăsându-și părul și barba să crească în voie. Acum erau atât de lungi, încât trebuia să le strângă pe fiecare cu elastice într-un nod, unul la ceafă și altul sub bărbie. Și pentru că îl dureau rău oasele, și de bătrânețe, și de la atâta muncă, la culcare își desfăcea părul și barba, le aranja pe pat și se lungea pe ele, căci i se părea că numai așa

mai scăpa de dureri și de chinuri.

Un singur lucru voia pe lume: să muncească. Și de un singur lucru se temea: să nu ajungă prea slab și să nu mai poată munci.

Când Pete îl auzi pe Michael, acesta repara fundația grajdului, afară, în ploaie. O familie de popândăi-pitici își făcuse apariția la începutul anului, având ca unice scopuri să puieze cât mai mulți popândăi și să-și sape vizuina fix sub grajd. Primul scop îl duseseră la îndeplinire cu atâta succes, încât acum câinii Antoniei puteau să mănânce numai și numai popândăi, iar al doilea scop avusese atâta succes, încât fundația grajdului începuse să se șubrezească primejdios, slăbită de rețeaua subterană a popândăilor. Michael făcuse cu ceva vreme în urmă niște reparații temporare, umplând găurile cu prăjiturile ratate ale Rosei, care erau tari ca piatra, dar găurile erau prea mari pentru dezastrele culinare ale Rosei și acum nu-i mai rămânea decât să le repare cum trebuie.

Pete cântări situația și își formă o părere.

— Aveți nevoie de o mână de ajutor?

Michael îl cântări pe Pete și își formă o părere.

— Plouă.

— Așa e, domnule, se învoi băiatul.

Apoi i se alătură lui Michael în ploaie și munciră cot la cot până când hainele le ajunseră la fel de ude ca cele ale Marisitei. Ajunseră la capătul secțiunii pe care Michael sperase să o termine în ziua aceea și, fără niciun cuvânt, se apucară de următoarea. Și o ținură tot așa până când toată fundația grajdului fu reparată, iar ploaia se opri, soarele își făcu iar apariția și ei se opriră să-și tragă sufletul, cu mâinile pe genunchi, contemplând munca făcută.

— Ești băiatul Josefei, zise Michael în cele din urmă.

— Nepotul, domnule.

— Ai venit pentru camionetă.

— Da, domnule.

— Bine, zise Michael, care nu părea să fi scos decât câteva cuvinte, dar, luate toate la un loc, era mai mult decât le spusese tuturor vreme de ani și ani.

— Nu vă supărați, domnule, oamenii vin aici mai ales pentru miracole? începu Pete.

— Păi, pentru ce altceva?

Afirmația asta nu era, de fapt, așa de mohorâtă pe cât sunase; în Bicho Raro, nu numai Beatriz putea fi foarte practică.

Pete făcu un gest către pământurile care îi înconjurau:

— Pentru că e frumos.

Deșertul se umflă în pene, iar Michael se uită la Pete ca și cum îl vedea pentru prima dată. Când îi faci complimente cuiva pentru locul unde a ales să trăiască, de fapt, faci complimente chiar acelei persoane, iar Michael fu aproape la fel de încântat ca deșertul la auzul vorbelor lui Michael. Îi răspunse amabil:

— Ar fi bine să te duci să-ți pui niște haine uscate.

Pete se îndreptă de spate și își trecu degetele prin păr ca să și-l aranjeze în felul lui obișnuit.

— Da, mă duc, dar mai întâi o să mai culeg niște gândaci. Ne mai vedem, domnule!

Îl lăsă pe Michael stând în picioare lângă grajd, o coti la stânga cât de mult putu ca să evite o umbră despre care credea că ar putea fi a lui Beatriz și pe urmă se apucă iar să culeagă gândacii. În mod normal, Michael s-ar fi apucat și el imediat de lucru, dar acum, pentru prima oară după multă vreme, rămase nemișcat câteva minute bune înainte să se ducă la următoarele treburi, mulțumindu-se să se uite la Pete, care începuse o nouă sarcină. La urma urmelor, oamenii au fost mereu fascinați de oglinzi. Michael nu văzuse niciodată din afară cum e să muncești neîncetat ca să eviți să simți ceva și acum nu-și mai putea lua ochii de la asta.

12

În noaptea aceea, Beatriz și Joaquin ieșiră cu camioneta având un scop nou. Până atunci, identitatea ascultătorilor la care sperau fusese îndepărtată și neclară. Acum însă, în lumina întâmplărilor din acea zi, toți ascultătorii lor deveniseră o unică persoană. Daniel Lupe Soria, vărul lor iubit. Daniel Lupe Soria, Sfântul lor drag. Daniel Lupe Soria, rătăcit în întuneric.

— Asta e pentru Daniel, dacă ascultă, zise Diablo Diablo. Un pic de lumină pentru întunericul din tine: „There's a Moon Out Tonight" al celor de la The Capri.

Melodia începuse să răsune ușurel, deși noaptea era fără lună. Vocea înregistrată a lui Diablo Diablo rămase afară în urma camionetei, în timp ce Joaquin, trupul lui Diablo Diablo, rămăsese în cabină împreună cu Beatriz, ascultând.

Joaquin era cu totul întors pe dos. Era o ființă pătimașă, dar nu putea să fie pătimaș pentru mai mult de un singur lucru o dată. Pe de o parte, se gândea la necazul care dăduse peste Daniel. Joaquin îl admirase mereu pe Daniel. Nu voia *să fie* el, căci rugăciunile și sfințenia lui păreau a fi în conflict deschis cu simțul eleganței care îl caracteriza pe Joaquin, însă aprecia enorm tot ce reprezenta vărul său și toată bunătatea cu care îl tratase Daniel. Acum, privind înapoi dintr-o perspectivă încețoșată și greșită, Joaquin avea impresia că Daniel era blând și vulnerabil, prea bun ca să se apere singur, un sfânt cu destin de martir. Nu-și putea închipui cum puteau să mai trăiască liniștiți ceilalți din neamul Soria, când știau că Daniel e singur în deșert. Unde le era curajul?

Însă Joaquin nu se gândea numai la asta. I se părea că nu e deloc corect față de vărul său să fie măcinat de orice alt gând în afara gândului la el, dar, cu toate astea, plin de vinovăție, Joaquin se gândea și la radio. De mult era absolut obsedat de personalitățile de la radio și de muzica modernă. Asculta postul KLZ-FM din Denver cu un amestec de resentimente și speranță, comparându-se pe sine cu personalitățile de acolo și cântărind dacă el ar putea fi mai bun decât ele. Asculta urletele sălbatice ale DJ-ilor bandiți de la graniță – acei cowboy ai stațiilor de mare

putere care strigau chiar de la granița mexicană, evitând regulile americane numai prin forță pură. Și, când semnalul îi permitea, asculta flecăreala într-un ritm rapid a personalităților și mai faimoase ale timpului, ca Jocko Henderson și Hy Lit. Urmărea cu înflăcărare *American Bandstand,* un show de televiziune din Philadelphia, difuzat în timpul zilei, care arăta tineri ce dansau pe cele mai în vogă hituri. Cei din neamul Soria nu aveau televizor, prin urmare, Joaquin se ducea în oraș împreună cu Luis de două ori pe săptămână și se uita la televizor la Elmer Farkas, după care făcea autostopul până acasă. Era un aranjament pe care îl făcuse de pe vremea când mergea la școală și încă nu expirase. Programul ăsta era la baza celor mai multe hotărâri pe care le lua Joaquin în legătură cu părul și cu hainele. Studia cu asiduitate ecranul ca să se prindă ce mode încă nu ajunseseră în sudul statului Colorado (multe nici nu aveau să ajungă vreodată) și făcea tot ce-i stătea în puteri ca să le imite. Această atitudine progresistă îl făcuse să fie ținta ironiilor familiei sale, ironii pe care el nu părea să le remarce vreodată (deși, de fapt, le observa). Visa la ziua când avea să cunoască faima neortodoxă din spatele microfonului – Diablo Diablo, diavolul undelor scurte –, iar puștanii aveau să se uite la *el* ca să afle ce e la modă.

Joaquin se străduia să-și îndrepte gândurile numai spre Daniel, dar aici, în camionetă, radioul nu avea cum să nu intre în mintea lui.

Beatriz însă nu se gândea decât la un singur lucru. Faptul era neobișnuit, pentru că de obicei ea avea mai multe idei în cap și, spre deosebire de Joaquin, se pricepea la asta.

Acel unic gând era Pete Wyatt.

În timpul zilei, Beatriz aflase că Pete – el sau pielea potențial moale a cotului său – venise în Bicho Raro ca să muncească tocmai pentru camioneta în care stăteau ei acum. Prima ei impresie fusese că târgul nu era corect, dar o respinsese de îndată ca pe o dovadă de subiectivism din partea ei, după care revenise asupra ei când se gândise că, dacă punea totul în balanță cu faptele, chiar *nu era* corect. La urma urmei, înainte de vara asta, camioneta fusese doar un hârb în care crescuse iarba și cu care nu se mai putea face nimic, iar Beatriz își petrecuse multe ceasuri ca s-o readucă la viață. Fără îndoială, asta îi dădea

ceva drepturi asupra vehiculului. Nu-l învinuia pe Pete pentru încurcătura asta; el n-avea de unde să știe, înainte să facă târgul ăsta, că Beatriz avea să restaureze camioneta. Însă asta nu elimina conflictul.

De fapt, n-ar fi avut nicio importanță dacă camioneta n-ar fi fost unicul mod prin care ei puteau să comunice cu Daniel.

Enervată de această situație fără ieșire, deschise portiera.

— Unde te duci? o întrebă Joaquin.

— Să verific cât bate.

În cursul după-amiezii, Beatriz verificase de două ori lipiturile pe care le făcuse la fiecare conexiune – atunci o zărise și Pete. Deși era imposibil să afle dacă Daniel și radioul de bucătărie erau în raza lor de emisie, putea măcar să facă tot ce-i stătea în puteri ca să transmită semnalul cât mai departe cu putință. Amândoi verii doreau cu disperare să comunice în siguranță cu el.

Aveau ideile lor legate de ce putea să facă el în acel moment. Deși imaginea îi jignea simțul de noblețe, Joaquin și-l închipuia pe Daniel în fundul unei grote, ca un om al peșterilor, rozând dintr-un picior uscat de șoarece-cangur, cu hainele numai zdrențe. Chiar dacă asta jignea simțul probabilității pe care îl avea Beatriz, fata și-l imagina pe Daniel rătăcind tăcut prin deșert, cu o înfățișare ce reprezenta opusul celei a lui *padre* Jimenez: corp de coiot, cap de om.

Joaquin, înfiorat, scoase cheile din contact. Nu voia să rămână singur în camionetă: era mai înspăimântător să stea singur în vehiculul cufundat în întuneric decât să fie împreună cu Beatriz în noaptea întunecată. Avu grijă să ia o sticlă cu apă, ca să nu se usuce de sete în deșert (și o băgă sub cămașă), și o lanternă (pe care n-o băgă în cămașă).

Beatriz ieșise deja din camionetă cu un aparat de radio în mână. Daniel luase aparatul Motorola, așa că ei nu mai putuseră să ia decât celălalt radio care rămăsese în Bicho Raro. Era cel pe care Pete îl auzise cântând mai devreme în grajd. Joaquin fusese îngrijorat că poate caii aveau să o ia razna dacă nu mai aveau parte de radio, însă Beatriz se gândise la această posibilitate și ajunsese la concluzia că riscurile sunt acceptabile. Statistic vorbind, caii nu o luaseră niciodată razna de când era ea pe lume; din punctul de vedere al faptelor, era imposibil ca la radio

să fie programe la orice oră; tot statistic vorbind, caii n-aveau să o ia razna cât va trăi ea; din punctul de vedere al faptelor, verii puteau să ia liniștiți radioul câteva ore.

Beatriz avea la ea și o pușcă. Nu credea că va avea motiv s-o folosească, însă lumea părea un loc mai primejdios decât fusese cu numai câteva zile în urmă.

— Joaquin, comandă ea, îndreaptă lanterna către locul unde mergem!

Joaquin era la mijloc între teama de animalele sălbatice pe care nu le vedea și cea de a nu fi prins de FCC, așa că ba îndrepta fasciculul de lumină în direcția în care mergeau, ba îl ascundea în palmă, atunci când i se părea că sunt prea vizibili și pot să fie surprinși de ochi iscoditori.

— Am auzit că uneori întunericul dintr-un Soria îi poate ataca pe alți Soria, chiar dacă nimeni nu a intervenit cu nimic.

— Un motiv în plus ca să știm la ce să ne așteptăm. Cine ți-a spus?

— Nana.

— Nu te cred.

— Bine, recunoscu Joaquin. De fapt, am văzut-o pe mama când i-a spus despre Daniel și Nana s-a dus imediat și a încuiat ușa din spate. Ce părere ai de asta?

Îmbufnată, Beatriz fu nevoită să admită că teza lui Joaquin nu era rea. Iar el scoase o exclamație de triumf deloc potrivită pentru a păstra secretul.

— Dacă tot te-a apucat strigătul, măcar ridică lanterna să putem vedea! îi porunci Beatriz.

Un tunet îndepărtat îi făcu să se oprească.

Joaquin își trecu speriat mâna prin păr și își îndreptă privirea înfricoșată spre cer.

— O să fim omorâți?

— Puțin probabil, răspunse Beatriz.

Chiar dacă cerul era acum senin, la orizont se zăreau fulgere: la mulți kilometri depărtare era o furtună; într-un loc atât de plat precum deșertul, vremea e ceva ce uneori li se întâmplă altora. Pe Beatriz n-o prea îngrijora posibilitatea de a fi lovită de vreun fulger, deși se gândi în treacăt la antena conectată la camionetă; trebuiau să se întoarcă și să o dea jos dacă furtuna avea să se

apropie prea mult. Pentru stația lor, un trăsnet era o potențială condamnare la moarte.

— Putem să facem semnalul să nu mai pârâie în halul ăsta? întrebă Joaquin.

— Nu în noaptea asta, veni răspunsul lui Beatriz. Mai e nevoie să lucrăm la el.

Asta îi aduse aminte de Pete Wyatt și de faptul că nu știa cât timp aveau să mai aibă camioneta la dispoziția lor. Se simțea obligată să-i spună lui Joaquin despre asta și așa și făcu, cu glas scăzut, ca să poată fi atentă și la puterea semnalului.

Când termină de povestit, Joaquin izbi cu piciorul în țărână, dar nu tare, pentru că nu voia să-și murdărească pantalonii cu imprimeu, și trase și el o înjurătură.

— Pete Wyatt!

Joaquin nu știa mare lucru despre Pete Wyatt, dar nu-i era deloc simpatic. Faptul nu avea deloc de-a face cu Pete Wyatt, ci cu Michael, care, pur și simplu, se oprise din lucru ca să ridice în slăvi etica muncii lui Pete în fața Rosei și a lui Joaquin. Începuse cu gesturi mici, lăudând capacitatea lui Pete de a se adapta la oricare slujbă, după care își exprimase admirația pentru cum muncea Pete din greu, chiar când turna cu găleata; apoi mersese mai departe, exprimându-și fericirea de a vedea un tânăr care chiar aprecia locurile și, în cele din urmă, terminase cu un fel de declarație cum că Pete era fiul pe care și l-ar dori orice bărbat, dar pe care nu l-a avut.

Joaquin, în calitatea lui de fiu pe care poate că Michael nu-l meritase, dar, de fapt, îl avea, nu fusese prea încântat de declarațiile astea. Rosa, mama lui, îl apărase, dar nu într-un fel care să îi aducă vreo mulțumire lui Joaquin.

— Măcar de-ar reuși și Joaquin să se hotărască să muncească la fel ca Wyatt, zisese Michael.

— Ei, doar știi cum e Quino, răspunsese Rosa, e un băiat bun și o să-și vină și el într-o zi în fire!

— Când eram eu de vârsta lui Joaquin, știam ce vreau să fac cu viața mea, adică să las ceva în urmă prin munca mea, zise Michael.

— Avem nevoie și de bărbați mai blânzi. De băieți buni și blânzi, ale căror mame îi iubesc așa cum sunt!

— Eu nu-l văd pe Joaquin să facă vreodată altceva decât să-și dea cu ulei prin păr. Un bărbat înseamnă mai mult decât părul lui.

— Și mustața lui, se învoi Rosa. Dar Quino e încă un băiețel și în curând o să-i crească și mustața. Nu ca a ta, normal. Doar nu te aștepți la așa ceva de la nimeni, nici măcar de la băiatul tău. Dar o să aibă și el mustață.

Cuvintele astea îl scoseseră din sărite pe Joaquin. Nu voia să fie un bărbat bun și blând, care nu făcea nimic în viață. Nu era un bărbat bun și blând, care nu fusese în stare de nimic. Ar fi vrut să le spună că-și făcuse planuri, că avea să fie Diablo Diablo, DJ la radio, și că într-o zi ei o să-l compare pe Pete Wyatt cu el și acesta o să li se pară mai prejos decât el.

— O să vorbesc cu el, spuse Beatriz. Cu Pete, vreau să zic.

— Ce-o să-i spui?

— Cred că asta va depinde de el. Eu…

Iute ca gândul, Joaquin se opri și întinse mâna spre Beatriz, înșfăcând-o și obligând-o să rămână nemișcată. Fiecare om are două fețe: cea pe care o vede toată lumea și cea care se află sub aceasta. Brusc, Joaquin își arătă a doua față.

Beatriz se opri. Ridică încetișor pușca.

Un deșert seamănă foarte mult cu un ocean, dacă înlocuiești apa cu aerul. se întinde la nesfârșit, pe distanțe de negândit, și când soarele se duce se cufundă într-o beznă perfectă. Zgomotele se schimbă în secrete imposibil de văzut dacă sunt adevărate până când revine lumina. Nu e pustiu doar pentru că nu poți vedea nimic din el. Și, în fundul sufletului, știi că nu e – că e chiar opusul pustietății când se lasă întunericul, pentru că lucruri care nu vor să fie zărite își fac apariția după ce lumina a dispărut. Dar nu ai cum să știi ce formă au până nu pui mâna pe ele.

Era ceva acolo, în deșert.

Creatura se mișca încetișor printre tufișurile din depărtare, o umbră întunecată profilată pe orizontul indigo, cu o formă aproape umană. Când se mișca, producea un fel de zăngănit sau de fâșâit, ca niște boabe de fasole uscată mișcate ușor într-o tigaie.

Joaquin își aminti dintr-odată că Nana încuiase ușa din spate. Lui Beatriz îi veni brusc în minte Felipe Soria cel lung de zile rătăcind veșnic, căutând crucea făcută dintr-un femur, și bancherul cel furios pe care nu reușise să-l ajute, încurcat în propria barbă.

Diablo Diablo zise:

— Dacă înainte nu era lună, acum a apărut. Ne mai rămâne doar să-i punem un zâmbet pe față.

La sunetul glasului său, silueta se opri.

Toate capetele se întoarseră spre aparatul de radio. Continua să turuie într-un fel pe care nu-l luăm în seamă decât când încercăm să facem liniște în bezna deșertului. Diablo Diablo spunea:

— Lunii îi place tovărășia; ar fi cazul să vă pregătiți dinții.

Creatura se îndreptă spre ei.

Beatriz Soria era greu de speriat, din același motiv pentru care se înfuria greu. Dacă ne gândim bine, spaima și furia nu sunt prea diferite, două jivine înfometate care vânează de multe ori aceeași pradă – emoția – și se ascund de același prădător – logica. Prin urmare, excesul de logică al lui Beatriz o proteja de obicei de spaimele sale. (Cu toate că înclina cu ușurință spre anxietate. La urma urmei, anxietatea nu era decât o altă marcă a gândirii ei pline de chibzuință, una care refuza să dispară când o ruga frumos sau când încerca să adoarmă.) Dar frica lui Beatriz cerea îndeajuns de multă informație ca să ajungă la concluzia că în mod sigur avea să se întâmple ceva rău și, în plus, că acesta era îndeajuns de îngrozitor încât nu putea fi remediat cu ușurință, iar acest lucru se întâmpla foarte rar.

Prin urmare, în acel moment Beatriz nu era înspăimântată, dar numai pentru că nu avea suficientă informație ca să se înspăimânte.

— Lanterna, zise ea fără să-și ia ochii de la siluetă.

Joaquin nu avea nevoie de informații ca să se sperie și, în consecință, era scos din minți de spaimă. Reuși să se stăpânească numai cât să îndrepte lumina drept spre intrus.

Fluturii năvăliră spre lumină, dând încetișor din aripi. Nu era Felipe Soria, nici întunericul lui Daniel.

Era Marisita Lopez.

Nelipsita rochie de mireasă a Marisitei și sacul greu pe care îl căra în spate creaseră silueta stranie zărită de cei doi veri. Șuieratul nu era altceva decât sunetul făcut de picăturile de ploaie care se izbeau de ciulini și se scurgeau în jurul fetei.

Joaquin se dădu înapoi. Fata nu era un monstru, dar era un pelerin și, așadar, la fel de primejdioasă.

Însă Beatriz o privi pe Marisita cu atenție. O vedea pe tânăra femeie pentru prima dată de când citise scrisoarea lui Daniel, iar acum încerca să o vadă prin ochii vărului ei. Ca și cum nu ar fi fost un pelerin – căci probabil Daniel văzuse dincolo de asta, dacă se îndrăgostise de ea.

Joaquin o prinse pe Beatriz de mânecă și o trase.

Beatriz însă nu se mișcă.

— Fugeai în deșert?

— Beatriz, șuieră Joaquin.

— Eu… îl caut pe Daniel. Sfântul, zise Marisita. Nu pot… n-aș putea să mi-l închipui în deșert fără hrană.

Asta avea în sacul greu pe care îl căra în spate. Marisita se gândise foarte serios la ce i-ar fi trebuit lui Daniel și îi luase multă vreme să pună totul în pachet. Îi aducea următoarele: zece cârnați uscați, brânză, doisprezece avocado, trei portocale, două căni cu untură, câteva tortilla, patru conserve de fasole, porumb, o tigaie, o sută de chibrituri, trei perechi de șosete uscate, patru cămăși curate, o armonică, o păturică, un briceag, un cuțit de masă, o lumânare votivă, o perie de păr, un săpun, o agendă folosită doar pe jumătate, un pix, trei țigări, o haină cu guler de blană, o cană pentru apă, o pușcă cu aer comprimat, o lanternă și un săculeț cu petale din trandafirii lui Francisco, ca Daniel să-l poată mirosi pentru a alunga dorul de casă.

Blândețea acestui gest deschise în cele din urmă fereastra prin care Beatriz putea să vadă în sufletul Marisitei. Pentru prima dată, începea să o vadă pe Marisita nu doar ca pe un pelerin, ci mai degrabă ca pe o persoană – și nu una oarecare –, ci ca pe cineva care își demonstra grija față de alt om în moduri cât se poate de practice.

Pe de altă parte, Joaquin ajunsese la capătul curajului și al nesiguranței.

— Beatriz! Vino! Nu putem vorbi cu ea! E nebunie curată! Ne-

ar putea omorî pe amândoi!

Marisita cunoștea tabuul la fel de bine ca un Soria, ba poate chiar și mai bine, după cele întâmplate noaptea trecută. Se îndepărta deja, zicând:

— Așa și trebuie! Nu vreau să se întâmple ceva îngrozitor. Îmi pare tare rău! Nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni în noaptea asta.

— Așteaptă, o opri Beatriz, deși încă nu știa ce să spună mai departe.

Problema cu ideile e că nu vin niciodată pe de-a-ntregul. Apar ca niște câini-de-prerie. O bucată de ureche, vârful unui nas, iar uneori tot capul. Dar, dacă privești prea repede o idee în ochi, poate să dispară din fața ta înainte chiar să-ți dai seama ce ai văzut. Așa că mai degrabă trebuie să te strecori încet spre ea, privind-o doar cu colțul ochiului, și numai atunci ai putea să-i arunci o ocheadă, ca să o vezi mai bine.

Acum, lui Beatriz îi venise o idee, dar încă nu-i văzuse decât o ureche sau poate un fir din mustață.

— Așteaptă? zise Joaquin ca un ecou.

— Eu... am niște întrebări, mărturisi Beatriz.

— Beatriz! exclamă Joaquin.

— Ea e pelerinul ajutat de Daniel, îi spuse Beatriz. E ultimul om care l-a văzut. Ea e Marisita.

— A! făcu Joaquin.

Se lăsă o tăcere asurzitoare. O intersecție neobișnuită și elegantă de nevoi și dorințe se formase chiar în acel moment și toți trei puteau să o simtă. Toți voiau să discute despre interesul lor comun: Daniel. Oricât de presantă ar fi fost această nevoie, dacă s-ar fi mărginit la o simplă dorință de a afla informații, s-ar fi putut stinge acolo. Numai că mai era ceva. Când Daniel o întrebase pe Beatriz dacă se gândește vreodată că ei procedează greșit, nu făcuse decât să dea glas unei întrebări pe care o purtau amândoi în suflet de ceva vreme. Lui Daniel i se întâmpla asta, pentru că etica îl constrângea, mai ales că toți pelerinii păreau să scape printre degete. În schimb, Beatriz avea impresia că faptele fuseseră făcute ca să susțină ceva ce nu era pe de-a-ntregul adevărat. Toate aceste adevăruri fuseseră îngrămădite laolaltă și sigilate cu superstiții și spaime, în loc de știință și

rațiune.

Marisita rămase pe loc, fără a scoate o vorbă. Mintea lui Beatriz lucra cu înfrigurare. Gura lui Beatriz rămăsese încă deschisă, sugerând forma ultimului cuvânt rostit. Niciunul dintre ei nu știa precis până unde puteau împinge această întâlnire.

Înainte să se mute cu totul în seră, Francisco îi spunea uneori lui Beatriz povești despre oameni de știință ca Guillermo Gonzaléz Camarena, inventatorul adolescent al televiziunii în culori, sau Helia Bravo Hollis, botanista care catalogase sute de plante suculente și fondase Sociedad Mexicana de Cactología. Aceste minți strălucite organizaseră faptele în moduri noi și făcuseră experimente cu adevărurile acceptate, schimbând o variabilă ici, una colo, ca să testeze cât de reale erau faptele lor. Beatriz și Daniel scrutau de ceva vreme faptele care le fuseseră date, deși nu aveau vreo modalitate să le testeze. Acum însă…

Beatriz își îndreptă gândul către aparatul de radio din care continua să se audă zgomotul trăncănelii lui Diablo Diablo. Părea că e încă vocea lui Joaquin, deși, de fapt, nu era deloc glasul lui. Era sunetul vocii lui codificat într-un semnal, pe care apoi transmițătorul îl modifica astfel încât aparatul de radio furat din grajd să-l poată capta și să îl transmită cu ajutorul difuzorului. Era tot atât de mult vocea lui Joaquin, pe cât ar fi fost el însuși un desen care îl înfățișa.

— Ce-ai zice dacă… începu Beatriz.

Câinele-de-prerie al unei idei își ițise capul din vizuină.

— …am face un interviu la radio?

13

Nu prea înțelegem miracolele. Așa e cu lucrurile divine: sfinții și minunile aparțin unei alte lumi și se supun unor reguli diferite. E greu, de exemplu, să-ți dai seama de scopul omenesc al levitației miraculoase a Sfântului Iosif din Cupertino. De fiecare dată când era transfigurat de credință, era transportat și de fizică, de multe ori la câțiva metri deasupra solului, uneori chiar în toiul unei predici. Levita adesea și ceasuri întregi, iar ceilalți călugări așteptau să coboare și să-și termine gândul. E greu de spus și cât de folositoare erau miracolele Sfintei Caterina cea Uluitoare – după ce se întorsese din morți pe când avea vreo douăzeci și ceva de ani, se arunca uneori într-un râu și se lăsa purtată de curent până la roata unei mori. Acolo era azvârlită de colo-colo în cercuri violente, până când ieșea nevătămată: un miracol. Și mai era și Sfântul Anton din Padova. Miracolele făcute de el erau diverse, toate dincolo de înțelegere, dar poate că totuși cel mai de nepătruns a fost miracolul de la malul apei. Cum nu avea în preajmă niciun om căruia să i se adreseze, el a predicat pe malul unei ape cu atâta pioșenie, încât un banc întreg de pești a ieșit la suprafață ca să-l asculte – un miracol dificil de înțeles, căci peștii nu au suflete care să fie salvate, nici glasuri ca să-i convertească pe necredincioși.

În comparație cu acestea, miracolele făcute de cei din neamul Soria erau de-a dreptul acceptabile. Da, uneori pelerinii din Bicho Raro deveneau incredibil de urâți sau înfricoșător de luminoși, neobișnuit de practici sau ciudat de stângaci. Unora le creșteau pene. Alții se făceau mici cât un șoricel. Umbra altui pelerin prindea viață și o lua la goană în jurul lui. Alteori le apăreau răni care refuzau să se vindece. Însă aceste ciudățenii nu erau niște pedepse aruncate la întâmplare, ci, mai curând, niște mesaje pe măsura fiecărui pelerin. Întunericul din trupul pelerinului era un adevărat puzzle, care, dacă era rezolvat, îi oferea acestuia uneltele psihice de care avea nevoie să meargă mai departe.

Fiecare miracol făcut de cei din neamul Soria avea un singur scop: să vindece mintea.

Daniel Soria își spusese de nenumărate ori acest lucru

începând cu o noapte în urmă. Încercarea asta nu era o pedeapsă, își amintea sieși. Încercarea asta era un miracol.

Numai că nu părea deloc un miracol.

Se afla în mijlocul deșertului, noaptea, stând cu picioarele încrucișate lângă un foc care abia mai mocnea. Chiar dacă era foarte frig, focul era foarte mic pentru că Daniel nu-și putea smulge din minte imaginea lui Joaquin care-l căuta, în ciuda tuturor avertismentelor, găsindu-l după lumina flăcărilor. Așa că îl ținea aproape stins și își pusese mâinile pe pământul care încă era cald.

Bezna era incredibilă. Chiar dacă stătea chircit în cerculețul portocaliu de lumină făcut de un foc mititel, orice privea părea lipsit de formă. I se părea la fel de greu să vadă lumina, pe cât i se păruse și în noaptea de dinainte. Era ca și cum între ochii lui și foc s-ar fi aflat o perdea transparentă, iar în colțurile exterioare ale ochilor alte două draperii grele, care amenințau să fie trase. Se gândea că e posibil ca ele să se mai fi închis un pic de când plecase din Bicho Raro. Nu știa ce-avea să se facă dacă avea să orbească acolo, în tufișurile din sălbăticie.

Știa că miracolele aveau rolul de a-i învăța pe pelerini ceva anume despre ei înșiși. Ca în cazul lui Tony și al recentului său gigantism. Daniel se gândea că Tony era probabil o celebritate. El nu-l recunoscuse, dar văzuse multe celebrități venind la Bicho Raro și ajunsese să se priceapă destul de bine la atitudinea și la stilul persoanelor publice. Așa că Tony, care suferea fiind sub privirile publicului, asemenea tuturor celebrităților, se alesese cu un miracol care-l făcea să fie privit și mai mult. Scopul acestui miracol era clar: dacă Tony putea învăța să trăiască în pielea unui uriaș, atunci avea să fie din nou în stare să trăiască și ca om.

Asta însemna că vederea care se diminua avea rolul să-l învețe ceva pe Daniel, însă el nu pricepea ce putea să fie. Poate că întunecarea vederii trebuia să-l învețe lecția încrederii sau poate a umilinței ori a disperării. Nimic nu părea evident. Poate că o persoană din afară ar fi fost în stare să identifice pe dată adevărul său, exact așa cum semnificația întunericului lui Tony era evidentă pentru Daniel. Însă nu se afla nimeni acolo care să-l observe pe Daniel, iar el voia ca lucrurile să rămână așa.

Daniel încerca să nu acorde prea multă atenție finalului celui mai lipsit de speranță, care ar fi însemnat ca el să înțeleagă cu adevărat semnificația întunericului din el, dar să nu fie în stare să-l învingă. Își amintea de un pelerin din Utah care, în urma miracolului, se alesese cu o față roșie și umflată, alături de o dorință disperată de a vomita de fiecare dată când băga mâncare în gură. Omul păruse să priceapă imediat la ce se referea întunericul din el, pentru că venise încărcat de durere și de vinovăție. Evident, Daniel nu putea vorbi cu el, din cauza tabuului, iar pelerinul se făcuse nevăzut noaptea în deșert. Ceva mai târziu fusese găsit mort, iar fața lui nu mai era roșie; miracolul murise odată cu pelerinul. Faptul că înțelesese nu-i fusese de niciun ajutor.

Poate că Daniel trebuia să afle cât de dificile erau miracolele.

Nu. Căci știa deja asta.

— Dacă înainte nu era lună, acum a apărut, zise Diablo Diablo. Ne mai rămâne doar să-i punem un zâmbet pe față.

Aparatul de radio reușise să prindă semnalul de la stația vărului său și, chiar dacă lui Daniel i-ar fi fost la fel de ușor să moară cu sau fără vocea lui Diablo Diablo, prefera tovărășia lui. Îl făcea să-și ia gândul de la colțurile întunecate ale vederii lui, de la frig și de la senzația clară că nu e singur. Era ceva acolo, în noapte, ceva care se apropiase de el de îndată ce încălcase tabuul. Cu toate că știa că trebuie să fie o formă concretă a întunericului său, nu o simțea ca pe o extensie a sa. Mai degrabă părea manifestarea concretă a bizareriei acestei văi. Poate că de asta se spune că întunericul unui Sfânt e mai rău decât al unui pelerin oarecare. Poate că din cauza asta el nu reușea să găsească sensul miracolului său. Poate că nu era deloc întunericul vindecător, ci mai degrabă opusul lui: o entitate ieșită din iad, trimisă să se repeadă și să înghită un sfânt căzut.

Nu știa dacă era mai bine sau mai rău că lucrul acela rămânea ascuns vederii.

Daniel începu să spună o rugăciune:

— Mamă…!

— Doamnelor și domnilor din valea San Luis, spuse Diablo Diablo, întrerupem programul obișnuit pentru un interviu live.

Rugăciunea lui Daniel îi pieri pe buze. Mâna lui, cea cu ochi ca

de păianjen, se îndreptă spre butonul aparatului de radio și dădu sunetul mai tare. Electricitatea statică foșnea în fundal.

Diablo Diablo continuă:

— Acesta este primul nostru interviu, așa că vă rugăm să ne iertați, să ne iertați cu totul dacă vom avea probleme tehnice. Primul om care străbate o cale nebătută trebuie uneori să dea la o parte câteva pietre. *Señorita*[14]*,* le puteți spune ascultătorilor noștri cum vă numiți? Pentru a vă păstra intimitatea, numai prenumele. Nu vrem să vă oprească oamenii pe stradă și să vă spună că aveți chipul la fel de frumos ca vocea.

Marisita răspunse:

— Marisita.

De-acum, îi era clar că foșnetul din fundal nu era deloc electricitatea statică; erau stropii de ploaie ce cădeau în jurul Marisitei.

— Bine ai venit la emisiunea noastră, Marisita!

— Marisita, zise Daniel cu glas tare, uluit.

Dându-și apoi seama ce însemna asta, șopti îngrijorat:

— Joaquin.

Diablo Diablo continuă:

— Permiteți-mi să-i lămuresc pe ascultătorii noștri despre această situație, întrucât nu veți putea înțelege povestea Marisitei dacă nu aflați despre Sfântul din Bicho Raro.

Joaquin nu-și exprima doar dorințele când sugera că au un public. În noaptea aceea, în afară de Daniel, postul mai avea câțiva ascultători: doi camionagii de cursă lungă, un bărbat într-un tractor aflat la două ferme distanță, o bătrână care suferea de insomnie și își petrecea timpul punând în borcane un jeleu de cactus, urmărită de cei patru câini ai ei, și – printr-o întorsătură a magiei undelor AM – un grup de pescari suedezi care deschiseseră radioul să asculte câte ceva până se trezeau de-a binelea ca să plece la pescuit de halibut.

— Închipuiți-vă... că aveți mintea tulburată, zise Diablo Diablo cu un ton dramatic în glas. Fie trăiți cu tristețea, fie luptați cu durerea, fie vă drogați în fiecare dimineață cu aroganță și cu cafea. În valea aceasta există sfinți care vă pot lecui. Voi și orice pelerin puteți veni la Bicho Raro ca să primiți un miracol. Un

---

[14] „Domnișoară" (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

miracol ziceți? Un miracol! Miracolul acesta face vizibil întunericul pe care îl purtați în suflet în moduri uluitoare și stranii. Iar atunci când vedeți ce vă bântuia, vă scuturați de povară și apoi plecați de aici liberi și ușurați. Nu mă credeți? Oameni buni, eu nu fac știrile, doar le prezint! Există un singur clenci: sfinții nu vă pot ajuta să vă învingeți întunericul odată ce primiți miracolul, căci altfel, vai, altfel întunericul se va abate asupra lor, iar întunericul lor e mai rău decât al unui bărbat de rând. Sau al unei femeie, fir-ar!

În clipa aceea Daniel izbucni într-un râs puternic, fără să se poată abține, căci auzise cum îi tremurase vocea lui Joaquin, ceea ce însemna că probabil Beatriz îi aruncase o privire. Familiaritatea acestui lucru îl consola și, în același timp, îl chinuia.

— Ei bine, Marisita, care e alături de noi în seara asta, se afla de curând în prezența unui sfânt când întunericul l-a acaparat. Așa a fost, nu, Marisita?

— Da, spuse Marisita.

— Și ai văzut ce formă a luat întunericul din el?

Marisita răspunse:

— Îmi pare rău, plâng. Mă puteți lăsa un minut?

— O! zise Diablo Diablo, părând ușor confuz; vocea îi sunase foarte mult ca cea a lui Joaquin.

Apoi își reveni:

— Dacă plângi, putem să te însoțim și noi, și Elvis. Să ascultăm acum „Are You Lonesome Tonight?”.

Vă dați seama ce efect produsese această conversație asupra lui Daniel, care era îndrăgostit de Marisita. O auzise plângând, iar asta aproape că-i adusese și lui lacrimi în ochi. Singurul motiv pentru care nu izbucnise în plâns odată cu ea era doar pentru că nu luase multă apă la el și nu putea s-o irosească.

Cântecul ajunsese la sfârșitul lui trist, iar vocea lui Diablo Diablo se auzi din nou.

— Și am revenit. Ștergeți-vă la ochi cu toții, va fi bine, iar dacă nu, măcar va fi o poveste bună pentru cineva. Marisita, mai ești aici?

— Da, sunt.

— Să mai încercăm o dată. Ai văzut întunericul lui Daniel?

Daniel era la fel de interesat de răspuns ca verii lui, pentru că încă nu văzuse cum arăta ceea ce îl urmărea. Era sigur că Marisita se uitase pe geam după el când plecase – doar putuse să simtă greutatea cunoscută a privirii în care îl învăluia ea. Așa că era cu putință să fi văzut lucrul care se uita la el acum.

— Nu, îmi pare rău, zise Marisita cu o voce dulce și tristă. N-am văzut nimic, doar bufnițele. Îmi pare rău. Aș vrea să vă pot ajuta. Dar n-am văzut nimic diferit. Mi-e greu să-mi închipui că avea vreun strop de întuneric în el, pentru că e… — era –, știți cum e el.

Da, toți știau cum e. Dar toți purtăm întunericul în noi. Întrebarea e doar cât de multă lumină avem în noi.

— Da, zise Diablo Diablo trist. Era un sfânt.

— Dar nu l-am văzut de aproape. Mi-a dat un bilețel pe sub ușă și mi-a cerut să nu ies, continuă Marisita. Mi-a spus că el e periculos și că nu trebuie să-l urmăresc.

— Periculos, repetă Diablo Diablo, iar cuvântul îi tremură pe buze. Ai văzut cumva în ce direcție a luat-o Daniel când a plecat?

— M-am uitat după el pe fereastră. L-am văzut dispărând în noapte. S-a oprit la marginea așezării, dar nu știu de ce.

Asta se întâmplase pentru că Daniel dăduse peste câinii Antoniei Soria. Ei nu-i observaseră prezența. Unii dormeau, alții moțăiau ușor, iar altul trăgea de rămășițele sacoului alb al lui Tony. Unii ar fi încercat să se strecoare pe lângă câini ori să-i păcălească sau să-i intimideze. Daniel nu făcuse nimic din toate acestea. În schimb, se rugase. Se rugase mamei sale ca acești câini să poată ști cum se simțea el. Și câinii începuseră pe dată să scâncească. Își dăduseră capetele pe spate și, în loc să urle, lacrimi mari începuseră să le curgă din ochi, pe blană. Plângeau pentru că înțelegeau că Daniel era înspăimântat că se duce în deșert, unde avea să moară singur. Plângeau pentru că înțelegeau că Daniel nu putea suporta gândul că poate n-avea să-și mai vadă niciodată orașul și familia. Plângeau pentru că înțelegeau că o iubea pe Marisita Lopez și că, după toate cele întâmplate, tânjea după o cale care să-i permită să-și petreacă viața împreună cu ea.

Și, pe când câinii plângeau și scânceau, Daniel trecuse printre ei. Nu încercase să-i aline, căci știa că nu există alinare. Auzise

zgomotele ciudate făcute de întunericul său, care se mișca în umbrele din cealaltă parte a casei, dar nu tresărise. Era Sfântul din Bicho Raro și era hotărât să plece din Bicho Raro fără să facă niciun rău casei sale.

Diablo Diablo insistă:

— N-ai văzut unde s-a dus după asta?

— Nu.

— Adineauri hoinăreai prin deșert, căutându-l, fără să ai habar unde s-a dus?

— Trebuia să încep de undeva. Nu mi-l pot închipui acolo singur. Și familia lui nu-l poate ajuta. Eu pot să fac ceva și o să fac.

— Cât timp ai de gând să îl cauți?

— Cât va fi nevoie, răspunse Marisita.

Daniel era copleșit; lăsă să-i cadă o lacrimă. Lepădă un strop din prețioasa lui apă ca să se elibereze de acest sentiment.

— Cât va fi nevoie? Și dacă nu-l găsești până mâine?

— O să mănânc ceva din ce i-am pus lui în pachet și o să continui să-l caut.

— Și poimâine?

— La fel.

— Și în ziua de după? Și în cele ce vor urma?

— O să-l caut până o să-l găsesc, insistă Marisita.

Urmă o pauză îndelungată; Joaquin părea că se chinuie să găsească o cale ca să-și învelească în cuvinte următoarea întrebare. În cele din urmă, întrebă ca și cum abia atunci i-ar fi trecut prin minte:

— Marisita, ești îndrăgostită de el?

— Da.

Daniel mai irosi o picătură de apă. Lacrima căzu în țărână. Un șobolan țâșni din tufiș ca s-o înhațe, crezând că e o bijuterie, din cauza felului cum strălucea în lumina focului. Durerea lui Daniel o făcuse destul de tangibilă încât s-o poată căra, așa că șobolanul o duse la el în cuib și abia mai târziu înțelese că odraslele crescute într-un pat de tristețe nu pot să înflorească.

Diablo Diablo spuse:

— Marisita, e o problemă dacă-l cauți. Aici, în studio, avem o sursă care îmi spune că, dacă ești îndrăgostită de el, nu poți să-l

cauți. Dacă ești îndrăgostită de el, întunericul familiei va coborî și asupra ta dacă îl ajuți.

Marisita nu răspunse de îndată. În cele din urmă, zise:

— Cred că ar fi bine să mai pui un cântec. Simt nevoia să plâng.

Nici Diablo Diablo nu răspunse imediat. Daniel bănuia (în mod corect) că încerca să găsească un alt cântec tematic în sesiunea lui preînregistrată. Puse cântecul lui Paul Anka, „It's Time to Cry”. Iar când se termină, spuse:

— Ultima întrebare, Marisita. Întunericul Sfântului a venit asupra lui pentru că te-a ajutat și a intrat în contact cu miracolul tău. În ce fel te-a ajutat Daniel?

Daniel se ghemui pe-o parte, atingând aparatul de radio cu creștetul capului, ca să poată simți vibrațiile difuzorului direct pe piele. Închise ochii, deși ochii lui orbi de păianjen rămâneau deschiși noaptea, ca întotdeauna.

Cu glas slab, Marisita spuse:

— Nu vreau să răspund la această întrebare. Îmi pare rău… pur și simplu, mă face prea tare să plâng. Nu pot încă să spun povestea asta nimănui.

— E în regulă, o liniști Diablo Diablo.

Și, după o pauză, adăugă cu un glas care nu mai aducea foarte mult cu cel al lui Diablo Diablo:

— Marisita, o să fie bine. E prea bun ca să nu lupte. O să mai vii la emisiunea noastră?

— Mi-ar plăcea, spuse Marisita.

Daniel deschise ochii. Dar nu era mai multă lumină acum decât fusese cu ei închiși.

14

Să fii pelerin nu era deloc floare la ureche. Aproape toți cei care veneau la Bicho Raro credeau că primul miracol reprezintă sfârșitul călătoriei lor. Nu trebuiau decât să reușească să ajungă acolo, să-l primească, după care sufletele lor aveau să-și găsească liniștea. Numai că lucrurile începeau să ia forma unui sac pe jumătate plin când înțelegeau că, de fapt, miracolul era primul dintr-un proces în doi pași și, pe măsură ce timpul trecea, pelerinii se împărțeau în două grupuri tot mai opuse: pe de o parte, cei care treceau prin al doilea miracol aproape imediat după primul și, pe de alta, cei care, cu fiecare zi lipsită de succes care trecea după primul miracol, se îndepărtau tot mai mult de posibilitatea de a avea parte de al doilea.

Marisita Lopez era tot mai amărâtă de faptul că se afla în al doilea grup, deși acest lucru nu o mira. Avea o părere foarte proastă despre sine. Pentru că Marisita credea în perfecțiune și încerca să atingă acest standard. Un om înțelept își dă seama imediat că ăsta nu e un scop logic. Conceptul de perfecțiune există numai pentru ca oamenii să aibă spre ce să tindă: imposibilitatea face parte integrantă din el, de asta se și numește „perfect”, nu „nemaipomenit de bine”. Adevărul e că, de-a lungul istoriei, foarte puține lucruri au fost perfecte. A existat un apus perfect de soare la Nairobi, în 1912. A existat un *bandonéon*[15] realizat în Cordoba, care a surprins în mod perfect drama existenței umane într-o singură notă. Vocea lui Lauren Bacall era de o perfecțiune de neegalat.

Marisita considera că unii oameni pot atinge perfecțiunea dacă se străduiesc îndeajuns. Și cum ea se străduise, dar nu o atinsese, se credea o ratată nemaipomenită.

Nimeni altcineva nu credea însă că Marisita ar fi o ratată. Putea să facă incredibil de bine o mulțime de lucruri. Putea să facă tot ceea ce se aștepta de la o femeie la începutul anilor 1960: spăla, gătea, cosea. Dar putea, de asemenea, să lucreze la războiul de țesut cu pedale la fel de bine ca Paganini la vioară; și

---

[15] Instrument muzical asemănător acordeonului (n. red.).

se spunea că acesta își vânduse sufletul diavolului ca să ajungă la așa îndemânare. Făcea oale din lut care erau atât de uluitoare, încât uneori, când se ducea să ia lut pentru una nouă, descoperea că lutul, încântat, începuse deja să ia formă pentru ea. Avea o voce atât de frumoasă, încât taurii îngenuncheau când o auzeau cântând. Era atât de renumită pentru corectitudine și empatie, încât bărbați și femei veneau de la mari distanțe ca să-i ceară ajutorul ca mijlocitoare în disputele lor. Putea călări pe doi cai în același timp, cu un picior pe fiecare dintre ei, fără să-și ridice fusta, din decență, dacă așa voia. *Segueza*[16] ei, pe care o făcea pornind de la o rețetă foarte veche, era atât de bună, că până și timpul se oprea în loc când o mâncai, ca să se poată și el bucura de aroma minunată.

Toate astea nu însemnau că Marisita ar fi fost perfectă, totuși ea ajunsese mult mai aproape de perfecțiune decât foarte mulți oameni. Dar, când ai pus ochii pe perfecțiune, nimic altceva nu te mai poate mulțumi.

În ziua ce a urmat după interviul la radio, Marisita se pregătea pentru următoarea călătorie în căutarea lui Daniel. Deși se speriase îngrozitor aflând că iubirea pentru el o făcea vulnerabilă în fața întunericului din el, nu se clintise nicio clipă din hotărârea de a-l căuta. La urma urmei, era, punct cu punct, același risc pe care și-l asumase și el când îi dăduse ei ajutor.

Cu toate acestea, interviul îi oferise un moment de introspecție absolut necesar ca să înțeleagă că planul ei de a-l căuta necontenit, fără să se întoarcă după provizii, era dubios de asemănător cu hotărârea anterioară, cea de a pleca în deșert ca să moară. Reflectase mai atent la motivul pentru care l-ar fi căutat neîncetat, fără să-și refacă proviziile ori să aibă grijă de sănătatea ei, și fusese foarte nemulțumită de imperfecțiunea pe care o descoperise. Așa că Marisita își modifică planul în așa fel încât ocolea toate celelalte motivații toxice: avea să-l caute zilnic pe Daniel, dar avea să se și întoarcă zilnic în Bicho Raro ca să-și refacă proviziile de apă și de mâncare și să doarmă.

Înainte, disperarea o făcuse să vrea să se piardă în deșert.

---

[16] Fel de mâncare specific mexican, o tocană pe bază de ardei, roșii, usturoi și porumb, combinate cu carne de pui, de porc sau, în forma originară, de iepure (n. tr.).

Acum, își făgăduia sieși că va merge în deșert numai și numai în numele speranței. Îi datora lui Daniel măcar această nouă puritate a scopului.

Pregătea o nouă grămadă de tortilla pe care să le ia cu ea. Deși nu era o bucătăreasă perfectă, era mult mai aproape de perfecțiune decât oricine altcineva, astfel încât i se ceruse să gătească în mod oficial pentru pelerini. Iar mâncarea pe care o gătea mirosea și arăta atât de incredibil, încât cei din neamul Soria erau invidioși – deși nu într-atât încât să riște să mănânce mâncarea Marisitei. (Acum, numai Rosa mai gătea în familia Soria, pentru că Antonia era prea furioasă ca s-o mai facă, iar Judith plecase, dar până și ea gătea în dorul lelii, pentru că adevărata hrană pentru Rosa erau bârfele.) Prin urmare, perfecțiunea ei aproape totală era destinată numai plăcerii pelerinilor. Era însă greu să facă de mâncare când ploaia cădea neîncetat asupra ei, așa că i se pregătiseră niște aranjamente speciale.

Locuia deja într-o casă mai degrabă neobișnuită, numită de mulți „cabana doctorului”. Era clădirea cea mai veche din Bicho Raro și data din deceniul în care venise aici neamul Soria. Dar acolo nu locuise niciodată vreun Soria. Fusese ridicată de și pentru primul pelerin care venise la ei în Colorado, un doctor care își primise primul miracol și rămăsese cu ei până la moarte. Nu le mărturisise niciodată celor din familia Soria de ce venise la Bicho Raro – întunericul se zămislise în el după ce-l învinsese pe un alt medic într-un duel fatal, cu peste patruzeci de ani în urmă. Din multe puncte de vedere, cabana doctorului era locul potrivit pentru Marisita, pentru că doctorul muncise fără contenire ca să-i vindece pe alții, dar niciodată ca să se vindece pe sine.

Era așa de veche și de grosolan făcută, că avea încă pământ pe jos, iar, când devenise clar că Marisita n-avea să plece prea repede, Michael și Luis săpaseră un mic canal de scurgere prin cele trei încăperi ale cabanei, pentru ca apa să se scurgă de lângă patul ei și din bucătărie. În felul ăsta, cabana nu era în primejdie să se umple cu apă, iar ea să se înece în somn; în plus, nici blaturile din bucătărie nu se mai udau când făcea de mâncare. Un pelerin, care între timp plecase, luase niște folie de plastic transparentă și umerașe de haine din care îi făcuse

câteva umbrele de diferite mărimi. Marisita le punea peste diferitele feluri de mâncare pe care le pregătea, ca să nu ajungă totul fleașcă de apă. La început, îi fusese greu să vadă ce face prin plasticul transparent, dar, ca în mai toate situațiile, cu timpul ajunsese incredibil de bună la asta.

— Ce mai faceți, domnule Bunch? întrebă Marisita.

Theldon Bunch, pelerinul acoperit de mușchi pe tot corpul, își făcuse apariția pe nesimțite în pragul ușii, în timp ce ea prăjea ardei iuți pentru masa de mai târziu.

— Mmm, făcu Theldon în loc de răspuns.

Își închisese cartea cu copertele înăuntru și o ținea la subsuoară într-un fel în care Marisita nu putea îndura să-l privească. E gata micul dejun?

— Micul dejun s-a terminat acum câteva ore. L-ați pierdut. Ați dormit prea mult?

— Mi-a fugit timpul printre degete, răspunse Theldon. (Timpul chiar fugea mereu de el.) A mai rămas ceva, drăguță?

— Vă fac imediat ceva de mâncare.

În bucătărie avea mereu fasole la fiert, roșiile se prăjeau cât ai zice pește și câteva ouă umpleau la fix farfuria. Theldon se rezemă într-o rână, apucându-se să citească în timp ce aștepta, scărpinându-și absent mușchiul de pe piept. Marisita îi pregătea masa cu gândul la emisiunea de la radio și la ce-ar putea spune despre trecutul ei dacă ar accepta să participe la emisiune. Se întreba dacă Daniel o putea asculta și, dacă da, ce-ar fi crezut în cazul în care ar fi povestit cum o ajutase. Era un lucru foarte ciudat să poți vorbi cu un Soria, chiar și așa, și ea nu reușea să-și revină din șoc. Cu o seară în urmă avusese o discuție cu ei după atâtea săptămâni în care i se ceruse să nu încerce să strecoare nici măcar o șoaptă oricăruia dintre ei, după ziua în care îl văzuse pe Daniel Soria distrus chiar din cauza asta.

— Ești o comoară, zise Theldon când îi întinse farfuria. Dacă pot să fac ceva pentru tine…

Spunea asta de fiecare dată când îi întindea farfuria.

— Dacă mi-ați putea măcina porumbul… mi-e greu s-o fac fără să-l ud, îi răspunse ea. Îi spunea asta de fiecare dată când îi dădea mâncarea.

— În regulă, se poate, răspunse el și plecă luându-și farfuria.

Dialogul ăsta se termina mereu la fel. Marisita își măcina mereu singură porumbul. Timpul îi fugea necontenit printre degete lui Theldon. Ploaia cădea pe Marisita; mușchiul creștea pe Theldon.

O bătaie în ușă se auzi înainte de apariția unui tânăr solid, în tricou și plin de praf pe ghete. Era Pete, care muncea deja de multă vreme în dimineața aceea.

— Bună dimineața! salută el. Am nimerit bine?

— Depinde unde vrei să ajungi, răspunse Marisita.

— Antonia mi-a spus că, dacă vă întreb, mi-ați putea da să am la mine ceva de mâncare în timp ce lucrez.

Marisita nu era încântată că trebuie să mai întârzie, dar îi plăcea expresia lui blândă.

— Atunci, ai ajuns unde trebuie. Ia loc!

— Mulțumesc, doamnă, dar o să stau în picioare. Nu vreau să vă murdăresc scaunele. Sunt jegos.

Gestul ăsta nu era ușor de suportat pentru Marisita. Aprecia, desigur, că el nu voia să-i umple scaunul de praf, dar faptul că îl vedea în picioare, în loc să stea jos, o făcea să simtă că trebuie să se grăbească la gătit, chiar dacă el nu avusese absolut deloc o asemenea intenție. Ar fi putut să-i ceară din nou să stea jos și să-i explice că nu o deranja praful, dar i se părea că așa l-ar fi făcut pe el să se simtă prost că luase hotărârea să aștepte în picioare. Prin urmare, se mulțumi să-i pună iar întrebarea în minte, dar nu spuse nimic cu glas tare. El rămase în continuare în picioare, făcând-o să se simtă sub presiune. Și începu să se grăbească.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Pete.

— Mă grăbesc cât pot, răspunse ea.

— O, n-am vrut să spun asta! Doar că mă simt aiurea să vă văd că faceți singură toată treaba.

Marisita era uimită că el spusese asta tare, fără opreliști, dar acest fapt o făcuse să vadă cu ochi mai buni întrebarea lui. Nu-și prea dădea seama ce anume o mira mai mult: că el își exprimase atât de natural neplăcerea sau că ea se simțise ușurată de explicația lui. Evident, dacă se gândea bine, așa se făceau lucrurile. Dacă la ea acasă, în Texas, ar fi venit un cuplu ca să-i sfătuiască, ea le-ar fi spus să fie liberi unul cu altul, oricât de prostește li s-ar fi părut. Nu știa de ce ea nu reușea să-și urmeze

propriul sfat. Acum, șovăielnic, încercă să-l pună și ea în aplicare.

— Nu mă deranjează. Dar să știi că mă simt la fel când stai în picioare. Mă face să mă simt ciudat că ești în picioare, în loc să stai jos, de parcă ar trebui să mă grăbesc.

Nu se simțise prea în largul ei că spusese asta cu glas tare, nu în minte, dar, de uimire, Pete izbucni într-un râs care semnala că nu se simțise jignit. Își scutură pantalonii murdari cu mâinile și pe urmă se așeză pe un scaun. Ea îi dădu un castron cu roșii cherry ca să mănânce și să aibă ce face cu mâinile, în timp ce ea pregătea masa. Astfel, amândoi petrecură câteva minute în liniște, până când Marisita termină *empanadas*[17] pe care i le făcea lui Pete.

— Sper că nu sunt nepoliticos că întreb, dar de ce nu zboară? rupse Pete tăcerea.

Fluturii de pe rochia Marisitei își deschideau și își închideau aripile la nesfârșit, în timp ce apa curgea pe ei.

— Sunt prea uzi, îi explică ea.

— Dar într-o zi ploaia o să se oprească?

— Poate.

— O să vă fie dor de ei?

Nimeni n-o mai întrebase așa ceva pe Marisita până atunci, iar ea trebui să se gândească o vreme la răspuns. Îi era greu să-și închipuie viața fără ei. Fluturii erau minunați, dar îi avea de atâta vreme, că nu putea să-și imagineze cum avea viața ei să arate fără fluturi.

— Cred că mai curând aș vrea să-i văd duși, zise Marisita.

Pete păru mulțumit de acest răspuns:

— Bine.

— Ai avut deja al doilea miracol?

Marisita era uimită că spune asta cu glas tare, nu doar în minte, dar, cum reușise deja să o ia pe drumul ăsta cu Pete, a doua oară era mai ușor.

— A, eu n-am venit pentru miracol, zise Pete. Am venit după o camionetă. A, da, că mi-am amintit… mă simt ca naiba pentru că vă cer să mai faceți încă ceva, dar mai bine întreb, că pun pariu

---

[17] Produs de patiserie specific tradițiilor culinare din statele Americii Latine, dintr-un aluat fraged cu diverse umpluturi, de obicei sărate, care se consumă ca aperitiv (n. red.).

că el n-a putut și, chiar dacă nu suntem prieteni, m-aș simți prost dacă ar face foamea. Știți dacă Tony a primit ceva de mâncare?

— Uriașul?

— Da, el.

Ea era sigură că nu mâncase în ziua trecută. Fusese atât de amărâtă, încât nu gătise pentru nimeni din clipa când Daniel dispăruse. Ceilalți pelerini se descurcaseră; la urma urmelor, aveau și ei o bucătărie și ce le mai rămânea de la alte mese. Însă Tony nu primise de mâncare și nici n-avea cum să intre la ea în bucătărie ca să-și gătească.

— O să am grijă să primească de mâncare, zise Marisita, simțindu-se mai nerăbdătoare decât îi sunase vocea.

Timpul o presa și simțea cum i se usucă gura numai la gândul că probabil Daniel nu are apă. Dar, când își aminti că probabil Tony nu mâncase nimic din ziua anterioară, vinovăția câștigă lupta cu nerăbdarea ei. Putea să facă totul repede.

— Uite-ți *empanada!*

— *Empanada,* repetă Pete. Super, mulțumesc! Arată nemaipomenit. Pe mai târziu! Scuze pentru mizeria de pe scaun!

După plecarea lui, Marisita făcu repede ceva de mâncare pentru Tony. Luă la repezeală câteva pâinici *bolillo* crocante, un pepene galben tăiat, un castron acoperit plin cu fasole roșie prăjită, un termos cu brânză cremoasă minguiche, două *empanadas,* trei roșii aproape negre din grădina Nanei și o bucată de friptură care arătase mai promițător cu o seară înainte. Deși pentru un om obișnuit era o cantitate imensă de mâncare, Marisitei tot nu i se părea de ajuns ca să hrănească un uriaș. Dar tot era mai bine decât să se hrănească doar din amintiri.

Era în toiul pregătirilor, când mai apăru un vizitator, pe care îl remarcă abia după ceva timp. Era Jennie, învățătoarea care nu putea decât să repete vorbele celorlalți. Stătea de ceva vreme în ușă, încercând să-și dea seama cât o să mai treacă până s-o observe Marisita, pentru că, evident, nu era în stare să spună nimic original ca să-i atragă atenția.

— O, Jennie! Nu te-am văzut! zise Marisita.

— O, Jennie! răspunse Jennie. Nu te-am văzut!

Marisita ar fi vrut s-o întrebe de când stătea acolo, dar știa din

propria experiență că n-are rost. Era sigură că Jennie voia ceva de mâncare – încă o întârziere care o făcea să-i vină să izbucnească –, dar știa că prin glasul lui Jennie n-ar fi auzit decât propriile vorbe urâte răsunând ca un ecou. Așa că Marisita mai făcu o *empanada* din ce rămăsese de la Pete, după care îi arătă mâncarea pregătită pentru Tony.

— Poți să-i duci tava asta uriașului? Eu trebuie să plec.

— Poți să-i duci tava asta uriașului? Eu trebuie să plec, o îngână Jennie, întinzând însă mâna după tavă.

Părea că încearcă să-i spună ceva Marisitei, dar de pe buzele ei nu mai ieși nici un alt cuvânt.

Marisita se simți dintr-odată copleșită de disperare pentru toți. Sacrificiul lui Daniel nu o vindecase, pentru că era prea chinuită de trecutul ei îngrozitor; Jennie nu reușea să spună nicio vorbă din capul ei, oricât s-ar fi străduit; pe Theldon creștea mușchiul neîncetat; toți păreau lipsiți de orice speranță. Îi era dor de Daniel, deși nu se simțea îndreptățită. Nu fusese niciodată al ei, ca să-i ducă dorul, pentru că ea era un pelerin, iar el, un sfânt, și – ceea ce era cel mai important – pentru că ea n-avea să înceteze niciodată să fie un pelerin. Avea să rămână pe veci „Marisita cea cu fluturi”. În ochi i se adunaseră iar lacrimile, dar nimeni n-avea să știe dacă va începe iar să plângă, pentru că ploaia nu se oprea niciodată.

— Suntem niște gunoaie, zise.

— Suntem niște gunoaie, răspunse Jennie.

Marisita se întoarse cu spatele, acoperindu-și fața, iar, când se întoarse, Jennie plecase cu tava de mâncare.

Își adună gândurile și proviziile și plecă să-l caute pe Daniel.

Și viața de pelerin a lui Tony era la fel de urâtă, deși era nevoit s-o îndure de mult mai puțină vreme decât Marisita. Când ajunsese la Bicho Raro, nu voia decât să găsească o soluție pentru aversiunea pe care o avea față de faptul că tot timpul se simțea ținut sub observație. În a doua dimineață petrecută în chip de uriaș, hotărâse că lucrul cel mai bun era să plece de acolo.

— Dă-o-ncolo! zise el, fără să vorbească, de fapt, cu cineva. O să dărâm eu șandramaua!

Ajunsese la impresionanta înălțime de șase metri. Nu era deloc înalt dacă îl comparai cu o clădire, dar era mult mai înalt decât orice om și mult prea înalt ca să poată intra în Mercury (încercase). Avea să se întoarcă după mașină, hotărî el, când o să poată încăpea din nou în ea. Își puse bagajul în buzunar și aruncă o privire prin Bicho Raro, ca să vadă dacă îl observa cineva plecând. N-o zări decât pe fata aceea liniștită cu ochi de bufniță, pe care o văzuse în prima noapte (era Beatriz). O salută. Ea flutură mâna spre el. O fluturare ușoară, ce părea să spună: „Fă ce vrei”.

Așa că plecă.

O luă șchiopătând spre inima deșertului, cu un picior încălțat și unul desculț. Soarele omniprezent îi umplea fruntea de sudoare. Cu fiecare pas, ridica nori de praf în jur, dar era prea înalt ca să-i ajungă la față. În schimb, în spatele lui se formau curenți de aer care se transformau uneori în mici vârtejuri de praf, înainte să se culce, cuminți, în tufișuri. Nu se uită înapoi. Continua să meargă. Tony nu era primul pelerin care făcea asta – pleca fără să aibă vreun plan, în afară de dorința de a pleca. Întinderea pustie ce înconjoară Bicho Raro are ceva ce îndeamnă la rătăciri nesăbuite. Cu toate că deșertul nu e un loc confortabil și nu există mai deloc borne kilometrice, ceva din imposibilitatea lui acționează ca un aspirator pentru cei ce nu-și știu calea.

— Proștii, mormăi Tony mergând.

Și merse aproape toată dimineața.

Cei mai mulți oameni nu ar fi ajuns prea departe, însă pașii de uriaș ai lui Tony îl purtaseră până spre Marile Dune, lângă Mosca, la o distanță de 50 sau 80 de kilometri. Dunele netede, cu mici striații, erau o priveliște atât de neașteptată, că se opri brusc să le cântărească din priviri; erau o minune naturală, pe măsura noii lui mărimi. Dunele se întind pe mai bine de 40.000 de hectare; sunt uluitorul vlăstar al unui lac străvechi, de mult dispărut, și al vânturilor ce suflă la întâmplare și se știe că produc un fel de vaiete atunci când sunt condiții favorabile. Cu douăzeci de ani înainte ca Tony să pună piciorul pe dune, Bing Crosby împreună cu Dick McIntire și trupa lui numită Harmony Hawaiians înregistraseră un cântec despre ele numit „The Singing Sands of Alamosa”, iar acum Tony își amintea cu o ciudată acuitate de

unicul moment în care pusese cântecul acesta în emisiunea lui. Chiar când își aducea aminte că melodia respectivă nu avea nimic extraordinar, enormele degete goale de la piciorul lui stâng alunecară și provocară astfel o lentă avalanșă de nisip.

Iar grăunții de nisip se frecară unii de alții și începură să cânte legendarul cântec al dunelor. Era un vaiet de doliu înfiorător, iar ciudățenia lui îi aminti brusc lui Tony că luase la plimbare cea mai dementă parte din Bicho Raro – pe el însuși. Stătu o vreme acolo, blestemând-o pe femeia fără nume care intrase în vorbă cu el la Juniata, precum și Mercury-ul lui enorm, pentru că îl adusese acolo.

Soarele strălucea cu putere deasupra capului său. El însă nu se ferea. Stomacul îi ghiorăi cu putere, speriind câțiva cocori aflați prin apropiere. Nu mâncase dinainte de înfăptuirea miracolului și avea o foame de lup.

Avea senzația stranie că e privit. Într-adevăr, în ziua aceea pe dune se aflau doi turiști, un bărbat și o femeie, care erau căsătoriți, dar nu unul cu celălalt. Se holbau în sus spre el. Și pe când ei încercau să-și ia aparatele de fotografiat, cu mișcări cât mai lente, Tony avu revelația că plimbarea asta fusese o rătăcire de nebun. Până n-avea să-și recapete mărimea obișnuită, nu avea decât o singură opțiune.

Nisipurile își încetau încet cântecul.

Tony se târî înapoi spre Bicho Raro. Momentul întoarcerii lui era și fericit, și nefericit, căci cu numai câteva momente în urmă Marisita îi pregătise de mâncare, iar cu și mai puține clipe în urmă, Jennie luase tava cu mâncare și o dusese în locul unde stătea Tony, dar câinii Antoniei o trântiseră pe Jennie și înfulecaseră toată mâncarea, împreună cu tava și cu jurnalul gol în care ea încerca să scrie de când avusese miracolul.

Și uite așa, momentul în care Tony se întoarse în Bicho Raro fu și cel în care o observă pe Jennie, care nu scosese o vorbă în timpul acestei întâmplări, din moment ce câinii nu spuseseră nimic cu glas tare când îi luaseră lucrurile. Jennie nu-i putea explica lui Tony că a rămas cu mâna goală. Nu putea decât să stea în picioare, înconjurată de foi de agendă sfâșiate și de smocuri de blană de câine.

Pe Tony îl durea sufletul să știe că nu avea cum să scape ușor,

de aceea glasul lui păru mai mohorât și mai dur decât era de obicei.

— Ce vrei? întrebă.

— Ce vrei? răspunse Jennie.

Fu un pic șocat de tonul răstit din vocea tinerei femei: nu-și dădea seama că era ecoul propriului glas.

— Nimic.

Și Jenie răspunse cu exact aceeași inflexiune:

— Nimic.

Tony luă asta drept ceva bizar. Câteva clipe, se uită atent în jos la ea, dar cum privirea lui nu părea s-o impresioneze spuse:

— Știi cumva cine a venit aici?

Fără să se poată controla, Jennie răspunse:

— Știi cumva cine a venit aici?

Biata Jenine tare ar fi vrut să poată explica ce i se întâmpla, dar firește că nu avea cum. În plus, cu cât era mai supărată, cu atât imita mai bine tonul cuvintelor originale. Prin urmare, pe măsură ce exasperarea lui Tony creștea, la fel creștea și a ei. Asta însemna că discuția putea să devină tot mai încordată, dacă *padre* Jimenez n-ar fi făcut salturi de la casă până la bucătăria Marisitei ca să șterpelească ceva de mâncare, zărindu-i gleznele. Văzu ce se întâmpla cu Jenie și-i sări în ajutor.

— Vai! Bună, bună! spuse *padre* Jimenez. Până acum, am tot căutat un pretext să mă prezint.

Tony se uită spre omul nou-venit în conversație, observă că e un bărbat cu cap de coiot și exclamă:

— Isuse Hristoase, nu se mai termină!

Padre Jimenez izbucni în râsul lui ascuțit ca un lătrat, după care zise:

— Înțeleg, înțeleg, dar te rog să nu iei numele Domnului în deșert, pentru că eu sunt preot.

— Ba ești Lassie! spuse Tony.

Era o insultă serioasă în 1962, căci serialul de televiziune *Lassie,* în care apărea o cățea collie și băiatul cam o îndrăgea, rula de opt ani pe micul ecran și era bine-cunoscut. Capul de coiot al părintelui Jimenez nu semăna mai deloc cu cel al unui collie, mai ales dacă ne luăm după standardele acelor timpuri stabilite de Asociația Chinologică Americană („Capul trebuie să

fie lung, destul de îngust și plat; urechile mici, plasate înapoi pe cap și ținute semiînălțate, dar nu ciulite”), dar sensul tot era evident.

— Aici nu judecăm pe nimeni, recită *padre* Jimnnnz regula ce nu era neapărat adevărată, dar într-o lume ideală ar fi fost. Întunericul fiecăruia se manifestă diferit! Uite Jennie, fata asta, de exemplu. Tocmai voiam să-ți spun că nu poate decât să repete ceea ce-i spune altcineva într-o conversație.

— Așa e? întrebă Tony.

— Așa e? îl îngână Jennie ca un ecou.

— Măi să fie, pe sfârcurile Fecioarei! Cum o să pot să-mi dau seama că nu-ți bați joc de mine?

Jennie se uită vinovată spre părintele Jimenez:

— Măi să fie, pe sfârcurile Fecioarei! Cum o să pot să-mi dau seama că nu-ți bați joc de mine?

— Vezi și tu, murmură preotul.

Tony începu să fluiere obraznic tema muzicală din *Lassie.* Probabil că asta l-ar fi enervat pe altul, însă *padre* Jimenez era acolo de îndeajuns de multă vreme ca să înțeleagă că fiecare soi de om avea mecanismele lui de a face față situației. Dar iată că, în ciuda faptului că fusese transformat într-un uriaș, Tony nu-și dăduse seama dinainte cât de uimitori erau cu adevărat cei din neamul Soria și cei din Bicho Raro. Făcuse aceeași greșeală pe care o făceau mulți când se confruntau cu ideea de miracol: presupusese că e ceva *magic.* Minunile seamănă de multe ori cu magia, dar un adevărat miracol e și minunat, adesea înspăimântător și e mereu un pic cam dificil să-ți bați capul de muritor cu el. Tony avea încet revelația că nu se gândise la adevăratul scop al acestui loc, că el nu era decât unul din mulțimea de beneficiari ai unor miracole stranii. Părintele avea destulă răbdare să-l aștepte de partea cealaltă a acestei revelații.

— Asta e o casă de nebuni! exclamă Tony.

— Lumea este o casă de nebuni, îl corectă *padre* Jimenez. Acesta este un loc unde lumea poate fi vindecată. Cum te numești, călătorule?

— Tony.

Apoi, Tony se uită la Jennie:

— Ce, acum nu spune și ea la fel?

— Vorbeai cu mine, nu cu ea, iar draga de ea e nevoită să repete numai ce i se spune ei, din fericire pentru ea, spuse părintele Jimenez. Nu ai și un nume de familie pe lângă Tony?

— Nu. Doar Tony.

— Bine, în regulă. Eu sunt părintele Alexandro Marin Jimenez, dar poți să-mi spui cum îți convine. Sunt aici pentru îmbogățirea ta spirituală.

— După cum arată capul tău, aș zice că ești aici mai degrabă ca să te îmbogățești tu spiritual, pufni Tony. Eu mă descurc singur, mulțumesc.

— Cum dorești, răspunse *padre* Jimenez. Dar uneori poți să te simți singur aici dacă nu vorbești cu nimeni. Jennie, ce-i cu toate chestiile astea de pe jos? Ăsta e caietul tău? Ăsta e un colț din tava Marisitei? Îi aduceai mâncare lui Tony?

Jennie repetă totul, dar pentru că avea încredere în părintele Jimenez și se mai calmase puțin, reuși să facă în așa fel încât ultima întrebare să pară mai curând o afirmație.

— Câinii ăia, oftă *padre* Jimenez („Câinii ăia”, se auzi Jennie ca un ecou.) O să-ți aducem ceva de mâncare, Tony.

Tony *era* mort de foame. Se și gândea însă la lucrul de care se temea cel mai tare: că va fi privit în timp ce mănâncă. Își făgădui să găsească un colț mai retras ca să mănânce, când avea să primească mâncarea. În timp ce se uita în jur după locuri care să-l adăpostească, îl zări pe Joaquin Soria, care îl privea pe furiș după colțul unei case. Văzând că Tony se uită la el, se făcu pe dată nevăzut.

Tony miji ochii:

— Cine se fâțâie pe acolo?

Părintele Jimenez nu întoarse capul, se mulțumi să adulmece cu nasul lui de coiot.

— Joaquin Soria. Unul dintre puștani.

Tony se uită urât.

— Și de ce spionează?

— Așa-s băieții, răspunse *padre* Jimenez cu indiferență. Ar fi cazul să te obișnuiești cu familia Soria, Tony. Și ei trăiesc aici.

— Stai așa, *padre,* spuse Tony. Eu n-am de gând să trăiesc aici. N-am făcut atâta drum ca să primesc un miracol, numai ca

miracolul să-mi permită să trăiesc în curtea din spate a cuiva. Îmi curge sânge din nas în deșertul ăsta și soarele îmi dă dureri de cap. O să mă prind ce am de făcut ca să-mi revin și să mă car de aici. Așa e, Jennie?

— Așa e, Jennie? repetă Jennie, tresărind.

Dar, după o pauză, dădu și din cap. Cum pentru ea cuvintele celorlalți reprezentaseră atâta vreme o problemă, până în clipa aceea nu-și dăduse seama că, uneori, vorbele altcuiva puteau fi exact ce-i trebuia ca să spună cum se simte. Ceva mai târziu, această descoperire avea să-i fie de folos, dar, deocamdată, simțise doar o vagă aproximare a valorii pe care avea s-o capete pentru ea.

Padre Jimenez observă complexitatea acestei schimbări. Preoții seamănă un pic cu bufnițele; unii dintre ei au capacitatea de a simți când se apropie un miracol, iar el avea acum bănuiala asta. Unii preoți mai și zboară ca bufnițele, precum părinții Quintero, Lopéz și Gonzalez, care primiseră cu toții darul zborului cu încetinitorul, în urma primului miracol, în 1912, când ajunseseră la Bicho Raro; numai că *padre* Jimenez nu era deloc ca ei.

Așa că zise:

— Uneori, e bine să fii flămând.

15

Se lăsa noaptea și stelele ieșeau la plimbare.

Se lăsa noaptea și bufnițele își deschideau ochii.

Se lăsa noaptea și Beatriz încă nu-l încolțise pe Pete. Asta era ceva șocant pentru fată, care îi promisese lui Joaquin că o să discute cu Pete despre camionetă. Îl tot zărea pe ici, pe colo, dar îl pierdea imediat din ochi, lucru greu de imaginat în Bicho Raro. Era cu atât mai greu de crezut, cu cât Judith îi dăduse lui Pete o unică însărcinare, într-un singur loc, din care nu avea de ce să plece: să ridice un ring de dans nu prea înalt, ideal pentru o aniversare romantică, ideal ca să le aducă aminte lui Francisco și Antoniei de felul în care se întâlniseră. Iar băiatul muncise toată ziua cu hărnicie, bătând parii de susținere în pământ, făcând platforma care avea să stea pe pari și smulgând scânduri dintr-un hambar dărăpănat din care să facă ringul propriu-zis. Deși nu părea să se oprească nicio clipă din treabă, de fiecare dată când Beatriz încerca să dea de el se făcea nevăzut. Fata îl căutase pe lângă hambarul din care lua scânduri, îl căutase pe lângă scheletul ringului de dans, îl căutase absolut peste tot, dar descoperea uluită că el nu era pe nicăieri. Dacă s-ar fi întors, l-ar fi găsit chiar în locul pe unde trecuse. Pur și simplu, nu pricepea. Beatriz nu avea de unde să știe că lucrurile stăteau așa din cauza hotărârii lui Pete de a evita cu orice preț s-o întâlnească.

El era atât de înnebunit să nu mai simtă cum îi sare inima din piept la vederea ei, că de fiecare dată când o vedea prin Bicho Raro făcea stânga-mprejur și își schimba direcția. La lăsarea serii, fu însă cât pe ce să dea nas în nas cu ea. Stelele alungaseră deja soarele de pe cer, iar, la apus, orizontului nu-i mai rămăseseră decât trei culori, așezate în straturi palide și subțiri una peste alta. Se întorcea în camera lui, când o zări pe Beatriz de partea cealaltă a piațetei dintre clădirile principale. Mai întâi umbra ei, lungă și periculoasă, aruncată de lumina de pe veranda din spatele ei, apoi ea, în persoană.

Pete se întoarse rapid pe călcâie și o luă pe drumul pe care venise, aruncând din când în când câte o privire în spate. Beatriz

purta o rochie înflorată, care se scurtase căci îi ridicase poalele în față și o folosea ca pe un coș improvizat, în care pusese un ghem ciudat de sârme, tije de metal și vergele flexibile. Nu se uita la el, dar era atât de evident că se îndrepta în direcția lui, încât părea că-l urmărește. Pete se strecură la adăpostul întunericului între două coș- melii, lovind ceva cu piciorul în beznă (holurile câinilor Antoniei), și, când se întoarse să se uite înapoi, observă că și ea o luase tot pe acolo. Făcu atunci un ocol prin spatele coșmeliei, dar ea tot în spatele lui era. O luă pe cărarea ce trecea prin spatele pășunii caprelor, dar, când se uită peste umăr, văzu că nici pe departe nu reușise să scape de ea.

Inima începuse deja să-i bubuie în chip primejdios lui Pete, dar deodată își imagină că poate ea chiar îl urmărește intenționat, că poate încearcă să stea de vorbă cu el, iar ideea asta prinse contur în mintea lui.

Inima îi sări din nou din piept.

Gâfâind, ducându-și mâna la piept ca să-și potolească inima asediată, Pete o rupse la fugă pe lângă grajd, străbătu iute curtea în direcția opusă, sărind peste niște tufe mărunte. Noaptea se lăsase de-acum peste tot și-l împiedica să vadă bine, iar el își calculă greșit saltul. Se izbi de un obiect solid, nimic altceva decât un deget imens de la piciorul lui Tony.

— Salutare, puștiule! zise Tony. Bine că mi-ai cruțat eforturile, nu mai trebuie să-ți dau eu un șut.

— Fir-ar! icni Pete, dar fără să mai fie în stare să zică și altceva.

Rămase chircit lângă pantof, cu mâna la piept, așteptând ca inima să-i devină din nou invizibilă în el.

— Unde arde? se interesă Tony.

— Eu…

Pete se lăsă în jos, așezându-se drept în praf. Își îndreptă privirea tot mai sus, spre chipul lui Tony, care abia se mai întrezărea în lumina ce-și dădea sfârșitul, luminat doar de becurile de pe verandă.

— Arde?

— E o expresie. Puștiule, ești așa de corect, așa de drept, încât riglele par strâmbe pe lângă tine. Te întrebam încotro te grăbești.

— Cred că era cât pe ce să mor.
— Și eu, zise Tony. De plictiseală.
Niciunul dintre ei însă nu părea deranjat de întâlnire, pentru că vedeau un chip cunoscut. Tony se așeză cu picioarele încrucișate pe o pășune de pe care vacile și viţeii mâncaseră toate ierburile, până la rădăcină. Se lăsă într-o rână, cu cotul sprijinit de capota tractorului de lângă el. Piciorul desculț îi era de-a dreptul jegos după cât mersese pe jos.
— Doamne! exclamă Pete măsurându-l din priviri pe Tony, din vârful piciorului murdar până la faţă. Chiar nu te-ai micșorat deloc.
— Nici tu, replică Tony.
— Da, cred că nu. Cum este să fii... așa?
— Nu mai pot să fumez, explică Tony. Ţigările se termină înainte să apuc să trag un fum.
Pete nu fuma, dar încercă să ia o mină înţelegătoare.
— Păi, pot să fac ceva pentru tine acum?
— Da, să te cari.
O spunea însă doar așa, din obișnuinţă. Tovărășia lui Pete îi potolise pentru scurt timp mintea agitată. De obicei, în asemenea nopţi, dădea drumul la radio sau ieșea cu Mercury-ul pe autostradă, când nu era mai deloc trafic. Numai că aici nu existau autostrăzi, iar el nu mai încăpea nicicum în Mercury.
— Nu, puștiule, așteaptă! Ia Mercury-ul meu, du-te în cel mai apropiat oraș și cumpără-mi un aparat de radio, până n-o iau razna cu totul. N-ai pierdut cheile, nu?
— Pe bune?
— Ţi se pare că mă bâlbâi? Uite, ia niște...
Și atunci Tony izbucni într-un potop de înjurături, pentru că, în momentul când băgă mâna în buzunar, descoperi că și banii lui deveniseră uriași. Flutură o bancnotă de un dolar, care ajunsese cât o batistă. Bufniţele își luară zborul speriate de mișcarea asta. Tony pufni:
— Hai, du-te, ia-ţi miracolul în primire, na-ţi miracolul! Ăsta-i covor zburător, nu dolar.
— Plătesc eu, zise Pete grăbit. Până o să devii din nou normal. Cred că am destui bani ca să iau un radio.
— Uită-te sub scaunul din dreapta, zise Tony pe un ton tragic.

Folosește-i! Numai banii. Lasă restul acolo.

Lui Pete îi lucra febril mintea, gândindu-se ce ar putea fi sub scaunul ăla de nu putea să arunce o privire, dar, cum era un puști inocent, toate presupunerile lui erau greșite.

— Vrei un radio anume?

— Unul care să meargă tare, zise Tony.

— O s-o întreb pe Antonia dacă pot să-mi iau câteva ore libere mâine, făgădui Pete. Apropo, unde ți-e mașina?

— A, da, făcu Tony și se dădu un pic la o parte, lăsând să se vadă mașina în spatele lui, strivind niște tufișuri uscate sub greutatea ei.

Pete se simți cuprins de o amețeală ciudată uitându-se la mașina de lângă Tony. Mercury-ul era un pic prea mare ca să poată părea o mașină obișnuită. Și Tony, mult prea mare ca să fie luat drept un om obișnuit.

— Cum a ajuns aici?

— Am târât-o eu, îl lămuri Tony.

— Nu se poate!

Tony dădu un mic brânci vehiculului ca să facă o demonstrație; lucrurile din mașină se zgâlțâiră, iar mașina se mișcă la fel de ușor ca și cum ar fi fost împinsă de trei bărbați. Chestia asta era un truc de magie care îi produse o încântare așa de mare lui Pete, că-și acoperi gura cu mâna și se dădu câțiva pași în spate, tropăind de plăcere.

— Doamne! exclamă el.

— Doamne! îl maimuțări Tony, însă fără răutate.

La urma urmei, era un actor, iar acest mic spectacol îl încânta și pe el. Împinse Mercury-ul, care făcu un cerc oprindu-se în fața lui Pete. Praful învălui și mașina, și pe puști.

— E unul dintre avantajele mărimii. Ia zi, cum e la

A...

Muncă? încă nu ți-ai rupt spinarea?

— E bine, zise Pete. Foarte bine.

Tony rămase tăcut câteva clipe, de parcă ar fi vrut să pună la încercare adevărul din vorbele acestea, ca și cum s-ar fi așteptat ca Pete să se dezică singur de ele; dar Pete, evident, chiar credea ce spusese. Îi plăcuse la nebunie să ridice ringul de dans și se gândea cu plăcere la viitoarele petreceri în timpul cărora

opera lui avea să fie folosită. Băiatul lovi ușor cu palma Mercury-ul, încântat de călătoria acestuia, împins de Tony.

— Doamne, puștiule, încă nu știu dacă să-mi ies din pepeni ori să fiu încântat de cât ești de cumsecade!

Pentru prima dată de când se cunoșteau, Pete zâmbi cu gura până la urechi:

— Ar fi bine să-ți placă, pentru că eu n-o să mă schimb, omule!

Acesta a fost momentul în care cei doi s-au împrietenit. Prietenia lor avea să devină tot mai strânsă de-a lungul vremii, pentru că timpul are un efect pozitiv în asemenea situații. Tony simți asta, căci zise, scărpinându-se la ceafă:

— Hai, cară-te!

— Să mă car? De ce?

— Păi, încep să cred că ești un tip de treabă și nu vreau să-ți dau vreo ocazie să zici ceva care să mă facă să mă răzgândesc din nou.

— Bine, zise Pete, dar nu se clinti din loc.

Ciocăni însă ușor într-unul din geamurile mașinii.

— Să știi că nu mi-am băgat nasul în lucrurile tale, dar, când dormeam pe bancheta din spate, m-am lovit de câteva ori cu capul de cutie și m-am uitat înăuntru să văd dacă n-am stricat ceva. În viața mea n-am văzut atâtea discuri de vinil!

Însă lui Tony îi ieșise cu totul din minte că avea la el promourile înregistrate, iar acum se simțea oarecum prost din cauza asta. Nu pentru că postul lui de radio avea să le simtă lipsa – luase numai dubluri sau single-uri pe care producătorii nu le-ar fi difuzat niciodată pe post –, ci întrucât nu era bine să fie ținute la lumină.

— Din cauză că n-ai trăit îndeajuns de mult. Ai un pick-up?

— Ai văzut cu ce bagaj am venit. Dar cum ai ajuns să ai așa de multe?

— Pas, răspunse Tony. Pas la greu. Nu răspund.

— Pas? Dar de ce? Ia stai, nu cumva ai omorât pe cineva pentru ele?

Tony izbucni într-un râs nebun.

— Măi, băiete, zău, parcă ai mintea în colțuri. Lucrez la radio. Să nu spui nimănui!

— De ce nu?

Tony nu suporta o asemenea întrebare, căci i se părea genul de întrebare pe care n-o poate pune decât cineva care n-a cunoscut niciodată celebritatea.

— Pentru că așa zic eu.

— Bine, cum spui. Adică ești un fel de DJ?

Pete nu prea părea să fie dat pe spate de asta, așa că Tony se mulțumi să mormăie:

— Mda.

— Credeam că un DJ e ultimul om care ar putea să-și distrugă radioul din mașină.

— Sigur, nu-i așa? Hai, pe bune, șterge-o până nu regret că ți-am spus.

Tony îl urmărise cu atenție pe Pete, ca să-și dea seama dacă tot ce-i spusese nu schimbase cumva situația, dar pe Pete nu-l preocupa fosta carieră a lui Tony, ci să se știe la adăpost în viitor.

— Da, bine, trebuie să mă duc să trag un pui de somn. E liber drumul?

— De ce te ferești? De împuțiții ăia de câini?

— Nu, de o fată, răspunse Pete.

Nu-și dăduse seama că, tot evitând-o pe Beatriz, în mintea lui ea se transformase într-o armă; dacă ar fi trecut liniștit pe lângă ea în cursul zilei, totul ar fi fost în regulă.

— Adică de fata asta? întrebă Tony.

Pete se întoarse.

— Am ceva de vorbit cu tine, spuse Beatriz.

16

Nu sunt mulți cei care știu că în Oklahoma se află un vast lac sărat și, lângă el, o câmpie sărată; majoritatea oamenilor nu știu decât de existența lacului din Utah. Dar cel din Oklahoma nu e deloc de ignorat. Imensa suprafață sărată începe chiar la nord de orașul Jet; imensă și impresionantă, ea o vestitoarea unui masiv lac sărat. Câmpiile de aici sunt albe ca zăpada și netede ca în palmă, la fel ca acelea din Utah, dar, spre deosebire de întinderile sărate de acolo, în adâncul celor din Oklahoma sunt îngropate comori. Aici o unicul loc din lume unde se formează cristale minuscule, numite cristale-clepsidră, iar, dacă vă numărați printre cei cărora le place să caute comori, vă puteți aduce toată familia ca să le scoateți la lumină. Aveți însă grijă să spălați bine mașina după asta, pentru că sarea nu face bine niciunui vehicul.

Într-o primăvară, cu câțiva ani în urmă, familia lui Pete se dusese să sape după aceste cristale rare de selenit, iar lui Pete îi rămăsese în minte soarele nemilos. Grăunții de nisip din pantaloni, bucuria intimă când găsise un cristal și-l ridicase în lumină ca să vadă în el clepsidra timpului.

— Uite, ți-am spus eu, își revine! zicea Tony.

Imaginea câmpiilor saline din Oklahoma se preschimba încet în cerul ce strălucea deasupra așezării Bicho Raro.

— Te rog să pleci, spuse un glas blând de femeie. E primejdios să stăm de vorbă.

Era Beatriz, chiar dacă Pete nu reușise încă să o zărească.

— În regulă, doamnă, răspunse Tony. Oricum, picioarele mele tot voiau să mă scoată un pic la plimbare.

Pământul se cutremură ușor când el trecu peste cei doi, pierzându-se în noapte.

Pete și Beatriz rămăseseră singuri.

Pete încercă să-și apese mâna pe piept, descoperind uluit că făcuse deja gestul, așa că nu-i rămase decât să și-o apese un pic mai tare. Stătea întins pe spate în praf și, judecând după durerea ușoară pe care o simțea în ceafă, presupuse (corect) că ajunsese foarte rapid în acea poziție. Beatriz stătea pe vine lângă el,

ținându-și rochia cu grijă, ca să nu-i cadă toate sârmele pe care le adunase. În aer plutea un parfum de trandafiri, fără ca vreunul dintre ei să înțeleagă de ce. Adevărul era că Luis aruncase în locul în care stăteau ei o roabă plină cu boboci de trandafiri inutili din sera lui Francisco, iar Pete se prăbușise din întâmplare chiar peste ei.

— Ai leșinat, îl informă Beatriz.

Băiatul o privea printre gene, îngrijorat pentru inima lui, dar – din câte se părea –, deși apariția ei îl dăduse literalmente pe spate, azvârlindu-l în praf, faptul nu mai avea același efect distrugător dacă o privea din nou. La urma urmei, nu poți să fii șocat de mai multe ori de același lucru.

— Am o gaură în inimă, răspunse el.

— Și cazi des?

— Numai când sunt surprins.

— Te surprind multe lucruri?

— Nu prea.

Pete era încă amețit în urma loviturii suferite atunci când dăduse cu capul de pământul presărat cu petale de trandafiri, așa că nu-și spuse numele, n-o întrebă cum o cheamă, nici măcar nu-i trecu prin minte să înceapă o conversație politicoasă. La rândul ei, Beatriz, care era deja deranjată de povestea cu camioneta, nu arată niciun semn de empatie – așa cum ar fi făcut altcineva în situația asta – și, în plus, se străduia să nu se uite la coatele lui, așa că nici prin gând nu-i trecu să se prezinte ori să-i permită măcar lui Pete să se ridice în capul oaselor, ci intră în schimb direct în subiectul spinos al dreptului de proprietate asupra camionetei. Îi zise doar în treacăt că auzise că el muncește în schimbul camionetei, dar că mama sa făcuse târgul ăsta fără să-și dea seama că ea, Beatriz, o adusese la viață, o făcuse să meargă din nou și o folosea pentru treburile ei. Abia când ajunse la sfârșitul acestui monolog, văzând că o privește confuz, își dădu seama că nu-i ceruse și lui să spună cum vede lucrurile.

— În concluzie, vreau să știu ce părere ai, își sfârși discursul.

Pete spuse:

— Antonia, mama ta, mi-a spus că nu merge.

Dar chiar în clipa când aceste vorbe îi ieșeau din gură își dădu

seama că Beatriz spunea adevărul, întrucât găsise camioneta parcată în locuri diferite de când era el acolo și de aceea încă nu reușise s-o examineze. Și, cum era un om bun, faptul acesta stârni imediat un conflict în sufletul lui. Desigur, voia cu disperare ca acea camionetă să fie a lui și nu-și închipuia ce-avea să se facă fără ea. Dar, pe de altă parte, nu se vedea deloc suflându-i, pur și simplu, camioneta de sub nas lui Beatriz, dacă ea chiar muncise atât de mult la ea; nu era corect, iar pe Pete îl caracteriza în primul rând corectitudinea.

Conflictul acesta îl umplu de o asemenea amărăciune, încât avea senzația că o să înceapă să se cutremure din adâncul sufletului. Pământul pe care zăcea părea să-i vorbească în șoaptă, încetișor, aducând spre el ecourile unei dispute profunde, pe care nu era cu putință ca el s-o câștige.

Senzația asta era, de fapt, produsă de Salto, care, înnebunit de lipsa radioului din grajdul lui, distrusese pereții boxei și le înnebunise și pe vitele care până atunci dormiseră lângă grajd. Iar ele porniseră într-o goană nebună chiar spre Pete și Beatriz, cu armăsarul în frunte. Era un cal murg, de un maroniu-roșcat ca de vioară și măsura cam 1,80 metri înălțime. Vitele erau înroșite de praf, cu boturile albe și cu coarne în care puteau să ia ușor un om. Și erau multe.

Beatriz nu mai așteptă ca Pete să se dea la o parte; pur și simplu, îl luă de un picior și-l târî la timp din calea animalelor. Căzu apoi pe spate și sârmele pe care le adunase pentru antena la care lucra se risipiră pe pământ. Amândoi fură acoperiți de praf, dar măcar măruntaiele le rămăseseră la locul lor. Pete se ridică în capul oaselor fix în momentul în care vitele încetineau, oprindu-se în fața unui gard. În schimb, Salto îl trecu dintr-un salt.

Beatriz nu nutrea niciun sentiment pentru Salto, dar, la fel ca toți cei din neamul Soria, știa că sămânța lui rară și prețioasă le aducea banii necesari traiului.

Se ridică, așadar, dintr-un salt și o luă la fugă.

— Ce faci? strigă Pete.

— Trebuie să prind calul!

Pete sări și el în picioare, izbind de pământ cu cizma ca să și-o tragă la loc, pentru că Beatriz mai că i-o scosese, în graba ei de

a-l da la o parte din calea vitelor. După care o luă și el la goană, îndreptându-se însă spre Mercury.

Aceea fu clipa în care povestea lor de dragoste își luă avânt.

Poate părea o nebunie ca o tânără să alerge după un armăsar, din moment ce un cal în galop poate atinge 40 de kilometri pe oră, în timp ce o femeie care aleargă cu viteză maximă nu ajunge decât la 24. Numai că un cal care aleargă nu are decât rareori un scop, pe când, de multe ori, tinerele care îi urmează au unul. Și, când cursa are parte și de ajutorul unui tânăr într-o mașină, prinderea calului e mai mult o chestiune de „când”, nu de „dacă”.

Dar mai era mult de lucru până să ajungă la „când”.

Mercury-ul nu porni din prima – se pare că mașinilor nu le făcea foarte bine să fie înghiontite de uriași – și, până când Pete reuși să-l pornească și să aprindă luminile, atât Beatriz, cât și Salto se făcuseră nevăzuți.

— Scuze, Tony! zise băiatul, deși Tony era destul de departe, pentru că îi lăsasem singuri, după cum îi ceruse Beatriz.

Și Pete porni în direcția în cam dispăruseră calul și fata.

La câteva sute de metri depărtare, Salto alerga de mama focului prin tufișuri cu entuziasmul unui cal care fusese ținut prea mulți ani în grajd. Beatriz încă nu-l prinsese din urmă, dar nici nu-l scăpase din priviri când Pete ajunse cu mașina lângă ea. Breakul se opri brusc, iar Beatriz sări din mers pe locul din dreapta.

— Ar trebui să încercăm să-l prindem, zise ea calmă, dar cu răsuflarea întretăiată. Ai vreo frânghie, ceva, pe aici?

— Habar n-am, răspunse Pete. Nu e mașina mea.

Beatriz se strecură pe bancheta din spate ca să caute, dând cu capul de plafonul mașinii când aceasta se luptă cu gravitația. Tony nu avea nicio frânghie pe banchetă, nici în partea din spate, unde își petrecuse Pete noaptea. În timp ce ea cotrobăia, Pete îl depăși pe Salto și frână în fața lui. Dar armăsarul sări grațios peste mașină, parcă desprins dintr-un basm.

— Doamne! exclamă băiatul.

În timp ce el accelera din nou, Beatriz reveni pe locul din față. Avea în mână un revolver – un Ruger Single-Six enorm, cu mâner negru de lemn și o țeavă incredibil de lungă. Ar fi putut fi folosit

cu succes în orice western și era îndeajuns de mare ca să fie cumpărat de un bărbat care măsura mașinile cu ruleta.

Pete păru șocat la vederea acestuia:

— Doar nu vrei să-l împuști!?

— L-am găsit în spate, spuse Beatriz. Era încărcat. E foarte periculos.

— Nu e arma mea!

— Beatriz aruncă revolverul în torpedou, în vreme ce Pete încercă din nou să blocheze calul cu ajutorul mașinii.

Și, din nou, Salto sări peste ei.

— Urrclăreșee-l și atât, îi ceru Beatriz. Până la urmă, o să obosească.

— Și cu ce o să-l aduci înapoi?

Beatriz îi arătă o cravată de mătase pe care o găsise sub scaunul din dreapta, lângă o ditamai grămada de marijuana, o sticlă de whisky și un tenculeț de bani. Așa că Pete, Beatriz și Salto ajunseră să hoinărească prin ținut, în vreme ce stelele se plimbau încetișor deasupra lor, iar munții își spuneau povești. Pe la unu noaptea, Salto simți câteva iepe și își găsi astfel un nou scop. Mașina urmă armăsarul printr-un labirint de puțuri abandonate care formaseră cândva o mină, iar forța pasiunii lui făcea ca terasele deja șubrede să se prăbușească una după alta. O luă apoi, împleticindu-se, prin albia nămoloasă a unui pârâiaș, care oftă disperat când fu călcat de copite, iar mai apoi de roți. Trecu pe lângă o băcănie abandonată și pe lângă o casă goală, în fața căreia un gard fantomatic se înclina cât pe ce să cadă. În cele din urmă, se întoarse pe colinele deșertului.

O turmă de antilope îi însoți pentru scurtă vreme; animalele alergau în jurul mașinii, până când își amintiră că sunt niște sălbăticiuni și dispărură în noapte. Pe cer, o bufniță ce se înălța tot mai sus, după umbra unui miracol, zări camioneta și se lăsă în picaj spre ea. Pasărea se afla atât de sus pe cer, încât crezuse că mașina e îndeajuns de mică încât s-o poată înhăța; însă își dădu seama de greșeală și schimbă direcția chiar înainte să se izbească de parbriz.

Beatriz se uită după bufnița ce se îndepărta în zbor.

— Nu ai întuneric în tine, nu-i așa?

— Doar o gaură în inimă, răspunse Pete.

Pe măsură ce noaptea înainta, armăsarul gonea tot înainte cu fiecare acru, până când ajunse la un ranch aflat la mulți kilometri depărtare, pe care cei din Bicho Raro nu-l cunoșteau decât foarte vag. Pe poartă scria: RANCH-UL DOUBLE D, iar poarta era închisă. Salto sări cu aplomb peste gard și dispăru printre acareturi, iar iepele nechezară vesele dintr-un grajd.

Beatriz și Pete schimbară o privire. Pete habar n-avea ce e cu ranch-ul acela, pentru că era din Oklahoma. Beatriz nu știa nimic despre el, pentru că ea nu creștea cocoși. În 1962, dacă îți făceai apariția în puterea nopții la un ranch, fără să anunți înainte, era un mod sigur de a te alege cu un glonț. Dar, tot în 1962, dacă îți lăsai armăsarul să-și facă mendrele prin hambarul cuiva era un mod la fel de sigur de a te alege cu un glonț. Pete și Beatriz se gândiră o vreme la aceste două opțiuni.

Pete opri mașina.

— O grămadă de mașini, spuse.

Pentru că, într-adevăr, era plin de mașini pe aleea de după poartă.

— Multe lumini, adăugă și Beatriz, văzând că deasupra fiecărui hambar strălucea un bec portocaliu.

— Ei, asta e bine! zise Pete, dar fără să pară prea convins. Doar nu comitem nicio infracțiune.

Și cei doi începură să escaladeze poarta.

Ranch-ul Double D era al unei doamne destul de vârstnice, numită Darlene Purdey. Îl condusese ani de zile împreună cu prietena ei, Dorothy Lanks, și multă vreme cele două făcuseră totul împreună: se ocupau de fermă, tricotau, găteau, se sărutau, spălau. Numai că Dorothy avusese tupeul să moară prima și, de atunci, ferma începuse să se ducă de râpă. Fie vremea schimbătoare, fie durerea lui Darlene făcuse ca solul să se prefacă în pulbere și nimic nu mai creștea pe el. Disperată și plină de amărăciune, Darlene ajunsese să-și plătească dările transformându-și ferma într-un ring pentru lupte ilegale de cocoși. Luptătorul ei premiat, Generalul MacArthur, era de neînvins, iar ea îl folosea ca să stoarcă bani de la toți cei ce-și aduceau cocoșii și făceau pariuri.

Beatriz și Pete descoperiră asta abia când Salto își făcu intrarea triumfală în hambarul pe care Darlene îl folosea drept

arenă de lupte. Ea și un alt fermier stăteau pe vine în mijlocul unui ring făcut din carton și placaj. Vreo douăzeci și patru de bărbați și de femei de diferite vârste asistau din afara ringului. Pe undeva prin preajmă se auzea o muzică plină de fâșâituri. Așchii de lemn, sânge și Salto zburară brusc prin aer, în mijlocul luptei.

Luptele de cocoși reprezintă un sport sângeros, foarte vechi. De obicei, se desfășoară cu animale crescute special în acest scop, un soi special, numit cocoș de luptă, întrucât cocoșii obișnuiți renunță la luptă și se retrag când își dau seama că adversarul e mai puternic. Cocoșilor de luptă li se taie de obicei creasta și bărbia, astfel încât adversarii să nu aibă niciun avantaj, iar, înainte de luptă, proprietarii le prind o lamă de cuțit de unul dintre picioare ca să poată vărsa mai ușor sânge. Jocul acesta este ilegal în multe țări, precum și în cea în care Pete și Beatriz se aflau, deoarece este considerat un act de cruzime să îndemni niște animale să se lupte până la moarte.

Cocoșul lui Darlene, Generalul MacArthur, era special, întrucât era, de fapt, o pasăre obișnuită din rasa Leghorn, care nu-și pierduse nici creasta, nici bărbia, care lupta și fără lamă la picior. Cu toate acestea, era de neînvins și tocmai se pregătea să-și apere titlul, când Salto năvăli în ring, Pete și Beatriz aflându-se în urma lui.

Nu e în regulă să generalizăm, dar fermierii care se ocupau pe atunci de lupte ilegale de cocoși aveau un temperament mai deosebit, motiv pentru care Pete și Beatriz ajunseră să privească țevile a douăsprezece arme îndreptate asupra lor.

— Am venit după cal, anunță Beatriz.

— Aici se intră numai cu invitație, o informă Darlene Purdey.

— Plecăm imediat, coniță, spuse și Pete. Scuzați-ne că v-am întrerupt.

Salto, care tocmai dăduse ocol hambarului, uitându-se după iepe, se îndrepta acum spre ușă. Beatriz îl prinse de dârlogi când trecu pe lângă ea și nu-i dădu drumul, deși el o târî câțiva metri.

— Nu v-a invitat nimeni, nici pe voi, nici calul, zise Darlene.

Înainte de moartea lui Dorothy, n-ar fi vorbit nimănui în halul ăsta, n-ar fi tolerat să vadă că cineva amenință cu arma vizitatorii, nici măcar pe cei care apăreau în puterea nopții, dar inima i se împietrise, la fel ca pământurile pe care le avea. Acum,

i se părea că vărsarea de sânge și suferința altora sunt o cale bună ca să-și înece amarul și, dacă Darlene cea de odinioară le-ar fi luat apărarea, actuala Darlene își pusese în minte să-i facă pe nou-veniți să regrete că i-au întrerupt lupta.

— Asta vrei, Dolly? o întrebă bărbatul care stătea pe vine în ring împreună cu ea, scoțând un revolver.

Se numea Stanley Dunn, iar inima lui era de atâta vreme împietrită, că nici nu-și mai amintea dacă fusese vreodată din carne.

Omul trase piedica.

În Colorado, prin părțile acelea de lume, oamenii muriseră pentru infracțiuni mult mai mărunte.

Toți își îndreptară atunci atenția spre rumoarea de afară, de lângă hambar. Erau zgomote de toate felurile: mugete, chițăit, urlete și zgrepțănări. Niciunul dintre cei din hambar, în afară de Beatriz, nu știa de unde vin: zeci de bufnițe atrase brusc de un miracol puternic care era pe cale să se înfăptuiască. Întunericul din inima lui Darlene ar fi fost suficient ca să le atragă, iar cum Beatriz Soria se afla și ea acolo miracolul părea iminent.

N-avea să fie niciun miracol. În primul rând, Beatriz nu făcea miracole cu cei care nu își doreau asta. În al doilea rând, era interzis să faci un miracol acolo unde puteau fi răniți oameni, chiar dacă toți făceau parte din soiul acela de oameni care stau în cerc privind la păsări puse să se omoare unele pe altele doar pentru distracția lor. Și în al treilea rând, Beatriz nu voia să-l facă.

Pete se folosi de neatenția provocată de zgomotul de afară și îl trase pe Generalul MacArthur de penele din coadă. Cocoșul cârâia și dădea cu picioarele, iar Pete îl trase la piept și făcu un pas în spate, spre ușă.

— Nu trageți! strigă Darlene. O să-ți pară rău, puștiule.

— Păi, îmi pare rău, spuse Pete fără să mintă. V-am spus deja. Vrem doar să plecăm.

În schimb, lui Beatriz nu-i părea rău deloc. Nu era de părere că faptul că pătrunseseră neinvitați acolo justifica violența fizică. Văzând că armele nu erau lăsate jos, îl trase pe Pete afară în întuneric și îi anunță pe ceilalți:

— Plecăm. Să nu tragă nimeni, altfel prietenul meu îi sucește

gâtul cocoșului vostru.

Și uite așa, Pete și Beatriz ajunseră să-l recupereze pe Salto și să ia prizonieră o cotcodăcitoare. După evadarea din ranch, se întoarseră spre casă mult mai repede decât atunci când ajunseseră acolo: Beatriz călare pe Salto, cu un frâu făcut din cravata de mătase a lui Tony, iar Pete în urma ei, în Mercury, cu cocoșul pe scaunul din dreapta.

Abia la kilometri buni de Ranch-ul Double D o lăsară mai moale cu goana. Pete conducea camioneta lângă Salto, care mergea acum la trap, mult mai potolit după ce galopase vreme de câteva ore cât pentru câțiva ani. Se iveau zorii. Toată noaptea îl urmăriseră, apoi galopaseră ca să scape; făcuseră un ocol pe lângă Alamosa, dar acum erau nevoiți s-o ia prin oraș ca să se întoarcă la Bicho Raro. Toate animalele care le ținuseră companie în această cavalcadă se duseseră la culcare; și toți oamenii care dormiseră cât fuseseră ei plecați începeau acum să se trezească.

Beatriz îi aruncă o privire lui Pete pe geamul dinspre șofer; el zâmbi.

„El zâmbi” este o replică bună pentru aproape orice fel de poveste. Beatriz descoperi că îi plăcea cum arăta băiatul: puternic și cinstit, responsabil și cumsecade. Avea tricoul mai murdar decât la lăsarea serii, iar părul, de obicei pieptănat cu grijă, nu mai era chiar așa de îngrijit – numai că ciufuleala asta avusese rolul să înlăture primul strat de cumsecădenie, scoțând astfel la iveală și mai multă bunătate. Ea zâmbi.

Și „ea zâmbi” este o expresie bună pentru aproape orice fel de poveste. Pete descoperi că îi plăcea cum arăta fata: tăcută, deosebită, hotărâtă și inteligentă. În timpul nopții părul negru, de obicei pieptănat în două părți egale, i se ciufulise și avea un pic de sânge de cocoș pe ea, dar dezordinea aceasta exterioară dezvăluia mai bine faptul că în interior rămăsese calmă și impasibilă.

— N-am furat nimic în viața mea, mărturisi Pete.

— N-ai furat cocoșul, răspunse Beatriz. Doar l-ai folosit pentru alte scopuri. Dar mașina ai furat-o.

Pete se prăbușea deja în abisul iubirii, deși n-ar fi recunoscut asta dacă ar fi fost întrebat. Cu Beatriz se întâmpla același lucru,

deși nu se credea în stare de așa ceva și ar fi negat și ea. Lumina dimineții strălucea frumos peste ei.

— N-am apucat să stabilim ce facem cu camioneta, zise Pete, căruia camionetele parcate în centrul orășelului Alamosa îi treziseră amintiri.

Beatriz se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Cred că ar trebui să vii cu noi mâine-noapte ca să vezi ce facem cu ea.

— Cred că e foarte bine.

— Să mergem acasă acum.

— Stai! spuse Pete. Trebuie să-i cumpăr un aparat de radio lui Tony.

17

Crearea unui soi nou de trandafir era un proces îndelungat.

Primăvara, în timpul primului sezon de polenizare, Francisco începea munca dis-de-dimineață, de îndată ce ieșea soarele ca să-i dea lumina necesară. Se plimba printre trandafiri, verifica bobocii care urmau să se deschidă în ziua respectivă, după care le rupea toate petalele, lăsându-le doar pe ultimele cinci, ca să îi poată găsi din nou. Scotea cu grijă staminele din fiecare boboc și le dădea la o parte. Acestea aveau să fie părinții-semințe, mamele. Ele determinau dacă noii trandafiri aveau să fie tufe sau cățărători, cu frunze închise sau deschise la culoare. Cu o zi sau mai multe înainte pregătise deja trandafirii-masculi, tăindu-i și lăsându-i la uscat ca să poată scutura polenul de pe ei pe o foaie de hârtie albă. Trandafirii-masculi, tații, aveau să le spună noilor trandafiri ce fel de inflorescență să aibă, transmițându-le parfumul, forma sau culoarea.

Apoi, în tăcerea perfectă din sera lui, se mișca încetișor, înarmat cu o pensulă subțire, și întindea cu grijă polenul pe fiecare dintre stigmatele trandafirilor-mamă. Folosind limba inventată de Beatriz, nota tatăl potențialului trandafir pe o etichetă pe care o lipea de trandafirul-mamă. După care aștepta.

Treceau luni întregi până ce trandafirii făceau fructe pline de semințe, iar apoi semințele acelea trebuiau să fie uscate și ținute la întuneric încă trei luni. Pe cele pe care nu le pierdea din cauza fungilor sau pentru că nu rezistau, le planta în ghivece, pe care erau notate originile lor. Apoi își făcea apariția o frunzuliță, pe urmă a doua, a treia, iar Francisco le păzea cu grijă, să nu se îmbolnăvească ori să fie atacate de dăunătorii care s-ar fi putut strecura în seră. Și în cele din urmă, șase săptămâni mai târziu, fiecare trandafiraș fragil făcea prima floare șovăitoare.

Dacă nu era bobocul negru la care spera, lua totul de la capăt.

Uneori, Francisco se gândea că oamenii ar putea fi flori. Nu că n-ar fi crezut în Darwin și în clasificarea speciilor. Numai că, de fiecare dată când aplica polenul cu grijă, se gândea la proces, la felul cum polenul își găsea calea prin stigmatul trandafirului, apoi

pătrundea în ovar și fertiliza nucleul și la cât era de ciudat și de minunat că procesul era același prin care și noi suntem făcuți. Își petrecuse multe zile din viață, mai ales în lunile leneșe ale verii, plin de gândurile pe care i le stârneau acțiunile mărunte și săptămâni de-a rândul nu făcuse decât să reflecteze la ce-ar putea însemna faptul că atâtea și atâtea creaturi de sub soare, de la trandafiri la păsări și de la copaci până la rechini, iau viață prin același proces complex. Chiar și în cazul celor la care aparent procesul era foarte diferit – de exemplu meioza, adică diviziunea celulară, a aricilor-de-mare – se foloseau tot cam aceleași elemente de bază: celule, fertilizări, combinarea cromozomilor. Medita la motivul pentru care evoluția nu făcuse ca mai toate ființele să folosească procesele simple, asexuate, la care recurgeau uneori plante precum mușcatele. Din planta inițială se tăia o bucățică, se punea într-un sol umed și se lăsa acolo ca să producă o plantă nouă. Prin acest proces, ca s-o creeze pe Beatriz ar fi fost de ajuns să-i planteze un deget, din care ea ar fi apărut peste o vreme, complet formată și independentă.

De fapt, se întreba el, de ce am avea nevoie de viață ca să creăm și mai multă viață? Ni se pare de la sine înțeles ca două creaturi să se întâlnească, să se împerecheze și să producă altă creatură, deși nu ne-am aștepta ca un nor, un foc sau o oală să fie produse în același fel. Bine, toate aceste procese cereau să fie combinate și alte ingrediente, dar fără celulă, fără ou...? Dacă există un creator care ne-a făcut după chipul și asemănarea lui, atunci de ce sunt mult mai multe forme de viață care nu sunt produse în același fel, adică, pur și simplu, șoptind un cuvânt peste o mână de țărână? În schimb, reproducerea și iubirea au devenit un proces haotic, iar procesele haotice înseamnă că pot să dea greș în multe locuri.

Cu asemenea gânduri își trecea zilele Francisco.

Dar, după goana prin noapte a lui Beatriz și Pete, li se mai adăugase un gând, întrucât, către sfârșitul dimineții, Beatriz bătu în geamul de sticlă, înainte să intre în seră.

— Bună dimineața, tată! fluieră ea în limba lor.

— S-a făcut dimineață? răspunse el la fel, fără să-și scoată nasul din carnețelul său.

Nu era deloc deranjat că ea venise să-l viziteze. Lui Francisco îi era foarte greu să lucreze în cazul în care anumite lucruri îi distrăgeau atenția, de exemplu, muzica sau conversațiile pe fundalul cărora se amestecau emoții la mare intensitate, dar n-avea nicio problemă dacă oamenii îi citeau pe un ton lipsit de dramatism sau dacă vizitatorii stăteau tăcuți. În general, Beatriz făcea parte din ultima categorie și, din când în când, îi citise serile, când abia se mutase în seră.

— Da, e dimineață, chiar dacă nu prea pare. Vreau să îți cer ceva, dacă se poate, așa că te rog să-mi spui dacă nu ești de acord și o să fie în regulă, zise Beatriz.

Trecuse vreme îndelungată de când îi ceruse cineva lui Francisco un lucru pe care să fie în stare să-l facă, dar asta se întâmpla mai ales pentru că nu i se cerea decât să se mute înapoi cu Antonia. Iar el spera din tot sufletul ca Beatriz, care era o fată atât de inteligentă, să nu-i ceară una ca asta.

— Ce e? o întrebă el.

— Aș vrea să ții o vreme cocoșul ăsta la tine în seră.

Evident, Beatriz vorbea de Generalul MacArthur, cocoșul de lupte căruia ei îi schimbaseră scopul în viață cu doar câteva ore în urmă. Prin unele părți nu mai avea pene; din cauza luptelor avea o cicatrice urâtă pe piept, provocată de lama altei păsări, și încă îi rămăsese un pic de sânge închegat prin penele albicioase de pe cap.

Când Francisco se întoarse să se uite, Beatriz adăugă:

— Nu știam dacă o să le facă rău plantelor tale.

Francisco ghici pe dată că acel cocoș vine la pachet cu o poveste, dar și că, dacă fiica lui ar fi vrut să i-o spună, ar fi făcut-o deja. Așa că se mulțumi să spună:

— Bănuiala mea e că există un motiv pentru care cocoșul nu poate rămâne afară, cu celelalte orătănii.

— Are o problemă cu agresivitatea, îl lămuri Beatriz. Și Rosa n-ar fi prea încântată dacă i-ar omorî cocoșul.

Francisco reflecta la cererea fetei. Cocoșii mănâncă petale de trandafiri, dar el avea din plin petale în plus cu care un cocoș s-ar fi putut hrăni fără să le dăuneze bobocilor aflați pe plante. Găinațul de pasăre face mizerie, dar e un îngrășământ bun pentru trandafiri. Nu voia să stea după un animal, dar simțea că

mezina lui nu-i ceruse niciodată nimic și putea deci să facă un mic sacrificiu pentru ea.

— Lasă-l aici azi, spuse Francisco, să vedem cum merge. Cum îl cheamă?

Firește, Beatriz habar n-avea că pasărea era numită Generalul MacArthur, întrucât ei furaseră doar cocoșul, nu și numele lui. Îndepărtă puțin de la piept pasărea care avea aripile lipite de trup, ca și cum ar fi putut să aibă vreo poreclă care să-o definească.

— Habar n-am, recunoscu într-un târziu.

După care îl lăsă jos. Cocoșul nu avea nimic care să atragă simpatia oamenilor. În noaptea de dinainte, fusese furios și furia încă nu-l părăsise. Francisco cloncăni la el, dar animalul se îndepărtă țanțoș, uitându-se la trandafiri când cu un ochi, când cu altul. Tatăl și fiica se uitară la el o vreme.

— Te mai frământă și altceva, Beatriz? rupse în cele din urmă tăcerea Francisco.

Aproape mereu pe Beatriz o mai frământa și altceva. Așa că spuse mai întâi cel mai ușor gând:

— Daniel.

Și Francisco se gândea la nepotul său, care, de fapt, era aproape fiul său. Când Daniel își pierduse părinții, fusese luat în grijă de toți adulții din neamul Soria care supraviețuiseră în Bicho Raro. Francisco, Antonia, Michael, Rosa și Nana se întreceau care mai de care să aibă grijă de el, copleșindu-l cu o iubire și cu o posesivitate excesive, care duseseră mai întâi la purtarea înfiorător de urâtă a lui Daniel, după care la comportamentul lui incredibil de bun. Francisco se gândise la asta mai ales în acea zi, pentru că era acea perioadă a anului când soarele intra strălucitor și multicolor pe fereastra de deasupra biroului său. Fereastra asta era diferită de toate celelalte ferestre din seră pentru că, pe când Daniel se afla încă în faza lui diavolească, Francisco îi interzisese să mai petreacă nopțile pe afară, făcând curse cu mașini furate. Pentru majoritatea oamenilor pare o regulă absolut rezonabilă, însă Daniel o considerase enervantă și nedreaptă, iar pentru a-și demonstra sentimentele își petrecuse o noapte dând cu pietre în geam. Plantele din seră pieriseră în gerul care se lăsase peste noapte. Drept pedeapsă, Daniel

fusese pus să repare fereastra. Și cum nici măcar atâta lucru nu putuse să facă fără să se revolte, Daniel adusese geamuri de la cea mai apropiată groapă de gunoi. În loc să facă o fereastră la fel de transparentă ca înainte, fiecare geam fusese înlocuit cu patru, cinci sau chiar șase bucățele de sticlă colorată – luată de la sticle, borcane, geamuri de mașini, vaze, ghivece sau urcioare. Voise să fie greu, dar nu-și dăduse seama că, atunci când fereastra era luminată de soare, ferocitatea revoltei lui avea să fie uluitoare.

Acum, Francisco clătină din cap, stând în lumina ca de vitraliu de biserică pe care Daniel o produsese fără să vrea cu atâția ani în urmă și gândindu-se că nepotul lui era undeva în deșert, singur cu întunericul său.

— Trebuie să existe o cale să comunicăm fără primejdie cu el, spuse Beatriz.

Înainte de plecarea lui Daniel, se gândise de câteva ori să-i vorbească tatălui ei despre postul de radio, considerând că și din punctul lui de vedere ar fi fost un exercițiu interesant de gândire. Dar, cum el îi luase cu atâta vehemență partea Antoniei în privința comunicării cu Daniel, nu mai era prea sigură că Francisco avea să-i lase să continue cu radioul.

— Dacă poate găsi cineva o soluție, cred că tu ești aceea, răspunse Francisco, a cărui încredere în inteligența fiicei lui era nelimitată. Dar nu vreau să te pui inutil în pericol.

— Nici eu nu vreau să mă pun inutil în pericol, îl liniști Beatriz. Dar medicul trebuie să trateze bolnavii.

Genul ăsta de discuție ar fi scos-o din minți pe Antonia dacă ar fi auzit-o. Francisco medita deseori la elementele științifice ale miracolelor, dar, din punctul de vedere al soției lui, așa ceva nu era doar blasfemie, ci blasfemie periculoasă. Cine trata problema ca pe ceva ce putea fi înțeles cu ajutorul logicii ajungea să se simtă în largul lui în apropierea miracolelor, fapt ce nu numai că le făcea mai periculoase, ci le și răpea din sacralitate și, în consecință, le făcea să devină mai puțin importante. Credința, așa cum o înțelegea Antonia, este ceva des întâlnit, dar face mult rău atât științei, cât și religiei. Lăsând pe seama religiei ceea ce ne sperie și nu înțelegem, iar pe seama științei tot ceea ce înțelegem și putem controla, îi răpim științei latura artistică,

iar religiei, capacitatea de a se transforma.

— Ți-ai notat în jurnal ceva despre asta? se interesă fata.

Francisco se așeză la biroul lui, cu mâinile încrucișate și spatele drept. Când stătea așa, era o versiune mai atrăgătoare și mai echilibrată a fiicei lui; aceiași ochi, același nas, aceeași pasiune pentru frumusețea ideilor.

— N-am scris decât că, la un moment dat, trebuie să găsim o cale mai bună, zise el. Altfel, neamul Soria s-ar fi stins de mult.

Apoi își țintui fata cu o privire încărcată de șiretenie:

— Mai ai și altceva pe suflet?

Sigur că avea și altă problemă, numai că Beatriz se simțea mai stânjenită de asta, pentru că nu reușea să o clasifice după formă. O parte din ea avea legătură cu Pete și cu ea însăși. Cealaltă parte era legată de Francisco și Antonia și de întrebarea dacă mai aveau în față și alt viitor decât cel în care Francisco trăia în seră, iar mama ei rămânea singură. Beatriz voia să știe dacă oamenii ca ea și tatăl ei – oameni despre care se spunea că n-au sentimente – se pot îndrăgosti sau, dimpotrivă, nu sunt în stare să producă o cantitate corectă de emoție ca să-i umple îndeajuns de mult timp paharul unui partener copleșit de emoție.

— O mai iubești pe mama? întrebă ea.

În limba lor, enunțul era mai lung decât în engleză și în spaniolă, căci Francisco și Beatriz inventaseră mai multe fraze care să indice toate formele de iubire pe care ei le identificaseră tot studiind omenirea. Fraza muzicală pe care o folosise Beatriz se traduce literalmente prin „o nevoie din aceea care poate fi împlinită de un singur lucru”.

— Judith ți-a cerut să mă întrebi? se interesă Francisco.

Întrebarea nu era absurdă. De fapt, Beatriz îl vedea pe fereastră pe Pete lucrând la ringul de dans pe care Judith îl pusese să-l facă. Tocmai ridica stâlpii pe care aveau să fie agățate șiruri de ghirlande. Deși Beatriz aprecia încercarea surorii ei de a recurge la o stratagemă, își cunoștea părinții și știa că niciunul dintre ei nu era într-atât de simplu la minte, încât să înghită momeala și astfel să cadă unul în brațele celuilalt numai la vederea scenei care le reamintea de primele lor clipe petrecute împreună.

— Nu. Nu te întreb dacă o să te întorci să stai din nou cu

mama. Pur și simplu, vreau să înțeleg de ce nu merge.

— Ai întrebat-o asta și pe mama ta?

— Nu.

— Și o s-o întrebi?

Ea își zugrăvi scena în minte: Antonia, un pachet de nervi, și Beatriz, ușor nedumerită; fiecare dintre aceste stări alimentând-o pe cealaltă. Era exact acel tip de discuție pe care Beatriz se străduia din greu să îl evite.

— Nu.

— De asta nu merge, zise el.

Beatriz luă informația și o plasă într-un viitor închipuit. În acest viitor, nu-și dădea seama dacă avea să-i frângă inima lui Pete Wyatt, pur și simplu, pentru că rămânea ea însăși. Nu avea cum să știe dacă n-o să mai poată vorbi unul cu altul pentru că fiecare dintre ei dorea de la celălalt un lucru imposibil. Nu avea cum să știe dacă era mai bine să pună capăt unei povești de dragoste înainte chiar ca ea să înceapă.

La gândul ăsta, se simți cuprinsă de o stare fizică la fel de profundă ca fiorii care îi zdruncinaseră lui Pete inima slabă. Simțea ca și cum ar fi primit o lovitură, deși, de fapt, era un sentiment. Era un sentiment atât de uriaș și de complicat, încât până și unui om cu experiență emoțională i-ar fi fost greu să-l încerce; pentru Beatriz, care era dezavantajată de ideea că nu are sentimente, acest lucru era de-a dreptul imposibil. Sentimentul era cu adevărat o combinație între, pe de o parte, ușurarea că va putea folosi cândva această discuție drept pretext ca să nu mai vorbească niciodată cu Pete și astfel să se pună la adăpost de alte emoții complexe și, pe de altă parte, dezamăgirea intensă și sfâșietoare izvorâtă din faptul că se aflase la granița a ceea ce putea duce spre ceva minunat, dar se îndepărtase de ea. Păreau niște opoziții ireductibile, dar numai pentru cine le privea într-un mod logic.

Iar Beatriz le privea în mod logic.

Se auzi o bătaie în geam. Francisco oftă din greu, căci nu era un om cu sufletul împăcat. Era Joaquin, care nu așteptă să fie poftit înăuntru, ci deschise ușa cu putere.

— Beatriz! strigă el pe un ton impacientat.

— Închide ușa, zise fata în limba ei, apoi, dându-și seama ce

face, repetă în engleză. Nu lăsa cocoșul să iasă!

Joaquin se strecură în seră.

— Wyatt zice că Tony a găsit ceva și trebuie să vezi.

Deși cam greu, Beatriz reuși să-și pună gândurile în ordine. Iubirea, mai ales iubirea cea nouă, avea un dar special de a i le răvăși.

— Vin imediat.

— Beatriz, fluieră Francisco, să știi că totuși răspunsul la întrebarea ta e „da”.

18

Tony găsise un mesaj de la Daniel.

În dimineața aceea, ieșise să se plimbe cât își lua micul dejun, ca să nu-l vadă nimeni, și așa descoperise mesajul. Literele erau destul de mari, ca el, de la înălțimea lui impresionantă, să le poată vedea. Un *e* era scris invers. Tony, care era atras de lucrurile mari, fu încântat, deși nu știa ce înseamnă.

Acum, toată familia Soria se afla la aproape cinci kilometri distanță de Bicho Raro; vehiculele pe care le folosiseră ca să ajungă acolo erau răspândite pe marginea drumului, la câțiva metri depărtare. Se opriseră cu toții din treabă ca să vină să vadă locul, ca și cum tot ce era făcut de mâna lui Daniel ar fi devenit de-acum un Sanctuar, iar ei erau pelerinii. Era ceva rar să fie toți la un loc, mai ales cei între două vârste. Michael, care se oprise din muncă. Antonia, fără foarfece în mână. Rosa – ei bine, Rosa era mereu la fel. Nu se aflaseră toți în același loc de la nunta lui Judith, iar înainte de asta, de ani întregi.

— De ce l-a scris aici? se întrebă Antonia.

Îi privea pe toți cu un aer acuzator, ca și pe Francisco, aflat pe partea opusă a cercului.

— Doar nu-l putea vedea nimeni aici.

— Poate a calculat greșit, zise Michael. O fi vrut să-l facă vizibil de pe șosea.

Rosa o așeză mai bine în brațe pe Lydia, fetița cea mică.

— Cine e Marisita?

Cuvintele fuseseră scrise cu pietre și cu crengi uscate, rupte din tufișuri:

MARISITA
ASCULT
DANIEL

Firește că, după cum ați ghicit deja, Daniel nu scrisese din greșeală acolo mesajul. Nu voise să fie citit de cineva dintr-o mașină ce trecea pe drum, ci mai degrabă de o persoană dintr-un vehicul care ar fi ieșit de pe șosea ca să transmită de la un

post de radio secret. Și desigur că era un mesaj criptic, destinat numai celor doi veri, care își petreceau timpul în fiecare noapte în camionetă, și femeii pe care o iubea.

Joaquin își lipi o sticlă cu apă de frunte, ca și cum răceala ei l-ar fi putut calma. Beatriz închise ochii o clipă și, în întunericul din spatele lor, și-l închipui pe Daniel întorcându-se la ei teafăr și nevătămat. Când redeschise ochii, își dădu seama că ea și Joaquin nu se puteau uita unul la altul, pentru că taina lor plutea între ei și amenința să iasă la lumină dacă ei se uitau drept la ea.

Amândoi însă aveau aceeași senzație. Era un lucru să emiți sunete în noapte sperând să fii ascultat de cineva, de oricine, și cu totul altceva să emiți sunete în noapte cu speranța că o persoană anume va asculta. Și e cu totul și cu totul altceva să emiți sunete în noapte și să știi că ești ascultat chiar de persoana la care vrei să ajungă mesajul.

— Marisita nu e… începu Judith, unul dintre pelerini, tipa aia cu ploaia, care se ocupă de gătit?

Cu un glas în care se simțea primejdia, Antonia adăugă:

— Și de ce trimite mesaje unui pelerin?

Dar tonul ei le dădu de înțeles tuturor celor prezenți că înțelesese deja de ce făcea el una ca asta.

— Iubirea, spuse Eduardo cu respect, iar Antonia se cutremură.

Joaquin reținu în minte felul cum o spusese, ca să-l pună mai încolo pe Diablo Diablo să încerce să-l reproducă. Îl impresionase felul rotund, splendid în care pronunțase *u*-ul, lăsându-l jos încetișor pe *b*-ul de după. Fără să-și dea seama, începuse să facă grimase, pronunțând fără glas cuvântul, până când îi văzu pe părinții lui că se încruntă la el. Își corectă expresia și ei își descrețiră frunțile, dar rămăsese cu gândul la acea parte din el care era Diablo Diablo și la fel făceau și părinții lui, chiar dacă nu cunoșteau acest nume.

— Beatriz, ce înseamnă asta? întrebă Judith.

Știau cu toții că Beatriz și Daniel erau cei mai apropiați dintre veri, așa că Judith presupuse (în mod corect) că, prin urmare, Beatriz cunoștea înțelesul mesajului. Beatriz însă nu scoase o vorbă. Și păstră tăcerea atât de multă vreme, că aproape toți ceilalți, până și Judith, uitară de întrebarea pusă de Judith.

(Oamenii uită adesea de puterea tăcerii, dar Beatriz făcea asta foarte rar.)

Francisco observă însă lipsa răspunsului și își puse faptul în minte ca să se gândească la el mai târziu.

Nana zise:

— Deci e încă în viață.

Până acum n-ați cunoscut-o pe Nana, ați zărit-o doar pentru câteva clipe, când culegea roșii în curtea ei din spate. Pentru că Nana era bătrână și, ca mulți oameni în vârstă, avea artrită. Nu într-o formă atât de gravă, încât să nu mai poată merge; de fapt, ea chiar calculase numărul pașilor pe care și-i putea permite zilnic fără să sufere din cauza lor noaptea sau în ziua următoare (217). Făcuse 15 pași până la camioneta lui Eduardo, după care el o luase în brațe ca s-o pună înăuntru, apoi își răsucise mustața. Pe urmă ea mai făcuse încă 47 de pași de la camionetă până la mesajul scris. Asta însemna că-i mai rămâneau 155 pentru restul treburilor de peste zi. Fusese o călătorie cam scumpă, dar Nana considerase că trebuie s-o facă.

— Ar putea fi pe undeva prin apropiere, zise Judith. Cine știe de când o fi mesajul?

— Să nu cumva să vă vină vreo idee, îi amenință Antonia. Tot nu e o idee bună să vă duceți să-l căutați.

Însă Judith nu spusese asta ca pe un mesaj purtător de speranță. Dimpotrivă, vechile spaime începeau iar să pună stăpânire pe ea, dublate de vinovăție. Era destul de rău să fii înspăimântat că pelerinii ar putea aduce întunericul asupra ta, însă era cu atât mai rău când pelerinul era propriul văr pe care-l îndrăgeai. Judith era sfâșiată între multe direcții. Cea mai ușoară dintre ele era *departe* și o parte importantă din ea voia să se pună la adăpost în Colorado Springs, împreună cu Eduardo. Dar asta ar fi însemnat să-l abandoneze pe Daniel. Și, chiar dacă ar fi vrut să facă asta, o părticică din ea încă mai credea că ar putea reuși să-și convingă părinții să se împace.

Dar acum, uitându-se la ei, lucrul ăsta nu prea părea cu putință. Francisco și Antonia se aflau fizic mai aproape unul de celălalt decât fuseseră de multă vreme, însă păreau mai îndepărtați decât oricând.

Eduardo o cuprinse pe Judith de mijloc și ea își aminti felul în

care el rostise cuvântul *iubire.* Și, astfel, spaimele i se potoliră.

— Nu sunt proastă, pufni Judith.

Dacă Antonia, Francisco, Michael și Rosa ar fi fost atenți, ar fi observat că nici Beatriz, nici Joaquin, cei doi susținători înfocați ai ideii de a-i da o mână de ajutor lui Daniel, nu scoseseră acum nicio vorbă despre cum să-l ajute. Numai Nana remarcă tăcerea în care ei acceptau totul, dar se gândi că e o dovadă de disperare, nu o înțelegere secretă.

— N-am spus niciodată că nu e îngrozitor, replică Antonia, simțind că grupul o învinuia în secret pentru că îi îndeamnă să se țină de reguli. Nu pricep de ce mă faceți mereu pe mine să par aia rea.

— Antonia, eu sunt de acord cu tine, zise Michael.

— Și eu, întări Francisco.

Urmă un moment de tăcere, iar ei se uitară urât la Rosa, numai că ea tăcuse doar pentru că era ocupată să-și scoată părul din gurița bebelușului.

— Da, da, trebuie să fim precauți.

Adulții începură apoi să discute în spaniolă despre cum trebuia procedat, iar asta însemna că nu le mai cereau în mod activ părerea tinerilor Soria. Nu puteau să-i lase apă lui Daniel, pentru că era împotriva regulilor. Dar, dacă se afla atât de aproape, reflectară ei apoi, asta însemna că poate să ia apă de pe orice pășune, dacă nu-l deranja să bea de unde se adapă vitele. Și, dacă avusese atâta minte încât să lase mesajul ăsta, se gândeau ei, atunci înseamnă că probabil avea îndeajuns de multă minte încât să vâneze și câte ceva ca să se hrănească. Iar asta însemna că, dacă nu se lupta și cu elementele, atunci avea de înfruntat numai întunericul.

Însă ei se înșelau amarnic într-o singură privință, iar aceasta era rezumată în cuvântul „numai” – că *avea de înfruntat* numai *întunericul.* Într-adevăr, Daniel se lupta cu întunericul, dar asta nu era deloc ceva de ignorat. Nu căutaseră semne ale felului cum se manifesta întunericul din el – nici nu aveau cum s-o facă –, dar, dacă le-ar fi căutat, poate ar fi observat cât de inegale erau literele, unele dintre ele erau greșite și le puteai citi numai înarmat cu o doză de optimism. Cuvintele acestea fuseseră ticluite de un tânăr care își pierdea rapid văzul.

Aveau însă nevoie de optimism ca să le contracareze neputința de a acționa. Unicul mod în care adulții puteau să suporte povara de a-l fi abandonat era să-și închipuie că Daniel este încă teafăr.

— „Marisita, ascult!” repetă Rosa legănând-o pe Lydia odată cu aceste cuvinte, așteptându-se să capete astfel mai mult sens. „Marisita, ascult!”

„Marisita, ascult!”

În sfârșit, Beatriz și Joaquin își permiseră să se uite unul la altul, iar acea privire le confirmă că amândoi se gândeau la același lucru: dacă Daniel asculta cu adevărat, atunci trebuiau să creeze o emisiune care să arate ca un miracol.

19

La Bicho Raro se aflase cândva un hambar uriaș și foarte bine făcut, în care se puteau pune la adăpost două sute de baloturi de fân, doisprezece cai, un tractor mic și douăzeci și patru de lăstuni. Pereții laterali fuseseră de un maro în nuanța chihlimbarului, iar acoperișul fusese zugrăvit într-un roșu aprins. Era chiar hambarul din care Pete scosese scândurile pentru podeaua ringului de dans. Abia fusese ridicat și ajunsese să-l zgâlțâie vântul, care zgâlțâie cam tot ce se găsește prin valea San Luis. Nu se întâmplase nimic, pentru că hambarul era construit foarte temeinic. Vântul îl zgâlțâi nouăzeci și nouă de săptămâni la rând, din toate părțile, dar nu se întâmplă nimic; hambarul nici măcar nu se clintea. Dar în cea de-a o suta săptămână, pe când vântul zgâlțâia hambarul, acesta se prăbuși. Nu pentru că în această săptămână zgâlțâiturile ar fi fost mai puternice decât în săptămânile de dinainte. Nu ultima săptămână de zgâlțâituri pusese, de fapt, hambarul la pământ. Cele nouăzeci și nouă de săptămâni anterioare de zgâlțâituri își făcuseră cu adevărat treaba, dar abia a o suta apăruse la rampă ca să primească laudele.

Putem ușor să identificăm cea de-a o suta izbitură, dar uneori nu remarcăm celelalte nouăzeci și nouă de lucruri care se întâmplă înainte să ne schimbăm.

În noaptea aceea, în camionetă se simțea ceva nou; se simțea adierea unei schimbări. O parte din ea se datora faptului că populația camionetei se schimbase cu unu. Beatriz, Joaquin și Pete stăteau înghesuiți ca niște creioane în penar, pe când camioneta se târa încet prin beznă. Beatriz nu era prea vorbăreață, Joaquin n-avea chef să facă pe politicosul, iar Pete nu era genul care să încălzească atmosfera într-o încăpere unde n-avea nimeni chef de asta; prin urmare, vreme îndelungată, singurele zgomote care se auzeau în cabină erau torsul motorului, scârțâitul suspensiilor și tresărirea aproape nepercepută a inimilor când degetele lui Beatriz și ale lui Pete se atingeau din întâmplare.

— Îți place muzica, Oklahoma? rupse în sfârșit tăcerea Joaquin,

pe un ton mai agresiv decât vorbea de obicei sau decât era de așteptat, mai ales că spațiul mic din cabină îi făcea pe toți să se înghesuie umăr la umăr într-un fel care crea o atmosferă de familiaritate.

Pete nu băgă de seamă tonul agresiv.

— Sunt înnebunit după Patsy Cline.

— Patsy *Cline,* îl îngână Joaquin.

— Cine e Patsy Cline? întrebă Beatriz.

— Ei, hai că știi cine e! zise Joaquin dezaprobator.

Începu să lălăie pe nas, fără să încerce deloc să pară ceva muzical:

— *I'm always walkin' after midnight, searchin' for you*[18]*.*

Beatriz clătină din cap, fără să recunoască melodia.

— *Craaaaaazy*[19]*,* cântă Pete.

Tehnic vorbind, nu cânta prea bine; avea un glas tremurat și cam gros, dar accentua în mod plăcut silabele, cam ca Johnny Cash, iar Beatriz fu fermecată de asta. În plus, acum recunoștea și melodia. Fata spuse:

— Pe-asta o știu.

Lui Pete îi plăceau interpreții de cântece sentimentale. Îi plăcea Patsy Cline; îi plăcea Loretta Lynn. Femei cu voci profunde și cu un simț al povestirii, cântând pe tonuri joase, bine rotunjite, acompaniate de chitare tăbăcite. Cândva, un prieten al socrului fratelui mamei sale rămăsese o vreme la ei acasă în Oklahoma, după ce motorul noii lui camionete Impala se stricase într-o călătorie de-a lungul și de-a latul țării, iar cât stătuse la ei le spusese povești din Virginia despre Patsy Cline. Era o tipă dură și amuzantă. Numea pe toată lumea Hoss și bea ca un bărbat. Pete se îndrăgostise de îndată de ea.

În realitate, lui Joaquin îi plăcea Patsy Cline, dar încă nu-i trecuseră nervii provocați de tonul admirativ cu care tatăl său vorbise despre Pete, așa că nu avea dispoziția necesară să se poarte bine cu el în privința preferințelor lui muzicale.

— N-avem Patsy Cline pe listă în noaptea asta, îl informă pe un ton chiar și mai nepoliticos.

---

[18] „Merg mereu după miezul nopții, căutându-te…", vers din „Walkin' after midnight" (1957) (n. red.).

[19] „Nebun" (după tine) (n. red.).

Habar n-avea că lui Pete încă nu-i spusese nimeni ce treabă aveau ei în deșert, prin urmare, declarația lui nu însemna mare lucru pentru băiat.

— Nu-i nicio problemă, domnule, răspunse Pete, zâmbind. Nu-mi place *doar* Patsy Cline.

Beatriz prinse acel „domnule” în aer ca o pasăre și se apucă să-l studieze în minte. Unii ar fi putut folosi un „domnule” în situația asta ca să obțină un efect la fel de nepoliticos, împroșcându-l sarcastic cu politețe pe cel care le făcea o nedreptate. Alții l-ar fi putut rosti automat, de exemplu, cineva care spunea „domnule” atât de des, încât nu mai avea niciun înțeles. Pete însă îl spusese chiar politicos. „Eu nu reprezint o amenințare”, declara acel „domnule”, cu un zâmbet împăciuitor. „Ai rămas stăpânul casei.” Câinii Antoniei se băteau tot timpul între ei, iar luptele lor se terminau când unul se rostogolea pe spate ca să arate că nu mai e agresiv. Asta era și rolul lui „domnule” pe care îl folosise Pete în conversație. Beatriz se gândea că nu e corect, pentru că Pete nu făcuse nimic rău, dar și enervant, pentru că Pete credea probabil că Joaquin e mereu un car de nervi, ceea ce era departe de adevăr.

Blândețea asta avu darul să-l calce și mai rău pe nervi pe Joaquin, pentru că e de ajuns să vezi că nu-i ajungi unui om bun nici măcar la degetul mic ca să te înfurii și mai rău pe el.

— Și la ce-ți trebuie ție camioneta asta, Oklahoma? întrebă Joaquin.

Pete explică din nou afacerea cu camioneta pentru mutări. Și, șovăielnic, adăugă:

— Trebuia să intru în armată, dar am o gaură în inimă.

Există o melancolie cam ni se citește în glas, în ciuda tuturor opreliștilor pe care ni le punem, și numai un adevărat monstru poate s-o audă fără să fie mișcat de ea. Melancolia asta ieșise la iveală în vorbele lui Pete, iar Joaquin simți cum toată ostilitatea se topește, ca și cum n-ar fi existat.

Zise doar:

— N-au așa ceva toți oamenii, Oklahoma?

După care se apucă să lălăie cântecele lui Patsy Cline până când Pete izbucni în râs. Beatriz întoarse capul și zâmbi spre geam, însă Pete îi zări reflexia. Degetele li se atinseră din nou,

dar acum nu mai era o întâmplare.

Joaquin se opri din cântat.

— Marisita ți-a spus de ce nu facem în noaptea asta?

— Mi-a lăsat doar răspunsul pe biletul meu, a scris „nu în noaptea asta”, răspunse Beatriz.

Joaquin nu-i împărtăși la ce se gândea; nici nu era nevoie. Beatriz se gândea la același lucru. Oricât de bună era emisiunea lor din acea noapte, n-avea să fie ceea ce aștepta Daniel cu adevărat.

— Poate mâine, zise Joaquin. Hei, am putea să-l punem pe Oklahoma s-o întrebe!

Cu doar câteva zile în urmă, niciunul dintre ei n-ar fi considerat asta o opțiune viabilă. La momentul acela, avertismentul ferm pe care îl exprimase mai devreme Antonia încă le pulsa și lor în vene, dar lucrurile se schimbaseră între timp. Adevăratele limite ale tabuului erau mai complexe decât fuseseră ei învățați. Amândoi se uitară la Pete.

— Ce să întreb, pe cine? zise el.

— Nu știe despre... îl lămuri Beatriz pe Joaquin, făcând semn cu capul către partea din spate a camionetei.

Joaquin era în culmea încântării. Ultima urmă de resentiment se topi ca zăpada la soare, înlocuită de nerăbdarea dezvăluirii.

— Aaa!

Entuziasmul lui îi învălui pe toți ocupanții camionetei în ultimele minute de drum rămase. Când Beatriz opri camioneta, Pete lungi gâtul, încercând fără șanse de reușită să se prindă de ce partea asta de pustietate reprezenta destinația lor. Mirarea lui fu și mai mare când văzu că Beatriz și Joaquin coboară, fata cu o lanternă în mână și Joaquin cu o sticlă cu apă. Ușa dinspre șofer rămăsese deschisă, iar Pete se holbă afară, în spațiul prin care se decupa noaptea neagră. Nu vedea nimic, dar adulmeca izul puternic de vulpe al deșertului rece. Era un miros tulburător, sălbatic, care îl făcea și pe el să se simtă tulburat și sălbatic.

— Vino, avem nevoie de ajutorul tău! îl chemă Beatriz.

Pete se dădu cu grijă jos și se duse bâjbâind în spatele camionetei, unde îl așteptau cei doi veri.

Beatriz își puse mâinile pe camionetă. Rareori se lăuda sau era încântată, pentru că lauda presupunea un interes față de stima

altora, pe care nu-l avea mai deloc (spre disperarea mamei sale), iar încântarea presupunea un element plăcut de surpriză sau perceperea unui eveniment ca fiind extraordinar, ceea ce ea nu prea avea nici de data asta, întrucât majoritatea evenimentelor sunt previzibile dacă ești suficient de atent. Observă însă că, în acest caz, era în același timp cu chef de laudă și încântată; descoperea șocată că era mândră de conținutul camionetei, îndeajuns de mândră încât, în loc să deschidă, pur și simplu, ușa cu o figură calmă, trebuia să se concentreze să-și păstreze calmul în timp ce deschidea ușa.

Beatriz deschise larg ușile camionetei.

Pete rămase tăcut o vreme.

— Ce părere ai, Wyatt Rebelul? întrebă Joaquin.

— Uau! făcu Pete.

În Bicho Raro, Tony reușise în sfârșit să se descurce cu aparatul de radio pe care i-l adusese Pete. Mărimea mâinilor lui și mica dimensiune a radioului reprezentaseră o mare problemă, dar în cele din urmă reuși. Chiar dacă încă nu găsise un post care să se audă bine, era șocat de cât de liniștitor era să audă până și fâșâiturile statice. Încă nu era muzică, dar avea să fie curând.

De când plecase din Philadelphia se simțea scos din minți, iar senzația asta nu dispăruse nici cu miracolul, nici cu somnul profund. Acum însă, pe când muzica se strecura printre fâșâituri, simți ceva apropiat de normalitate.

Brusc, se auzi un glas din difuzor.

— *Hola, hola, hola!* Vă vorbește Diablo Diablo. Am pus la treabă câteva unde radio ca să-mi remorcheze camioneta în noaptea asta! V-am pregătit o emisiune excelentă. Avem Cascade și Lloyd Price, drăguțul acela care a cântat și cu cei de la The Del-Vikings. În plus, v-am pregătit câteva lucruri noi și credem că o să vă îndrăgostiți de ele. Avem Povestea vremii, știrile noastre prezentate de două *abuelas*[20] care discută despre vreme, și avem și Povestea unui puștan, adică eu însumi, citind însemnări dintr-un jurnal vechi pe care l-am găsit sub salteaua vărului meu, câte una în fiecare noapte, până îi vin mințile la cap și se întoarce acasă numai și numai ca să mă facă să mă opresc.

---

[20] „Bunici” (în lb. spaniolă, în original) (n. tr.).

Să începem, copii! O să fie o noapte de pomină!

Tony oftă, pentru că nu-și dăduse seama că își ținea respirația. Jos, Jennie, învățătoarea, oftă și ea.

— Fir-aș să fiu! zise Tony. De cât timp ești aici?

— Fir-aș să fiu! răspunse Jennie. De cât timp ești aici?

Fata arătă cu mâna spre aparatul de radio, dar din gestul ei nu se putu înțelege ce voia să spună. Pe urmă ridică mâna cealaltă ca să-i arate că adusese o pungă cu gustări pe care le puteau împărți.

Dispoziția lui Tony se schimbă rapid, de la enervarea că fusese întrerupt la acceptarea morocănoasă a lui Jennie și până la neplăcerea de a mânca în fața altora.

— Nu mi-e foame, zise el.

— Nu mi-e foame, repetă Jennie.

Acum erau două minciuni, pentru că amândurora le era foame.

— Nu e târziu? întrebă Tony.

— Nu e târziu?

El se calmă.

— În regulă. Stai jos!

— În regulă. Stai jos!

Și, luminându-se la față, Jennie se așeză turcește lângă aparat, după care puse câteva chipsuri de porumb, sau *fritura de maíz,* cum li se spunea în spaniolă, pe o față de masă.

— Fato, trebuie să rezolvi problema! zise Tony.

Ea îi repetă cuvintele, după care dădu din cap, tristă.

— Cum ai ajuns în halul ăsta? Tu n-ai și cuvinte proprii?

— Cum ai ajuns în halul ăsta? Tu n-ai și cuvinte proprii? repetă Jennie.

Oftând, îi întinse un chips lui Tony, care îl luă, dar îl ținu în mână.

Programul lui Diablo Diablo continua. Glasul lui căpătă acum un ton mai intim:

— Jack Kerouac a zis cândva: „Ce e acel sentiment când fugi departe de oameni, iar ei rămân în urmă pe câmpie, până când vezi cum li se duc urmele? Lumea prea mare se boltește peste noi, e un rămas-bun. Dar noi ne luăm avânt pentru încă o aventură nebunească aici, sub cer.” Dacă vă e dor de cineva în

noaptea asta, să știți că și mie, Diablo Diablo, mi-e dor. Cerul e imens aici, cu puzderie de stele în el și puzderie de oameni sub el și toți, stele și oameni, deopotrivă, tânjim în beznă după cineva. Dar eu, Diablo Diablo, cred că dacă tuturor ne e dor de cineva asta înseamnă că suntem cu toții împreună în aceeași situație, nu-i așa? Așadar, niciunul dintre noi nu-i cu adevărat singur, chiar dacă suntem singuratici.

E greu de exprimat cât de fascinant era Joaquin vorbind astfel, cât de plin de pasiune, de emoționant, pentru că farmecul consta mult în volutele și în profunzimile glasului său, pe care le repetase în locuri unde nu-l putea auzi nimeni. Dacă i-ați citi cuvintele cu glas tare, v-ați putea face o idee, dar nimic nu se compară cu felul în care răsunau pe calea undelor.

— Acum o să ascultați un cântec din sezonul trecut, „Runaway” al lui Del Shannon.

Cântecul începu. Tony era uluit că muzica încă avea efect asupra lui, chiar dacă se preschimbase într-un uriaș. Crezuse că i-ar fi trebuit mai multă muzică, mai impresionantă, mai tare, ca să-l umple acum, când ajunsese la mărimea asta, dar își dădu seama că, după atâtea zile petrecute departe de muzică, aceasta era chiar și mai eficientă. Deși ascultase „Runaway” de nenumărate ori, în noaptea aceea îl emoționa de parcă atunci ar fi auzit-o pentru prima oară.

— Ce-a fost asta? E Joaquin Soria! Exclamă *padre* Jimenez. Tony și Jennie tresăriră la unison, căci părintele se apropiase fără zgomot. Acum își ciulea urechile la radio.

— Fir-ar! Ce dracu’ faci aici? întrebă Tony.

— Am auzit vocea, spuse părintele.

Era la el în cameră, rugându-se înainte de culcare, dar chiar și cu fereastra întredeschisă tot recunoscuse glasul lui Joaquin. Avea un auz excelent, datorită urechilor mari de coiot.

— E Joaquin al nostru!

Tony se uită la el uimit:

— Nu e puștiul ăla în tricou care se răstește la toți?

— Ba da, ba da, zise *padre* Jimenez. L-am văzut pe băiatul ăsta crescând de câțiva ani încoace! I-aș recunoaște vocea dintr-o mie! Dar la radio n-a zis că-l cheamă Joaquin, așa-i? Cum își spune?

— Diablo Diablo.

Tony imitase felul în care îl rostea Joaquin, amestecând din greșeală și un strop din vocea lui de Tony Triumph. Părea impresionant. Jennie zâmbea peste măsură de încântată.

— O, Doamne! spuse *padre* Jimenez. Mi-aș dori ca tinerii să-și dea seama că au la îndemână și moduri mai deștepte de a părea duri, nu doar invocându-l pe marele distrugător al oamenilor. Poate așa l-or fi numit cei de la postul de radio.

— Nici vorbă, *padre* Lassie, zise Tony. Ăsta e un post pirat.
Părintele Jimenez își înălță capul ca să-l vadă pe Tony.

— Nu înțeleg.

— E un post ilegal. El și-a dat singur numele ăsta.

— De unde știi că e ilegal?

— Niciun radio legal nu pune un DJ puștan să-l dea pe Del Shannon pe post la 11 noaptea, îl lămuri Tony, văzând, de la înălțimea lui enormă, cum părintele ciulește urechile. Nu te scăpa în pantaloni. Are picioarele pe pământ. O să-i prindă bine, dacă nu se lasă prins. Oare și-o fi făcut singur stația de emisie?

— Joaquin? zise *padre* Jimenez. Mai degrabă Beatriz. Da, e mult mai probabil s-o fi făcut Beatriz.

Tony își aduse aminte cum îl făcuse Beatriz Soria pe Pete Wyatt să se prăbușească la picioarele ei cu o zi în urmă. Fata avea fusta plină de sârme, un ghem ciudat, care atunci îl nedumerise, dar acum se prinsese la ce-i trebuia. Lui Tony îi trezise interesul, deși nu-și dorea asta.

— Beatriz e interesată de radio?

Padre Jimenez înălță capul. Nimeni nu știa de ce anume era interesată Beatriz Soria.

— E o tânără ciudată.

— *Padre,* nu mă înțelege greșit, răspunse Tony, dar, venind de la tine, afirmația asta e tare de tot.

Conversația lor le atrăsese și pe gemenele Robbie și Betsy. Se dondăneau în camera lor, așa, din plictiseală, iar când auziseră voci afară se duseseră la fereastră. Văzând grupul adunat în jurul unui aparat de radio, presupuseseră, în mod greșit, că se dădea o petrecere. Unele certuri sunt mai interesante decât o petrecere, dar nu și ale lor, așa că-și trăseseră niște pulovere pe ele și se duseră la ceilalți, oprindu-se lângă Tony.

— Să nu vă apropiați de mine cu șarpele ăla, le amenință Tony, că vă calc în picioare pe toți trei.

La radio se auzea din nou vocea lui Diablo Diablo, iar asta atrase atenția Marisitei. Tocmai se întorsese din altă repriză de căutare a lui Daniel, la fel de lipsită de succes, și era frântă de oboseală și deprimată. Cum lipsise toată ziua, nu știa despre mesajul lăsat de Daniel pentru ea și era înspăimântată că poate murise sau poate plecase mult prea departe ca să-l mai poată găsi vreodată. Se opri acum în pragul cabanei doctorului, crăpând doar ușa. De acolo, auzea inflexiunile glasului lui Joaquin. Era prea departe ca să înțeleagă ce spune, dar îi recunoscu cadența, după ceea ce auzise când participase la emisiune. Din locul unde stătea, îi putea vedea și pe ceilalți pelerini. Tony se contura nedeslușit în întuneric, doar cu picioarele și genunchii vizibili în lumina slabă a becului de pe verandă. Jennie stătea turcește lângă radio. Gemenele și părintele își făceau de lucru încercând să aprindă un foc care să-i apere de frigul nopții.

Marisita își imagina cum avea să se ducă la ei cu câteva platouri cu bunătăți. Se auzea cum avea să le spună: „Mai aveți loc pentru încă o persoană? Am făcut câteva gustări pentru noi."

În realitate însă, nu se clinti din loc, în timp ce apa i se scurgea de pe mâini pe jos.

Și-ar fi dorit să poată atribui oboselii această ezitare, dar știa prea bine că era mult mai mult. Dacă se gândea bine, ar fi putut recunoaște că, dacă grupul ar fi fost format din membri ai familia Soria, nu de pelerini, s-ar fi simțit negreșit atrasă spre ei și, dacă nu s-ar fi temut de tabu, s-ar fi apropiat imediat de ei. Marisita își scruta mintea fără milă, străduindu-se să-și dea seama dacă nu cumva îi judecă pe ceilalți. Avea cumva ceva cu pelerinii pentru că erau la fel de blocați ca ea? Nu, nu era asta, în niciun caz. Atunci, ce era diferit la o discuție cu un Soria față de una cu un pelerin? Apoi, înțelese brusc: era vorba de felul în care își vorbeau pelerinii. Știau prea bine cu toții că situația asta era temporară și, prin urmare, erau cu toții amici de circumstanță, în cel mai bun caz. Conversațiile lor nu făceau decât să alunece la suprafața lucrurilor. Iar ea își închipuia că adunările celor din familia Soria constau mai puțin în taclale fără conținut și erau

mai *reale,* fiind pline de acea intimitate care vine atunci când cunoști niște oameni de vreme îndelungată și știi că o să-i cunoști multă vreme de acum înainte.

După care își dădu seama că adevărata problemă era că, pur și simplu, tânjea să facă parte dintr-o familie.

De fapt, e cu putință să ai o conversație profundă și cu niște persoane abia cunoscute, dar niciunul dintre pelerinii adunați laolaltă nu-și dăduse încă seama de asta.

Marisita se pregătea să-i lase pe pelerini să trăncănească și să se bage în pat, aruncându-se în brațele unui somn agitat și tulburat de sentimente de vinovăție, dar chiar în clipa aceea observă că Jennie adusese o pungă cu chipsuri de porumb pe post de gustări. În general, Marisita nu avea pretenția ca oamenii să fie perfecți, numai de la ea voia asta, dar chipsurile de porumb erau atât de departe de perfecțiune, încât simțea cum o părăsește ultima fărâmă de perfecțiune.

Uită de oboseală, lăsă în plata Domnului vinovăția. *Chipsuri de porumb.*

Se apucă deci să gătească sub umbrele, cu furie, în goană, vrând să le poată da mâncarea înainte să se termine emisiunea de la radio, înainte ca toți ceilalți să hotărască să se ducă la culcare. Puse tigaia să se încingă și, între timp, tăie în felii mari niște pepeni, castraveți și portocale, le stropi cu lămâie-verde, ștergând picăturile care îi săreau în ochi, după care presără peste toate pudră de chili și sare. Tigaia se încinsese îndeajuns încât să arunce în ea mai mulți știuleți proaspeți de porumb. Cât se făcea porumbul, se apucă să taie cubulețe un ananas proaspăt, apoi aruncă ceva mentă, zahăr și suc de lămâie-verde în gura deschisă a mixerului. Mixerul se apucă să-și facă treaba, torcând încetișor, iar ea amestecă smântână, chili guajillo, maioneză și brânză cotija rasă, ca să facă un sos ușor. Rupse câteva fire de coriandru și le puse și pe ele în castron. Pe urmă, pentru că porumbul încă nu era gata, se apucă să facă niște *banderillas*[21] colorate pentru cei care nu aveau chef de ceva dulce, din castraveți acri de-ți făceau gura pungă, măsline și ardei roșii murați. Porumbul era de-acum gata, iar ea îl așeză pe un platou și turnă peste el smântâna și brânza.

---

[21] Frigărui specifice bucătăriei mexicane (n. tr.).

Trecuseră fix zece minute de când se hotărâse să facă o gustare și acum avea pregătite câteva fructe cu chili, niște *banderillas* gustoase, *elotes*[22] și *agua fresca*[23], să alunece mâncarea mai ușor. Nu era perfect, dar era mult mai aproape de perfecțiune decât ar fi fost posibil pentru oricine altcineva din Bicho Raro.

Marisita îngrămădi totul sub umbrelele ei și se îndreptă cu pași repezi spre ceilalți.

Padre Jimenez se grăbi să-i ia câteva platouri din mână, lingându-se pe buze:

— Marisita Lopez, ești un adevărat miracol.

De-acum, presupunerea gemenelor se adeverise: *chiar era* o petrecere.

Până și Theldon lua parte la ea. Nu se îndepărtase prea mult de casă, dar măcar își pusese balansoarul afară, nu în cameră. Mâncau cu toții gustările Marisitei și lălăiau cântecele de la radio, iar gemenele chiar și dansară un pic, atât cât le permitea șarpele încolăcit în jurul lor. Tony se apropiase periculos de mult de Tony Triumph, povestindu-le istoriile din spatele melodiilor transmise de Joaquin, dar adevărul e că lui Tony îi plăcuse întotdeauna să le spună oamenilor povestea muzicii.

Padre Jimenez fu cel care, în cele din urmă, își dădu seama că Marisita probabil nu aflase de mesajul lăsat de Daniel pentru ea. Îi făcu semn să vină mai aproape de el – impulsul lui era aproape lipsit de egoism – și o puse la curent, în timp ce ploaia miraculoasă îi șiroia pe frunte.

— „Marisita, ascult”, repetă el. Știai?

Marisita era atât de șocată, că-i bubuiau urechile, dar glasul îi rămase foarte calm.

— Nu, Padre, n-am știut.

— Nici nu mi-am închipuit, zise el încântat. Apropo, porumbul tău e absolut perfect.

„Aproape”, șopti ea, dar numai în minte. Cu glas tare, spuse doar:

---

[22] Porumb fript, asezonat cu diferite ingrediente, un fel de mâncare foarte popular în Mexic (n. tr.)

[23] Băuturi răcoritoare nealcoolice, răspândite în Mexic și în alte state din America Latină (n. tr.)

— Mulțumesc.

Se așeză lângă părinte, cu un zâmbet întipărit pe chip, dar mintea frământa mesajul primit, se gândea că Joaquin și Beatriz îi ceruseră să apară din nou în emisiune. Deși niciunul dintre cântecele pe care le punea Joaquin nu avea vreun ton de reproș, ea tot avea impresia că fiecare minut folosit de Joaquin ca să-și aline vărul îi amintea ei că nu făcea nimic pentru Daniel. Sigur, îl căuta, dar asta voia ea să facă. El voia ca ea să-și spună povestea la radio. Și ea nu putea face asta. Daniel nu înțelegea că toți aveau s-o disprețuiască. Pelerinii erau tot mai apropiați unul de altul, uniți oarecum de prezența irascibilă a lui Tony, dar ea se simțea tot mai stingheră. Dacă și-ar fi cunoscut cu adevărat trecutul, nu ar fi spus niciodată că e un miracol.

Într-o pauză din program, Jennie exclamă:

— „Tot mergând de una singură, mă întreb ce n-a mers bine."

Toți ochii se ațintiră asupra ei. Inițial, nimeni nu-și dădu seama de ce momentul părea să fie unul neobișnuit, dar încetul cu încetul începură să nutrească bănuiala că motivul era că nimeni nu schimbase vreo vorbă cu Jennie. Pur și simplu, ea spusese asta. Pelerinii se uitară unii la alții, gândindu-se la ce spusese fiecare mai devreme, încercând să-și aducă aminte dacă rostise vreunul dintre oi vorbele acelea.

Până la urmă, Betsy o întrebă:

— Tu ai spus asta singură?

— Tu ai spus asta singură? repetă Jennie, dând însă cu furie din cap că da.

În seara aceea, văzându-i pe ceilalți pelerini cum se apropie unii de ceilalți mai mult decât oricând, Jennie dorea enorm să-l facă pe Tony să vorbească despre motivul pentru care ajunsese la Bicho Raro și pentru care un om atât de amuzant și de vorbăreț se transformase într-un uriaș în mijlocul pustietății. Jennie încercase să pună cuvintele laolaltă unul câte unul, dar, ca de obicei, nu reușise, iar în cele din urmă izbucnise odată cu versurile cântecului.

— Cum de-ai spus asta singură? o întrebă părintele.

— Cum de-ai spus asta singură? întrebă și Jennie.

Se uită neajutorată la Tony, cu certitudinea că, dintre toți cei prezenți, el era cel care înțelegea ce se întâmplase. La începutul

serii, el abia dacă reacționase la propunerea ei; acum însă el se uita la ea, la speranța care i se citea pe chipul devenit fantomatic la lumina becului, și își dori cu adevărat să vadă că reușise să facă ceva în noaptea asta.

Tony zise:

— Păpușico, poți să zici din nou?

— „Tot mergând de una singură, mă întreb ce n-a mers bine”, zise Jennie.

Schimbul ăsta de replici îi umplu pe toți de uluire. Nu numai că nu repetase cuvintele lui, ci spusese din nou ceva cu totul diferit.

Lucrurile începeau să se schimbe.

— Dumnezeu lucrează! exclamă *padre* Jimenez, dar Tony îi făcu nerăbdător un semn cu mâna.

— Versuri, îi lămuri Tony. Sunt versuri din „Runaway”.

— Cuvintele altcuiva, remarcă Marisita, dar nu rostite atunci când le spune persoana. Mai poți spune ceva?

— Mai poți spune ceva? repetă Jennie.

Dar se chinui câteva clipe, încercând să se gândească, chemând la viață cuvintele care nu existaseră înainte. În cele din urmă zise:

— „Oricât m-aș strădui, nu mă pot întoarce.”

— Connie Francis, zise Tony, „My Heart Has a Mind of Its Own”.

— Bravo, Jennie, bravo! Ăsta e un progres! exclamă *padre* Jimenez, luându-i palmele în ale lui.

Ea îi repetă cuvintele, dar i se vedea încântarea.

— Cred că poți spune aproape orice ai nevoie cu ajutorul versurilor, zise Betsy.

— Nu știu ce să zic de *asta,* replică Robbie.

— E un progres! repetă părintele.

Vreme de un minut, nimeni nu scoase o vorbă. Se oprise și muzica, pentru că programul de la radio se terminase. Aerul însă vibra de optimism și un veselie, fiecare pelerin fiind în culmea bucuriei chiar și pentru reușita unuia dintre ei. Apoi o bufniță somnoroasă scoase un țipăt, trezită o clipă de făgăduiala îndepărtată a celui de-al doilea miracol al lui Jennie, și își amintiră cu toții că se făcuse foarte târziu.

Jennie își ridică privirea spre Tony, iar el își dădu seama că,

într-un fel, ea îi cerea un sfat înțelept. Îi zise doar atât:

— Va trebui să asculți mult mai mult la radio.

20

Când Beatriz, Pete și Joaquin se întoarseră la Bicho Raro, totul era cufundat în tăcere și întuneric. Nu se auzeau decât fâlfâiturile molatice ale bufnițelor care începeau să se adune din nou.

Toți pelerinii dormeau; focul se stinsese. Joaquin încercă să se furișeze în rulotă, ceea ce era posibil numai dacă se mișca foarte, foarte încet. Avu nevoie de o oră ca să reușească.

Așa se face că Beatriz și Pete rămaseră singuri în noaptea friguroasă, uitându-se la Bicho Raro.

E uimitor cum se poate ca un loc straniu să se schimbe dacă devine măcar puțin familiar. Cu câteva zile înainte, când Pete ajunsese la Bicho Raro, noaptea rece păruse plină de ființe ciudate și neprietenoase. Clădirile nu semănau atât cu niște case, cât cu niște stânci golașe și niciuna nu părea deloc primitoare. Acum însă păreau a fi doar un grup de case adormite, un port prietenesc în oceanul secătuit al nopții. Șoaptele pe care le auzise atunci veneau de la bufnițele cocoțate pe acoperișuri; fiorii care îi făceau pielea de găină erau provocați de faptul că se afla atât de aproape de deșert și de Beatriz. Știa că patul, care îl aștepta era, pur și simplu, podeaua de lângă patul părintelui Jimenez, dar nu-i păsa.

Dar e uimitor cum un loc familiar se poate schimba chiar și cu un lucru straniu mărunt. Beatriz trăise toată viața în Bicho Raro și era în stare să meargă pe acolo chiar și în beznă deplină. Cunoștea toate sunetele, mirosurile și formele, știa cum arăta întunericul acesta invizibil când se cuibărea printre clădiri, ca să se culce. Știa că multor oameni le era frică de Bicho Raro după căderea nopții, dar nopțile petrecute aici fuseseră mereu un timp petrecut în mod confortabil, un timp când gândurile puteau să i se desfășoare în beznă, fără să-și bage nimeni nasul în ele. Dar în această noapte, casa ei părea stranie, trează; în lumina scăzută, fiecare scândură, fiecare cui și fiecare bucată de șindrilă se zăreau perfect, uluitor de distinct, ca și cum nu le mai văzuse niciodată până atunci. Era ca și cum i-ar fi fost frică. Mintea ei nu era înfricoșată – gândurile i se desfășurau ca de obicei. Dar inima așa se comporta – îi bătea nebunește.

Dar se gândea că asta nu o supără.

Pete zise:

— Aproape am terminat ringul.

— Am văzut, răspunse Beatriz.

— Crezi că ai vrea să-l încerci împreună cu mine? o întrebă el.

Și-i întinse mâna, iar Beatriz reflectă o clipă înainte să o apuce. Se urcară împreună pe ringul de culoarea chihlimbarului și merseseră pe scânduri până în mijlocul lui. Acolo se opriră și se întoarseră cu fața unul spre altul.

— Nu știu să dansez, recunoscu Beatriz.

— Nici eu, spuse Pete. Probabil că o să ne prindem până la urmă.

Beatriz luă mâna liberă a băiatului și o puse pe talia ei.

— E rece, zise ea.

— Da, admise Pete.

Și se apropie un pic mai mult de ea ca să se încălzească împreună.

— Nu avem muzică, spuse Beatriz.

— Ne trebuie radioul.

Numai că postul amuțise de mult, iar Diablo Diablo se preschimbase de multă vreme la loc în Joaquin.

Pete își duse vocea chiar la urechea lui Beatriz, astfel încât răsuflarea lui să-i încălzească pielea, și începu să cânte. Nu era nimic special, doar o melodie a lui Patsy Cline, cântată cu vocea lui joasă și inegală. Apoi începură să danseze. Era liniște deplină. Nimeni nu i-ar fi auzit, dacă n-ar fi fost deșertul. Dar când deșertul îl auzi pe Pete Wyatt fredonând un cântec de dragoste deveni brusc atent. La urma urmei, deșertul îl iubea și voia să-l vadă fericit. Și, când îl auzi pe Pete cântând, ridică un vânticel în jurul lor, până când boarea începu să cânte încetișor, ca niște coarde; când îl auzi pe Pete cântând, făcu aerul să se încingă și să se răcească în jurul tuturor pietrelor și al plantelor, pentru ca ele toate să fredoneze în armonie cu glasul lui; când îl auzi pe Pete cântând, îi puse la treabă pe greierii din Colorado, iar ei își frecară piciorușele ca niște corni miniaturali; când îl auzi pe Pete cântând, zgâlțâi chiar pământul de sub Bicho Raro, astfel încât nisipul și țărâna să bată o măsură ce era pe potriva inimii incomplete din pieptul lui Pete Wyatt.

Sunetele acestea îi treziră din somn pe cei din neamul Soria. Francisco se uită pe fereastra din sera sa, îi văzu pe Pete și Beatriz dansând și i se făcu dor de Antonia. Antonia se uită pe fereastra casei ei, îi văzu pe Pete și Beatriz dansând și i se făcu dor de Francisco. Luis ciungul scoase de sub pat cutia cu mănuși destinate viitoarei lui iubite și se apucă să le numere. Nana luă fotografia soțului ei, de mult dus. Michael dormea cuibărit în barba lui enormă, dar se trezi și apoi se culcă la loc, cuibărindu-se în brațe cu Rosa. Judith se uită pe fereastră și începu să plângă de fericire pentru că sora ei era fericită, iar Eduardo începu și el să plângă, pentru că-i plăcea mereu să se îmbrace în așa fel încât să se potrivească cu soția lui.

Dansând cu Pete, Beatriz se gândea că poate așa se simțea și Daniel când făcea un miracol. Senzația pe care o avea părea că se naște atât din ea, cât și dintr-un loc aflat la mare depărtare – fapt imposibil, ilogic și miraculos. Dacă Daniel ar fi fost acolo, i-ar fi spus că lucrurile stau așa pentru că sfințenia înseamnă iubire, numai că el nu era acolo, așa că ea se întreba dacă ajunsese în cele din urmă să-și înțeleagă un pic mai bine familia.

Pete se gândea că-i plăcea felul de a fi al lui Beatriz, liniștit și atent, se gândea că-i plăcea cum o simțea, se gândea că-și putea simți inima, dar într-un mod bun. Își dădea seama că se înșelase când crezuse că gaura lui din inimă avea să fie umplută dacă intra în armată sau dacă își făcea o firmă de mutări. Crezuse că viața lui era fericită, dar abia acum înțelegea că, de fapt, fusese doar mulțumit. *Acest* moment, și nu altul, era cel al adevăratei fericiri, iar el trebuia să-și ajusteze tot ce aștepta de la viață, astfel încât să se potrivească doar cu el.

Se simțeau amândoi mai plini de substanță decât fuseseră până atunci, deși niciunul dintre ei nu-și dăduse seama că nu erau îndeajuns de plini de substanță.

Când se opriră din dans, Pete o sărută pe Beatriz ușor pe obraz.

Beatriz îi luă mâna lui Pete și i-o ținu nemișcată. Apoi își puse degetul mare în pliul cotului. Era exact pe cât de cald și de moale și-l închipuise când îl văzuse de prima oară. Degetul ei se potrivea perfect acolo.

— Ce-ar fi... începu Pete. Ce-ar fi dacă nu aș lua camioneta

până nu se termină toată tărășenia asta cu întunericul lui Daniel?

Beatriz reflectă. Întunericul lui Daniel putea să dispară în multe feluri, unele mai rapide decât altele. Dacă nu mai erau nevoiți să meargă în deșert ca să ajungă la Daniel, atunci nu mai aveau nevoie de camionetă. Putea să găsească și o altă cale să-i facă lui Joaquin un post de radio ascuns în grabă. Era foarte bine așa. Mult prea bine. Pentru că…

— Ar putea dura… Mult, mult timp.

— Știu.

Ea puse o mână pe obrazul lui blând.

— Cred că ai făcut treabă bună cu ringul ăsta de dans.

— Mulțumesc, îi răspunse el.

21

Poți să auzi un miracol la multă vreme după căderea întunericului, chiar dacă ești pe moarte.

Daniel Lupe Soria se cuibări în beznă și ascultă mișcarea înceată, dar de neoprit a unui miracol îndepărtat care se apropia încetișor. Era la mulți kilometri depărtare, poate chiar la depărtare de zile întregi, dar acolo era așa de liniște, încât nimic nu-l putea împiedica să asculte. Era atât de sfânt, că tot trupul lui răspundea încă acestei chemări. Buzele începeau deja să i se miște în rugăciune pentru pelerin, oricine ar fi fost acesta. Ajunsese deja la jumătatea unei rugăciuni ca să-și purifice și mai mult mintea și trupul când își aminti că n-avea să facă acest miracol. Daniel n-avea să fie deloc aproape de Bicho Raro la sosirea acestui pelerin. Nu știa dacă Beatriz avea să facă miracolul, în ciuda îndoielilor pe care le avea, sau dacă Michael avea să se întoarcă la îndatorirea de sfânt după aproape zece ani de când renunțase la ea.

Nu știa nici măcar dacă e încă noapte.

Avea ochii închiși, dar asta nu avea importanță. N-ar fi fost nicio diferență dacă i-ar fi deschis.

Totul era întuneric.

De multe ceasuri, totul se cufundase în întuneric. După ce lăsase mesajul pentru Marisita, începuse să se îndepărteze tot mai mult de acele cuvinte, ca nu cumva verii lui să fie ispitiți să-l caute. Încetul cu încetul, văzul i se diminua tot mai mult, ca niște draperii negre ce se lăsau din amândouă părțile. Nu se putea abține să nu clipească întruna, ca și cum și-ar fi limpezit ochii. Numai că întunericul se întorcea fără contenire. Creatura pe care o simțise înainte continua și ea să-l urmărească, deși Daniel nu o zărise. Și nu reușea să alunge din minte gândul că acea creatură era cea care îi fura vederea.

La câteva ore după ce Daniel scrisese mesajul, norocul îl părăsise. Vedea totul cenușiu, ca printr-o perdea de nisip, și avea gura uscată. Își simțea mâinile și picioarele grele. Dădu peste un gard de sârmă ghimpată care îl împiedica să înainteze și pierdu

minute bune mergând de-a lungul lui, sperând să găsească o poartă pe unde să treacă. Numai că se afla în mijlocul pustietății și nu existau porți, așa că nu putea decât să treacă prin gard. N-ar fi fost prea greu dacă ar fi fost în stare să vadă, însă, cu lumina slabă a soarelui ce apunea repede, cu lumina slabă pe care o mai primeau ochii lui, simțise că sârma aceea avea țepi la fiecare centimetru. Ranița în care avea apa și mâncarea se agăță de unul dintre țepi pe când încerca să se strecoare printre ei și, în timp ce încerca să se dea înapoi, ca să poată să slăbească tensiunea din sârmă, ranița îi căzu de pe umeri. Părea imposibil să fie prea departe, însă mâinile lui nu o puteau găsi în întuneric. Ochii lui orbi de păianjen pipăiau neîncetat, dar nu găseau decât iarbă, sârme și pari, apoi din nou iarbă, sârme și pari. Căutarea îi era și mai chinuitoare din cauză că știa că ranița ar putea fi la câțiva centimetri de el și să n-o găsească.

Dispăruse.

Daniel nu mai vedea îndeajuns de bine încât să caute altă sursă de apă, așa că se îndreptă pe pipăite spre un tufiș mai mare. Se strecură sub el cât putu de încet ca să fie sigur că nu deranjează vreun șarpe nevăzut și se cuibări acolo. Nu era mare lucru, dar avea să-l țină la adăpost de soare când avea să apară din nou. Avea să-l ajute să nu se deshidrateze prea repede și, după ce o să moară, păsările și vulpile aveau să-l găsească mai greu.

Și, cum nu mai încerca să se miște, îi rămăsese destulă energie încât să fie uimit că așa avea să-l ucidă întunericul. Părea prea lumesc și nepotrivit pentru un sfânt să moară de sete, și nu într-o bătălie epopeică pentru sufletul lui. Daniel crezuse că întunericul din neamul Soria era virulent și infernal, nu ceva obișnuit și epuizant. Acum, când zăcea în tufișul uscat, îl cuprinseseră îndoielile că fusese, de fapt, un sfânt bun. „Poate”, se gândea el, „poate că le făceam un deserviciu pelerinilor. Poate că un alt Soria i-ar fi putut elibera mai repede sau mai bine de întunericul din ei. Poate că fusesem doar un om care se jucase de-a Dumnezeu.”

— Iartă-mă! se rugă, iar inima i se făcu un pic mai ușoară.

Și când se iviră stelele, luă radioul, așteptând – sperând – ca vocea Marisitei să prindă viață.

— Iartă-te! spuse el în văzduh.

Numai că Marisita nu se iertase pe sine și deci nu se dusese la radio ca să-și spună povestea. Era nevoit să se mulțumească și cu Diablo Diablo, ceea ce era oricum o alinare. Râse și tresări când Joaquin citi una dintre vechile lui însemnări în jurnal, de pe vremea când era o adevărată pacoste pentru ceilalți, apoi cântă și oftă când Joaquin puse câteva dintre cântecele lui preferate. Cam în același timp când Jennie își dădea seama că poate vorbi cu ajutorul versurilor, Daniel își ridică ochii spre cer și își dădu seama că stelele dispăruseră pentru el.

Dinspre aparatul de radio nu se mai auzeau decât fâșâituri, căci Joaquin și Beatriz încheiaseră transmisia.

Creatura scoase un cloncănit. Daniel se cufundase acum cu totul în tenebre. Se ghemui și mai mult și își puse degetul pe adâncitura din piele unde grindina îl marcase cu semnul păcătosului.

Când lumea se cufundă în beznă, e imposibil să ne împiedicăm mintea să o ia razna; așa se întâmpla acum și cu Daniel. Nu-și putea reține gândurile spre un viitor în care Joaquin era cel care îi găsea leșul. Apoi, mintea îi mergea și mai departe, spre momentul când Antonia, Francisco, Rosa și Michael aveau să fie nevoiți să vadă încă un Soria căzut pradă propriului întuneric. Daniel nu era nesăbuit: știa că e iubit, știa că iubirea poate fi o armă boantă și neobosită a morții. Ai lui nu meritau să treacă prin aceeași durere, la distanță de o generație. Și Marisita! Oare nu suferise îndeajuns? Era deja încărcată de vinovăție și avea cu ușurință să-și ia în cârcă moartea lui, chiar dacă era numai și numai vina lui Daniel.

Și Beatriz, desigur. Avea să devină o sfântă; știa că așa va fi, căci Michael n-avea să fie niciodată convins să-și asume din nou rolul ăsta. Avea s-o facă fără să se plângă, dar pentru ea va fi o închisoare.

Gândul la suferințele familiei lui îl chinuia amarnic, inundându-i cu lacrimi gura uscată și ochii cufundați în întuneric. În loc să se roage pentru el, de pe buzele lui uscate începeau să iasă vorbe pentru ei.

— Mamă…!

Dar răspunsul nu venea de la o mamă.

Se auzea zgomotul pietricelelor mișcate din loc, iar Daniel fu împresurat de o aromă de salvie strivită. Ceva mare venea spre el. Auzi din nou cloncănitul creaturii, urmat de o fâlfâire. Ghici, în mod corect, că orice ar fi era înaripat. Fâlfâitul se îndepărtă de el, alungat de ceva ce se apropia. Dar nu se îndepărtă prea mult.

Auzi ceva respirând. Apoi scârțâind.

Daniel se ridică în capul oaselor, dar era prea amețit ca să se poată apăra, chiar dacă i-ar fi revenit văzul. Ceva îl strângea de gât. Pe obraz simțea fire aspre de păr. Ceva respira gâfâind peste fața lui. Daniel își închipuia un monstru cu păr de cal, o ființă diavolească, trimisă să termine cu el în cele din urmă.

O altă mână îi dădu o palmă peste obraz. Daniel icni.

Un fir de apă i se scurse pe buze, îi intră în urechi. Șocul lui fu așa de mare, că mai întâi începu să tușească. Apa se prelingea pe buzele lui crăpate, pe gât, pe piept, era atât de bine să fie din nou ud, după ce fusese atât de uscat, că nu-i venea să creadă că nu visa – numai că visele nu au cum să pară la fel de minunate ca o înghițitură de apă când mori de sete.

Dar ușurarea care îl cuprindea se risipi brusc după ce își reveni îndeajuns, pentru că se sperie că fusese găsit de un Soria.

— Cine ești? întrebă.

Degete ude îi apăsară ochii nefolositori și îi stropiră buzele cu apă și grăsime, apoi îi turnară din nou apă în gură. Trei glasuri diferite mormăiau în trei limbi diferite. Nu și-ar fi putut da niciodată seama cine răspunsese la rugăciunea lui și probabil că n-ar fi ghicit niciodată nici dacă ar fi fost în stare să vadă, pentru că era un miracol așa cum nici măcar un Soria nu putea cunoaște. I se înfățișaseră spiritele oamenilor sălbatici din Colorado – Felipe Soria, cel care îl omorâse pe șerif ca să-i ia femururile; bancherul lui Beatriz, care se spânzurase cu propria barbă; și neamțul, care luase înfățișare de vulpe, așa cum rămăsese până la moarte.

Cine știe de ce-or fi venit la el atunci, nu înainte sau după! Poate că își ispășeau păcatele făcute în viață. Poate că rugăciunea lui Daniel fusese atât de puternică, încât îi chemase din locul unde adăstau spiritele. Poate că erau doar în trecere pe acolo, se îndreptau spre alt călător aflat la ananghie și făcuseră un popas ca să-l ajute pe Daniel. Indiferent ce motiv ar fi avut, îi

dădură să bea până se sătură.

Bancherul găsise canistra de apă a lui Daniel, neamțul i-o umplu și Felipe Soria o puse în mâna orbului.

— *Zwei Tage Wasser,* spuse neamțul.

— „Apă pentru două zile”, traduse bancherul, care petrecuse cândva un an la Frankfurt, în căutarea succesului.

Felipe Soria se aplecă spre el.

— Luptă, vere! îi șopti lui Daniel la ureche. *Quien quiere celeste, que le cueste.*

Nu era nevoie să-i traducă nimeni asta lui Daniel: „Cine cerul vrea să-l cucerească trebuie să se chinuiască.” Felipe își apăsă degetul pe celălalt umăr al lui Daniel, smulgându-i un țipăt de durere. Și când își dădu mâna la o parte, pe umăr îi apăru un semn care se potrivea cu cel pe care i-l lăsase grindina.

Apoi plecară toți trei, iar Daniel rămase singur, în întuneric, dar încă viu.

22

Pete muncea.

Se sculase odată cu prima geană de lumină, pentru că *padre* Jimenez scheuna și dădea din picioare în somn, pentru că podeaua de lângă patul părintelui era tare și rece, pentru că mintea lui Pete se întorcea fără încetare la Beatriz, dar și pentru că Pete muncea bine și îi plăcea s-o facă.

Cum nu era nimeni prin preajmă să-i dea alte indicații, Pete hotărâse să continue să muncească la ringul de dans. Dar abia ieșise în aerul rece și pur, că Antonia își făcu și ea apariția. Nici ea nu dormise. În noaptea ce trecuse, după ce o văzuse pe fiica ei dansând cu Pete, nu mai pusese geană pe geană și se apucase să taie febril flori de hârtie ca să-și ocupe mintea cu ceva. La răsăritul soarelui, se uită la munca ei și constată că făcuse un morman de trandafiri negri de hârtie, toți, în afară de unul, udați cu lacrimi. În clipa când îl văzuse pe Pete trezindu-se, se repezise afară la el. Și, în lumina albastră a zorilor, țipa la el fără oprire, în vreme ce el îi primea tăcut reproșurile. În cele din urmă, cam când soarele începea să arunce umbrele lungi ale dimineții în spatele clădirilor, femeia scuipă în țărână și-i dădu sarcina să termine căsuța pe care începuse s-o facă în ziua când sosise.

— După ce termini, acolo poate să doarmă *padre* Jimenez, zise ea, iar tu o să iei camera lui.

Pete se simțise rănit de furia ei, dar recunoscu acest mic semn de bunătate, care îl luă prin surprindere. Spuse încetișor:

— Credeam că sunteți supărată pe mine.

— Supărată? Pe *tine?*

— Pentru că am dansat cu Beatriz.

Antoniei nu-i trecuse nicio clipă prin minte că el ar putea pune stăpânire pe furia ei răspândită în toate direcțiile. Surprinderea o făcu să treacă repede printr-un șoc, se transformă în mod inexplicabil în durere pentru Daniel, iar în final se schimbă la loc într-o furie și mai mare.

— Nu sunt supărată nici pe tine, nici pe Beatriz! se răsti ea.

— Doamnă, atunci ați putea să-mi spuneți de ce sunteți furioasă?

Antonia Soria deschise gura și zeci de nume se îngrămădiră acolo, așteptând să fie rostite. Dar în momentul acela, văzând chipul inocent al lui Pete și, în spatele lui, conturul serei lui Francisco, de unde ocupantul ei insomniac se uita la ea, își dădu seama că singurul nume care trebuia cu adevărat spus era al ei.

— Treci la treabă, Wyatt! spuse Antonia. Eu mă duc să mă culc la loc.

Numai că Pete nu se întoarse la treabă. Ce-i drept, asta îi era intenția, dar, pe când trecea prin tăcerea începutului de zi din Bicho Raro, atenția îi fu atrasă de Tony, care cotrobăia prin spatele camionetei.

Și se întoarse îndată din drum.

Tony se trezise mai devreme chiar și decât Pete și Antonia. Și, de cum se luminase îndeajuns, primul lucru pe care îl făcuse fusese să caute sursa programului de radio pe care îl ascultase în noaptea dinainte. Avea câteva indicii. Pentru debutanți, știa că trebuie să fie într-un loc în care Joaquin Soria, un puștan de șaisprezece ani, era în stare să ajungă în fiecare noapte. Știa că trebuie să aibă un fel de antenă, iar o antenă de mărimea necesară pentru un astfel de sunet era greu de ascuns într-un spațiu mic. Și, lucrul cel mai important, în noaptea trecută abia dacă ațipise în momentul când Joaquin, Beatriz și Pete se întorseseră, așa că îi văzuse când coborâseră din camionetă. Să fii uriaș avea și câteva avantaje.

Când Pete dădu peste el, Tony deschisese larg ușa din spate a camionetei și își băgase capul până la umeri înăuntru. Era înnebunit de încântare văzând lucrurile dinăuntru. Tot ceea ce o călca pe nervi pe Beatriz la postul ăsta improvizat – găselnițele ingenioase, echipamentul care își schimbase destinația inițială – îl umplea de plăcere pe Tony. El era o personalitate din lumea undelor radio, așa că niciodată nu atinsese așa ceva. Postul la care lucra era mare și spilcuit și doi angajați sârbi prietenoși aveau grijă ca totul să se audă bine când își transmitea el emisiunea. Trecuse tare multă vreme de când se aflase pentru ultima oară aproape de măruntaiele unui radio. Băgă mâna lui imensă în camionetă și scoase cu blândețe componentele, ca să le examineze.

— Așa te-a învățat mama ta, să fii un laș și un hoț? îl întrebă

Pete.

Tony scoase mâna din camionetă și se întoarse spre Pete.

— Dar mama ta te-a învățat să faci pe bunul samaritean?

— Da, răspunse Pete.

— Uite ce e, puștiule, respiră un pic! Nu fac niciun rău. Ești vai de capul tău când îți pierzi simțul umorului. Doar mă uitam.

— De ce?

Tony se întoarse din nou la camionetă:

— De ce nu?

Pete era cât pe ce să se lanseze într-o explicație despre faptul că această camionetă aparținea altcuiva și era nepoliticos să scotocești prin lucrurile altora, dar, chiar înainte să înceapă să vorbească, își dădu seama că și Tony știa la fel de bine ca el toate astea.

— Vreau să-i dai puștiului cutia mea cu discuri, dacă nu s-or fi topit deja, se auzi înăbușit glasul lui Tony din camionetă. Lui Diablo Diablo. Sunt noi-nouțe. Zi-i să le asculte pe toate, că are nevoie de ceva prospături.

— Șșșt! Cred că identitatea lui e un secret.

— Puștiule, nimic nu rămâne secret când dai totul pe posturile AM. Zi-i… zi-i că vreau să-l ajut.

— Ești sigur? întrebă Pete. Îmi dă de bănuit chestia asta, când faci un gest frumos; nu-ți stă ție în fire așa ceva.

— Ei, hai că ți-ai revenit; credeam că ți-ai pierdut umorul! Zi-i că vreau să văd ce script și-a făcut pentru noaptea asta. Spune-i cine sunt.

— Credeam că, de fapt, ăsta e un secret. Ca la Diablo Diablo.

Tony scoase capul din camionetă și se îndreptă cât era de mare. Pete n-avea de unde să știe, pentru că nu-l cunoscuse înainte să ajungă un om epuizat de munca la radio, dar în momentul acela, chiar și înalt de șase metri, Tony arăta mai mult ca el însuși decât arătase vreme de ani întregi. Ochii îi sclipeau iar de viață.

— Ai de gând să faci ce-ți zic sau nu?

Evident că Pete avea s-o facă. Se învoi doar cu condiția ca Tony să pună imediat capăt infracțiunii, după care se întoarse la lucru.

Între timp, în Bicho Raro se treziseră și ceilalți. Toți, și

pelerinii, și cei din neamul Soria, o auzeau pe Jennie exersându-și plină de entuziasm noua abilitate. În camera ei radioul era dat foarte tare și ea vorbea tare și independent în fragmente de versuri auzite cu câteva minute înainte.

— O, ce dimineață frumoasă! îl întâmpină ea pe *padre* Jimenez. Viața e dulce! Poate părea o prostie, dar nu-mi pasă! îi spuse ea lui Robbie. Azi o să pun lumea în ordine, îl anunță pe Pete când trecu pe lângă căsuța lui.

— Mă bucur, răspunse Pete, iar ea zâmbi larg, fără să mai repete cuvintele lui.

Entuziasmul ei era molipsitor, iar Joaquin se molipsise cel mai tare. Pe la amiază, el și Beatriz se adunaseră în locul unde muncea Pete și îi țineau de urât, fiecare în felul lui. Beatriz stătea tăcută ceva mai departe, construind un dipol și uitându-se admirativ la Pete, care își scosese tricoul când începuse să muncească mai din greu. Joaquin mergea pe o bârnă, de la un capăt la celălalt, turuind fără oprire, exprimându-și ideile tot mai mărețe. Era pe cai mari. Pentru prima oară în scurta lui viață, simțea că face ceea ce era cu adevărat destinat să facă. Era mândru de emisiunea din noaptea trecută și spera că Daniel reușise să o asculte. Era gata să primească laude și pentru ameliorarea stării lui Jennie. Era foarte mândru și pentru că audiența lui se lărgise și acum îl ascultau și pelerinii.

— Emisiunea noastră poate să-i vindece pe toți, zise el.

Declarația asta era de o lăudăroșenie atât de deșănțată, că în cele din urmă Beatriz rupse tăcerea.

— E posibil să fi fost o coincidență. Poate că ea era oricum pe punctul de a face un progres.

Lui Joaquin îi căzu fața, dezamăgit, așa că fata adăugă:

— Nu spun că radioul nu face parte din asta. Spun doar că e nevoie de încă o încercare.

— Și ce încercare te-ar mulțumi?

— Ceva regizat cu intenția de a ajuta, ca să putem măsura rezultatele și să ne dăm seama că sunt ale noastre.

— Nu cred că înțeleg ce înseamnă asta.

Beatriz lăsă antena jos.

— De exemplu, dacă faci un program special pentru gemene și scoți în evidență lucrurile de care au nevoie ca să se vindece.

Atunci, dacă ele o să facă progrese rapid, asta ar însemna că avem un rezultat.

Pe Joaquin îl trecu un fior, provocat, pe de o parte, de încântarea că ar putea avea un efect direct asupra lor, iar, pe de altă parte, de teama că încalcă într-un mod atât de dramatic un tabu ținut de atâta amar de vreme.

— Dar nu trebuie să dezvăluim scopul, zise el. Nu vom menționa niciun nume. Așa nimeni n-o să-și dea seama că e cineva din Bicho Raro.

Din casa terminată pe jumătate, Pete zise:

— În plus, dacă nu folosești niciun nume, toți cei ce au o problemă asemănătoare cu a lor vor crede că li te adresezi chiar lor.

Joaquin era atât de copleșit de ideea asta, încât fu nevoit să bea două sticle cu apă una după alta ca să nu-și mai simtă gura uscată. Avea senzația că își vede viitorul. I se părea că ăsta e adevăratul radio.

— Arată-mi cum e în casă, îi ceru Beatriz lui Pete.

Nu voia cu adevărat să vadă cum e înăuntru, dar se tot gândise la ceva în timp ce Joaquin turuia ca o moară stricată și voia să discute cu Pete despre ideile ei. Așa cum bănuise, Joaquin nu-și dădu seama de stratagema ei. Continua să se plimbe pe bârnă, imaginându-și marea emisiune, în vreme ce Pete o urmă pe Beatriz în căsuță.

Structura era mai impresionantă decât crezuse fata, dacă ne gândim la umilele ei origini. Acum, când Pete știa că această căsuță avea să fie terminată, nu dărâmată, lua mai în serios construcția ei. Dacă voia să rămână mai multă vreme în picioare, trebuia să-și găsească locul printre toate celelalte clădiri de acolo. Îi plăceau simțul istoriei pe care îl avea familia Soria și amintirile pe care le auzise până acum, așa că începuse să transfere asupra casei cât de multe amintiri și sentimente putea. Folosise o parte din optimismul de la hambarul de unde recuperase materiale și vopsise geamurile cu un pic din frumusețea gândirii lui Francisco de la sera lui, luând și o parte din sentimentele calde din grădina Nanei pentru mortarul dintre pietre. Nu avusese intenția să adauge și ceva din propria-i statornicie, nici vreo părticică din iubirea abia descoperită, dar,

cu toate acestea, și ele intrară în concertul celorlalte trăiri. Așa se întâmplă cu munca pe care o facem: e cu neputință să nu-i dăm culoarea simțămintelor noastre, fie ele bune sau rele.

Beatriz simțea toate astea în casă. Picioarele i se sprijineau pe amintiri, lumina răzbătea spre ea prin amintiri, iar praful se lăsa în jos din amintirile clădite în bârnele ce susțineau acoperișul. Cu voce joasă, i se adresă lui Pete:

— Am o idee și mă tem că, dacă nu ți-o spun ție, aș putea să i-o spun lui Joaquin și cred că n-ar fi deloc o alegere înțeleaptă.

Era un pic mirată de ea însăși că îi spune lui Pete, dar știa că dacă îi dă cuvintele lui Pete e ca și cum le-ar pune într-un seif.

— În regulă, zise Pete.

— Nu cred că Joaquin se înșală că radioul poate să-i ajute pe pelerini. Cred că au avut, de fapt, mereu nevoie de cineva să-i călăuzească, deși acest lucru nu ne e îngăduit. Am văzut atât de mulți pelerini venind aici, am învățat cum își rezolvă ei problemele, dar nu le putem împărtăși cunoștințele noastre. Nu cred că lucrurile au stat mereu așa, dar mi-e imposibil să aflu. În orice caz, dacă e adevărat, dacă programul lui Joaquin a ajutat-o aseară pe Jennie, dacă le ajută și pe gemene în seara asta, așa cum cred că s-ar putea întâmpla, atunci – Beatriz coborî și mai mult glasul, iar Pete se aplecă spre ea, pentru ca mai degrabă să-i fie șoptite vorbele la ureche – atunci am putea să-l ajutăm și pe Daniel să se vindece.

Căci în vreme ce Joaquin discutase despre emisiunea de la radio, trecând pe lângă casa pelerinilor, gândul îi fugise la pelerinii ce se îngrămădeau atunci în Bicho Raro. Beatriz însă se gândise la un alt fel de pelerin: la Daniel.

Pete se îndreptă la loc de spate.

— E normal să fii supărată, îi spuse el.

Afirmația lui o enervă pe Beatriz, care nu înțelegea de ce spusese așa ceva.

— Nu sunt supărată. Îți înfățișez faptele.

Nu-și dădea seama că ambele afirmații pot fi adevărate. A

— În regulă, spuse Pete.

— Ba nu.

— Am zis în regulă, repetă Pete.

Nu voia să o calce pe nervi, așa că se grăbi cu ce avea de

spus.

— Uite ce cred eu. Cred că ar trebui să-i spui și lui Joaquin ceea ce mi-ai spus mie.

— Și dacă mă înșel? Atunci, voi crea speranțe deșarte.

Pete nu era prea priceput la discursuri, dar se gândise la unul asemănător încă de când Antonia îi făcuse capul calendar, înainte de răsăritul soarelui. Așa că acum îi spuse ce avea de spus:

— Păi, uite, eu mă gândeam că exact asta mi-ai zis că e problema cu pelerinii, nu? Aici se întâmplă o grămadă de lucruri și nimeni nu spune nimic. Toată lumea trântește ușile și închide ochii, doar ca să fie în siguranță. Poate că, dacă vrei ca lucrurile să se schimbe, ar trebui să începi cu tine. Spune-i ce părere ai. Poate că o să descoperi că și lui i-a trecut același lucru prin cap. Doar toată lumea se gândește la Daniel, nu?

Beatriz rămase tăcută câteva clipe lungi, reflectând la cele spuse de el. În liniștea care se lăsase, simțea fiorii unui miracol ce se pregătea, însă nu putea să spună dacă era un miracol făcut de cei din neamul Soria sau doar potențialul miracol făcut de un post de radio dosit într-o camionetă și care putea schimba vieți.

— Cred, zise în cele din urmă, cred că s-ar putea să ai dreptate.

Și așa Beatriz ieși mai schimbată din casă decât era atunci când intrase. Asta avea să devină o piatră de hotar pentru casă, în clipa când avea să fie terminată, chiar dacă Pete încă nu avea cum să știe asta. Îi făcu semn lui Joaquin să se oprească din mersul pe bârnă și, când el veni la ea, îi împărtăși cu glas încet speranțele pe care le avea pentru potențialul postului de radio. Joaquin bău o sticlă cu apă, apoi încă una. Ar fi băut-o și pe a cincea, dar nu mai avea.

În cele din urmă, murmură:

— Cred că trebuie să scriu un script extraordinar de bun pentru diseară.

Pete spuse:

— Știu pe cineva care vrea să-ți dea o mână de ajutor.

23

Francisco nutrea sentimente contradictorii în privința cocoșului lui Darlene. Pe de o parte, nu-l putea înghiți, iar, pe de alta, era mort după el. Se obișnuise demult se muncească de unul singur așa că descoperise cu uimire cât e de plăcut să aibă parte de compania cocoșului. Numai prezența unei alte ființe vii care se fâțâia pe acolo, ducându-și viața în preajma lui, era de ajuns ca să-l întărească într-un fel la care nu se așteptase. Dar asta se întâmpla numai când cocoșul era în toane bune. Pentru că trecutul lui de cocoș de lupte îl făcea și pe acesta să aibă sentimente contradictorii – firește, atât cât poate avea o pasăre de curte. Nu fusese crescut să fie cocoș de lupte; pur și simplu, devenise unul pentru că stăpâna îi transmisese amărăciunea ei și, astfel, cocoșul era sfâșiat între natura lui mai placidă și creatura furioasă în care se transformase. Putea să stea foarte liniștit ore întregi, spre încântarea lui Francisco, după care lumina se schimba în seră și ferestrele se preschimbau în oglinzi. Iar cocoșul se repezea furios la propria reflexie, cu atâta forță, încât amenința să spargă geamul. Sticla se năclăia de sânge, dar sângele era numai al lui.

În prima zi, Francisco încercase mai multe soluții: strigase cocoșul, aruncase cu creioane în el sau, pur și simplu, îl ignorase. La urma urmei, Francisco prefera să nu ia deloc parte la războaie, iar asta îl includea și pe al lui. Totuși, în ultimă instanță, hotărâse că nu poate sta deoparte privind cum animalul se umple singur de sânge dându-se cu capul de geam. Așa că, atunci când lumina se schimbă la apus, geamurile de jos devenind oglinzi, cocoșul începu din nou să se ia la luptă cu el însuși, iar Francisco se ridică de pe scaun, își puse mănușile lungi care îl apărau de spinii trandafirilor și se îndreptă spre cocoș. Acesta era ocupat să dea cu ghearele în geam și nu-i trecu prin minte să fugă.

Francisco prinse bine pasărea, lipindu-i aripile de corp, și nu făcu decât să o țină nemișcată în fața geamului. Cocoșul era astfel nevoit să se uite la pasărea aceea neobrăzată fără s-o atace. Se zbătea ca nebunul în strânsoarea lui Francisco și,

vreme de câteva minute, omul fu speriat că, până la urmă, cocoșul avea să-și facă rău, atât era de disperat să scape. Lovea aerul cu ghearele și scutura violent din cap. Francisco simțea cum aripile animalului ce încerca să se elibereze din strânsoare declanșau niște cutremure în miniatură.

În cele din urmă, pasărea rămase nemișcată, gâfâind, uitându-se la propria reflexie. Cocoșul din oglindă îi întoarse privirea, plin de dispreț. Francisco oftă și se așeză picior peste picior, fără să-l lase pe cocoș să facă altceva decât să se uite în oglindă. Își păstră calmul pe cât putu, în așa fel încât cocoșul să-i poată simți seninătatea și să o preia și el sau, cel puțin, să împiedice ca furia să i se preschimbe în teamă. Minutele deveniră ore, dar în final expresia cocoșului se schimbă, căci înțelesese că imaginea din oglindă era chiar a lui. Trupul i se încovoie. Privirea îi deveni visătoare. Furia ieșise din el.

Francisco dădu drumul păsării, dar cocoșul se prelinse pe jos, încă uitându-se la sine. Darlene n-avea să fie încântată, dar Francisco era. Cocoșul ei n-avea să mai lupte niciodată.

Însă Francisco își dădu seama că, pe de altă parte, el devenise tot ce putea fi opus calmului. În timp ce stătea acolo, ținând nemișcat cocoșul, își amintise cum era Daniel pe când era bebeluș. Deși pe vremea aceea nu era ceva obișnuit ca bărbații să se ocupe de copiii mici, Francisco avusese cel mai mult de tras cu coșmarurile lui Daniel, pentru că Rosa, Antonia, Michael și Nana, împreună, nu erau în stare să-l liniștească pe Daniel când el era bântuit de ele. Era cu neputință de știut ce vise îngrozitoare îl chinuiau pe micuțul Daniel – poate amintirea felului cum fusese smuls din trupul mamei sale –, dar în una din zece nopți se trezea cuprins de spaime de neconsolat. Francisco lua atunci copilașul în brațe, fără să spună nimic, doar respirând, ținându-l așa câtă vreme era nevoie. Cinci minute, cinci ore. Odată, pe când îi ieșeau dinții, cinci ore. Într-un final, calmul ăsta i se transmitea și lui Daniel, a cărui respirație devenea mai liniștită și începea să intre în ritm cu cea a lui Francisco. Și, în cele din urmă, se cufunda din nou într-un somn liniștit.

Cât timp Francisco ținuse nemișcat cocoșul, își amintise de toate nopțile petrecute făcând același lucru și, pe când ultimul strop de furie se scurgea din Generalul MacArthur, omul își dădu

seama că nu mai poate îndura gândul că Daniel e singur în deșert. Nu se mai putea gândi la nimic altceva. Lăsă jos cocoșul melancolic și se îndreptă grăbit spre locul care păstra mai mult din esența lui Daniel decât oricare altul din Bicho Raro: Sanctuarul.

Intrând în Sanctuar, o descoperi acolo pe Antonia. Soția lui era îngenuncheată în fața statuii Fecioarei Maria și în fața bufnițelor ei, în vreme ce toate lumânările votive erau aprinse. Și ea fusese copleșită în cele din urmă de situația îngrozitoare a lui Daniel și nu mai putea face nimic ca să nu se gândească la el, nici măcar să mai taie flori de la masa ei de bucătărie. Francisco se apropie de ea fără un cuvânt, îngenunchind pe urmele lăsate de Daniel în toți anii în care, ca Sfânt, se rugase acolo.

Francisco nu spunea nimic, cufundându-se tot mai mult în tăcere în nefericirea lui, în timp ce Antonia nu spunea nimic, cufundându-se tot mai mult în furie, din cauza nefericirii ei. Amândoi erau distruși gândindu-se la tânărul care stătuse în Sanctuar cu doar câteva zile în urmă.

Și Antonia începea să-și amintească de copilul Daniel, încă de când era bebeluș, Daniel fusese un drăcușor împelițat, cam cum fusese și în adolescență. O mușca pe Antonia de sân, mânca necurățenii, cădea cu tot cu leagăn și mânca blana pisicilor de prin hambare, dacă apucau să intre în casă. Totuși, într-un fel, faptul că Daniel era îngrozitor fusese o binecuvântare. Dacă ar fi fost un copil blând, durerea Antoniei n-ar fi lăsat-o niciodată să se uite la el, căci și-ar fi închipui tot timpul cum ar fi fost ca el să fie crescut de cumnata ei. Dar, cum era un copil îngrozitor, Antonia își spunea: „Noroc că Loyola a murit și n-a fost nevoită să țină așa un demon la sân” și își petrecea tot timpul cu el, iubindu-l cu ferocitate.

Amintirile astea o sufocau de-a dreptul acum pe Antonia, iar ea începu să zbiere furioasă în Sanctuar. De obicei, Francisco n-ar fi spus nimic sau ar fi plecat de acolo, iar asta n-ar fi făcut decât să-i sporească furia. Ani de zile el nu scosese un cuvânt sau plecase de lângă ea. Acum însă își aminti de Generalul MacArthur și de Daniel și, așa cum făcuse cu ei, își cuprinse strâns soția cu brațele. O întoarse cu fața spre oglinda care se afla în partea opusă statuetei Fecioarei și o ținu așa acolo. Iar ea

se uită la ea însăși, la chipul său schimonosit, la chipul brăzdat de lacrimi al lui Francisco și la Sfânta Fecioară, cu bufnițele din spatele lor, care le aminteau astfel care era cu adevărat menirea neamului Soria. Minutele trecură astfel unul după altul, Francisco rămânând nemișcat, iar Antonia, rigidă.

Furia Antoniei se stingea în ea. Se prăbuși la pieptul lui Francisco și plânseră împreună vreme îndelungată.

— Uită-te la noi, Francisco! zise Antonia. Uite ce-am ajuns.

Francisco strânse din buze:

— Nu vreau. Mi-e prea rușine.

Prezența lui Daniel în Sanctuar era atât de puternică, încât se treziră că-și vorbesc în engleză, așa cum ar fi făcut dacă el ar fi fost cu adevărat de față. Își dădură seama de asta în același timp și astfel lacrimile lor se înmulțiră.

— Ce putem să facem?

— Nu știu. Chiar nu știu.

Rămaseră tăcuți, îmbrățișați. Judith se gândise că dacă îi convinge să danseze pe ringul de dans, așa cum făcuseră când se întâlniseră pentru prima dată, atunci mama și tatăl ni aveau să cadă din nou unul în brațele celuilalt. Și nu se înșelase prea mult. Numai că nu cea de-a o suta pală de vânt avea să dărâme hambarul, ci a nouăzeci și cincea. Locul acesta, Sanctuarul, le amintea cine sunt cu adevărat cei din neamul Soria. Dacă întorceau spatele acestei meniri se distrugeau pe ei înșiși. Francisco și Antonia erau așa de sufocați de miracolele neînfăptuite și de propriul întuneric, încât aproape se distruseseră.

Astfel, pierderea părinților lui Daniel începuse să creeze o distanță între ei, iar pierderea lui Daniel îi aducea la loc împreună.

În fața Sanctuarului, auzeau bufnițele bătând din aripi, huhuind, simțind cum se conturează un miracol – în cazul acesta, întunericul lăsat în neorânduială din Francisco și Antonia intra în rezonanță cu sfințenia din Francisco, pe care el nu și-o folosise. Numai că ei nu erau simpli pelerini, ci membri ai familiei Soria și văzuseră cu ochii lor că întunericul din neamul Soria era mai îngrozitor. Amândoi se gândeau la cei doi membri înlemniți ai neamului lor, cam erau adăpostiți în coșmelia din apropiere. La

Daniel, rătăcit în pustietate.

— Nu ne putem lăsa fetele orfane, zise Antonia înnebunită.

Ușa Sanctuarului se dădu de perete.

Atât Antonia, cât și Francisco săriră în picioare, vinovați și rușinați.

— Rosa, zise Antonia. Rosa, pot să-ți explic.

Însă Rosa Soria, cu trupul ei frumos conturat pe fundalul becurilor din spatele ei, nu venise să vorbească nici de bufnițele de pe acoperiș, nici de Daniel, cel aflat în deșert.

— Veniți la camioneta lui Eduardo și ascultați la radio, le ceru ea. Spuneți-mi cine vi se pare că vorbește.

Era inevitabil ca și ceilalți membri ai familiei Soria să audă până la urmă radioul. În trecut, când membrii familiei stăteau împreună până târziu, bucurându-se fiecare de compania celorlalți, nu le-ar fi luat mult timp, întrucât familia reunită ar fi observat absența vărului lui Daniel. Dar, cum cei din neamul Soria se îndepărtaseră încet unii de alții, înghițiți de tristețea individuală, fusese nevoie de o călătorie făcută după căderea nopții ca să descopere secretul.

Eduardo și Luis se duseseră la Alamosa să joace cărți și la întoarcere îi văzuseră pe pelerini strânși laolaltă. S-ar fi zis că e o adunare de vrăjitoare – uriașul Tony se afla în mijlocul lor, iar un foc de tabără era aprins la picioarele lui. Chiar dacă era însurat cu Judith Soria, Eduardo avea despre pelerini părerea unui străin. Asta însemna că, de obicei, nu se gândea deloc la ei, iar, când o făcea, reflecta la cât erau de ciudați, se gândea la istoria legendară din Mexic a familiei soției sale, se gândea că probabil asta demonstra că Dumnezeu există, iar, dacă nu el, atunci măcar diavolul. Când se afla aproape de ei, îl făceau să se simtă stingher, așa că nu-și opri prea încântat camioneta lui îndrăgită lângă ei.

Când ieși din mașină, își dădu seama că pelerinii nu se adunaseră cu adevărat în jurul lui Tony sau al focului; adevăratul centru era un aparat de radio.

— Hola, hola, hola! Aici Diablo Diablo din nou, furișându-se prin noapte cu cincisprezece volți și un vis! În seara asta v-am pregătit o emisiune pe cinste. Tema noastră o să fie iubirea. Știu

ce spuneți – „Diablo Diablo, în fiecare noapte tema emisiunii este iubirea!” dar nu mă refer la acel gen de iubire. Nu, prieteni, nu iubire cu îmbrățișări și sărutări. Vorbim de iubirea cum e cea pentru mamă, pentru frate, soră sau mătușă. Deci ce-avem noi, ce-avem noi pregătit aici? Am câteva scrisori de dragoste – nu acea dragoste! Nu din aceea! Așteptați numai – ascultătorii au scris pentru ca eu să le citesc scrisorile pe post. Am încă o însemnare din jurnalul vărului meu. Și am și niște muzici proaspete, aduse de un prieten de pe Coasta de Est care se pricepe la hituri. Știu, e târziu, dar rămâneți cu noi, nu adormiți, începem! Să o luăm încetișor cu un clasic de la Trío Los Panchos.

Eduardo recunoscu pe dată vocea lui Diablo Diablo. Joaquin! Vărul lui prin căsătorie, puștiul ăla spilcuit și trândav, care avea doar șaisprezece ani, era disc-jockey! Eduardo nu era prost și ascultase și el posturi de radio pirat, așa că își dădu imediat seama că asta asculta și acum. Și cum Eduardo era un *macho* în toată puterea cuvântului, așa cum erau ținuți la mare preț pe atunci, iar un radio pirat conținea ceva elemente de risc, stima lui pentru Joaquin crescu zdravăn. Până atunci, Eduardo îl considerase pe Joaquin un puști penibil, însă acum își revizui tot ceea ce știa despre el, ca să includă astfel și rolul său de DJ pirat. În clipa asta, gusturile lui stranii în materie de modă păreau o aluzie discretă la viața secretă a lui Joaquin. Părul lui era ca un semn făcut cu ochiul. Eduardo era un cowboy de modă veche; Joaquin era un cowboy de radio. Acest lucru avea să schimbe relația dintre ei pentru tot restul vieții lor.

— De unde transmite Joaquin? întrebă Judith.

— Șșșt! făcu Nana.

Toți adulții din familia Soria ascultau emisiunea. Și cum verii luaseră toate radiourile din Bicho Raro, asta însemna că ei se adunaseră în și pe lângă camioneta lui Eduardo. Rosa, Antonia, Judith și Nana stăteau în mașină, strânse una în alta ca să se încălzească. Nu voiau să pornească și căldura, ca nu cumva radiatorul să le bruieze semnalul. Francisco, Michael și Luis se cățăraseră în partea din spate. Și lor le era frig, dar sufereau singuri. Eduardo stătea pe capotă și fuma o țigară. Nu credea în suferință, așa că îi era cald.

Diablo Diablo spunea:

— Am o scrisoare de la un ascultător anonim. Spune așa: „Oamenii îmi spun mereu că sunt leneșă, o pierde-vară care face umbră de pomană pământului. Sora mea a avut mereu o părere bună despre mine și m-am simțit cam prost pentru că am abandonat-o. Ea a crezut mereu că eu o să ajung cineva și îi înjura pe toți cei care spuneau altceva. E păcat că până la urmă n-am ajuns cineva și am impresia că toate înjurăturile ei au fost degeaba. Ce-i drept, poate că oricum ar fi înjurat."

Pelerinii scriseseră scrisorile. Era una dintre ideile pe care Tony i le sugerase lui Joaquin în timpul după-amiezii. Evident, Tony avea experiență directă cu felul în care participarea ascultătorilor putea să urce pe culmi succesul unui post de radio. Cei doi se înțeleseră pe cât de bine se putea, în condițiile în care comunicarea dintre ei trebuia să treacă pe la un tânăr din Oklahoma, și mai ales fură încântați când își dădură seama că amândurora le plăcea cel mai mult același lucru la radio: întâlnirea dintre muzică și povești.

Diablo Diablo continuă:

— „Dacă m-ar asculta, i-aș spune că aveam cu adevărat nevoie de înjurăturile ei. Probabil că nu m-au convins să fac ceva, dar mă simțeam mai fericită în timp ce nu făceam nimic. Poate că într-o zi o să ajung totuși cineva. Poate." Aș zice că ascultătorului ăstuia anonim îi trebuie ceva benzină în motor. Din fericire, tocmai ce-am primit ceva. Am ascultat azi și de atunci încoace nu m-am mai putut opri: o noutate absolută – „Loco-motion", interpretat de Little Eva. Să dansăm!

Spațiul din jurul radioului lui Eduardo vibra de tot soiul de emoții: șoc, furie, încântare, mândrie și în final, în timp ce bufnițele începeau să se învârtă în jurul pelerinilor, anxietate. Miracolele nefăcute pluteau grele în aer, iar păsările erau înnebunite, năpustindu-se, huhuind, umplând văzduhul de pene. Al doilea rând de miracole care se îngrămădeau în jurul pelerinilor, pe când primul rând se îndrepta spre neamul Soria.

— Să mai citim câteva scrisori de la alți doi ascultători anonimi. Țineți minte, cei de acasă care ciuliți urechile, tema acestei seri e dragostea, iar acestea sunt scrisori de dragoste, scrisori despre felurile ciudate de dragoste pe care le simțim pentru familie și prieteni. Și, prieteni, când ascultați aceste

cuvinte, gândiți-vă ce le-ați spune autorilor anonimi. I-ați consola? Le-ați da un sfat? Ați fi de acord cu ei? Sau poate le-ați oferi un cântecel drăguț al celor de la Shirelles. Știți ce? Vă las cu cântecul ăsta și revin ca să citim restul scrisorii.

Cei din neamul Soria rămaseră tăcuți două minute și treizeci și opt de secunde, atât cât aveau nevoie cei de la Shirelles să întrebe dacă o să-i mai iubească și mâine. Așteptară, fascinați, până când Diablo Diablo se întoarse cu scrisoarea făgăduită.

— „Nu știu dacă o iubesc pe sora mea sau dacă *trebuie* s-o iubesc pentru că în esență suntem una și aceeași persoană. Oamenii spun mereu că arătăm la fel; e primul lucru pe care îl spun. Și, pe urmă, totul se măsoară prin comparație. «De fapt, ești un pic mai înaltă decât sora ta» sau «Ea a mâncat mai mult decât tine» sau «Tu citești cărți mai lungi decât ea». Nu se întâmplă niciodată nimic care să se refere doar la mine. Cred că asta mă face să par egoistă, ceea ce e stupid. Mă bucur că astea sunt anonime.” V-ați simțit vreodată așa, dragi ascultători, ca și cum ați exista doar în relație cu altcineva din viața voastră? E un sentiment îngrozitor. Oamenii sunt ca niște coarde foarte, foarte sensibile – ne plac foarte mult când cântă frumos împreună, ca în cântecul superb pe care o să-l pun în continuare, dar ar fi tare păcat să uităm ce zgomot bestial face un re major cântat pe o singură chitară.

Toți membrii familiei Soria aflați în camioneta lui Eduardo se închipuiau pe ei mai întâi ca o parte a cântecului neamului Soria, iar apoi ca niște coarde individuale. Și toți aveau impresia că melodia pe care o cântau împreună nu era una prea armonioasă.

Diablo Diablo continua:

— Amintiți-vă la ce vă gândeați… Acum o să vă citesc cealaltă scrisoare, pentru că e tot de la o soră pentru sora ei: „Îmi iubesc sora, dar o și urăsc. Ne certăm tot timpul. Ea știe totul despre mine, eu știu totul despre ea și de aceea nu prea avem despre ce să vorbim. Doar ne certăm. Uneori, mă prefac că am plecat și am ajuns să am o viață foarte interesantă, cu prieteni interesanți, dar până la urmă tot la ea o să mă întorc și o să-i pot povesti despre asta și totul va fi iar frumos între noi. Dar, de fapt, mi-e tare frică s-o fac. Ea ține la mine pentru că trebuie să țină la mine. Dar dacă nimeni altcineva nu mă place?”

Robbie și Betsy, care se aflau mai aproape de foc, se cam foiau. Evident, ele erau autoarele celor două scrisori îngemănate și le era greu să se privească în ochi acum, când le auzeau citite cu glas tare. Uneori, e mai ușor să te arăți în scris sincer cu tine și cu ceilalți; așa stătea situația și în cazul lor.

Diablo Diablo spunea:

— Am un cântec pentru cele două surori, dar am și un sfat pentru ele. Știu ce-o să spuneți: „Nu ți-a cerut nimeni sfatul, nici ție, nici mamei tale.” Știu, știu, dar nu e nici de la mine, nici de la mama voastră, e de la Frida Kahlo și le pune pe tavă câteva adevăruri celor ce nu sunt în stare să se despartă. Uite ce spune: „Nimic nu e absolut. Totul se schimbă, totul se mișcă, totul se învârte, totul zboară și se face nevăzut.” Fetelor, vreau să vă gândiți la asta în timp ce vă pun un cântec care vorbește mult despre dragoste, dar și despre eliberare, un pic. Brenda Lee, cu „Break It to Me Gently”.

Pe când Brenda Lee începea să murmure cântecul în difuzor, Francisco înțelese brusc totul. Radioul, scrisorile, bufnițele care se roteau peste capetele lor.

— Pelerinii sunt ascultătorii, spuse el. Ei au scris scrisorile.

Iar acum, pentru prima dată, cei din neamul Soria le răspundeau la întrebări.

24

Cum mintea lui Beatriz era ocupată și practică, se gândise de zeci de ori la posibilitatea ca familia ei să descopere postul de radio. Reflectase la toate consecințele posibile, atât pozitive, cât și negative. Se pregătise sufletește pentru îngâmfarea insuportabilă a lui Joaquin, în caz că primea vreun compliment de la cineva din familie. Crease argumente convingătoare ca să demonstreze că probabil radioul nu era neapărat o momeală pentru FEC, aici, în pustietatea din sudul Coloradoului, o zonă în care undele radio nu valorau atât de mult, încât să-i facă pe cei din orașe să le recupereze de la tinerii pirați. Hotărâse cum avea să-i descrie tatălui ei crearea radioului, astfel încât el să fie încântat de proces. Se gândise cum să justifice folosirea în acest scop a camionetei, care altfel nu avea niciun rost.

Însă nu se gândise niciodată, până în noaptea aceea, cum avea să se apere pe sine după ce încălca regula cea mai serioasă a familiei. Nu se gândise pentru că, până la întâmplarea cu Marisita, nici Joaquin, nici Beatriz nu folosiseră vreodată camioneta în felul ăsta, iar înainte de Jennie, nu-și dăduseră seama că aveau s-o facă din nou. Beatriz, în general, nu era genul care să încalce regulile, întrucât nu o deranja să respecte o regulă, cu condiția ca aceasta să nu-i stea în cale; nu intervenea în certuri, după cum nu ridica niciodată vocea, iar, în plus, nu se băga în viețile altora, pentru că nici ei nu-i plăcea să-și bage alții nasul în treburile ei, iar, prin urmare, nu era obișnuită să intre în încurcături. Ultima dată când intrase într-o încurcătură zdravănă fusese la naștere, pentru că ar fi trebuit să fie băiat. (Alexandro Luis Soria era numele pe care i-l aleseseră și Francisco, și Antonia, iar Antonia își imaginase că o să fie un bărbat locvace și elegant, cum fusese și tatăl ei, care murise într-un accident stupid de avion. Francisco își închipuia că va fi un om de știință inteligent și isteț, căci timpul acela presupunea, fără să reflecteze, că numai un bărbat poate să fie atât de rațional.) Orice altceva, după șocul de la naștere, când aflaseră că e fetiță, fusese doar o dispută minoră în comparație cu asta, așa că nu era o consecință care să-i sară în vreun fel în ochi când făcuse

predicțiile pentru viitor.

Acum însă o încurcase.

De îndată ce camioneta se întoarse în Bicho Raro și se opri, cu luminile stinse, ca să nu fie văzută, în fața ei, ca niște strigoi, își făcură apariția figurile tuturor rudelor lor, adunate ca să-i confrunte pe Beatriz, Joaquin și Pete cu faptele lor. Beatriz nu le văzuse niciodată chipurile așa cum arătau în noaptea aceea, nici măcar când citiseră mesajul lăsat de Daniel pentru Marisita. Înțelegea acum că n-avea să fie vorba despre nesupunerea lor sau despre postul de radio pirat. Tabuul exista și presupunea consecințe reale, iar Joaquin și Beatriz simțeau acum pe pielea lor unde se află muchia transgresiunii.

— Tu ne urăști? întrebă Rosa.

Ea crezuse că Joaquin încălcase tabuul în momentul când citise cu glas tare scrisorile celor două surori, iar acum plângea de frică și de ușurare, văzându-l că era neschimbat. Cel mult neascultător, dar nu pierdut în ghearele întunericului.

— De ce te joci cu asta, Joaquin, ca și cum n-ar fi nimic, când Daniel a pierdut totul, plătind prețul?

Joaquin rămăsese încremenit. Plutea la înălțimea emisiunii. I se spusese că e bună, când o scria, și se gândise că e și mai bună cu notițele lui Tony, după cum i se păruse că e foarte bună când o înregistrase, dar abia când o auzise transmisă la radio se gândise că e excelentă și că nu s-a înșelat. Avea senzația clară că face exact ceea ce era menit să facă. Acesta era miracolul *său* și era amețit de o sfințenie electrică. Cât durase drumul înapoi la Bicho Raro, fiorul și perfecțiunea sa îl lăsaseră incapabil să se mai gândească la orice altceva.

În concluzie, când se trezi pus față în față cu părinții lui, nu fu în stare să se gândească la ce avea să spună. Era ceva opus felului în care se simțea el.

— Și tu? se răsti Antonia la Pete. Am avut încredere în tine și am crezut că-mi respecți familia. În schimb, tu ne arunci pe toți în ghearele primejdiei, ca pe niște gunoaie.

Vorbele acestea îl loviră din plin pe Pete, pentru că tot ce spusese era adevărat, atât cele bune, cât și cele rele. Toată ziua făcuse pe curierul, purtând mesaje între Tony și Joaquin. Coordonase scrierea scrisorilor pelerinilor. Se întorsese la treabă,

bătuse pari în pământ și o ajutase pe Beatriz să ridice o antenă mult mai înaltă, după care pusese în goană totul la loc când terminaseră. Știuse încă de la sosirea lui acolo că familia Soria nu trebuia să intre în legătură cu pelerinii, dar, cu toate astea, îngăduise ca el însuși să fie folosit – ba chiar plin de bucurie și încântare – ca un canal de comunicare între ei. Era la fel de vinovat ca și cei doi veri.

— Vreau să pleci de aici cum se crapă de ziuă. Este inacceptabil! Cum aș putea să mai am încredere în tine acum?

Beatriz nu putea suporta nici expresia de pe chipul lui Joaquin, nici ca Pete să fie alungat.

— A fost ideea mea, spuse ea.

— Dar *de ce,* Beatriz? întrebă Judith.

— A fost un risc calculat, continuă Beatriz, știind încă dinainte să-i iasă pe gură cum aveau să sune cuvintele astea în urechile rudelor sale.

Decizia lui Daniel fusese și ea tot un risc calculat, iar el plecase.

— Ne-am gândit că trebuie să existe o cale mai bună.

— Și dacă ar fi ajuns la tine, Beatriz? zise Francisco, iar fata își dădu seama că tatăl ei era furios, pentru că vorbise, în loc să fluiere. Dacă întunericul se cobora peste tine, în timp ce erai în deșert, făcând experimentul ăsta secret, cu risc calculat? Dacă venea Judith să te caute și cădea și ea pradă întunericului, după care vă căuta mama ta și cădea și ea și tot așa? Asta ai calculat?

Beatriz nu scoase o vorbă. Adevărul era că se gândise la posibilele consecințe, dar nu în felul ăsta. În prima noapte, alături de Marisita, se oferise să-l gonească pe Joaquin dacă lui îi era frică, întrucât cunoștea riscurile. Dacă ar fi chemat întunericul asupra ei, ar fi procedat la fel ca Daniel și s-ar fi exilat în deșert, având grijă să nu fie găsită. Se pricepea de minune la puzzle-uri și fusese sigură că-și va putea ține secretă ascunzătoarea, dacă avea să se ajungă la asta; Judith n-ar fi putut s-o găsească niciodată. Beatriz cântări în minte ce folos ar fi avut să spună aceste lucruri cu glas tare, dar, cum nu găsea niciun avantaj, nu spuse nimic.

— Cum poți să nu crezi în tabu, după tot ce i s-a întâmplat lui Daniel? o întrebă Antonia.

Adevărul era că Beatriz credea în primejdie, dar nu și în tabu. Cântări în minte ce folos ar fi avut să spună asta cu glas tare și i se păru la fel de inutil s-o facă. Credea că dacă procedează așa ameliora lucrurile, dar oricine care s-a certat vreodată cu un om care nu scoate o vorbă își va da seama că, uneori, tăcerea poate fi mai frustrantă decât apărarea.

Așa era acum și cu familia Soria și cu Beatriz. Adulții se înfuriau tot mai tare și le aruncau tot mai multe reproșuri celor doi veri, în timp ce Beatriz se mulțumea să-i asculte. Și cu cât asculta ea mai mult, cu atât mai tare se înfuriau ei și cu atât mai sigură devenea ea că nu avea cum să-i facă să-i accepte împăcați deciziile. Nu știa cum să-și ceară scuze pentru o regulă pe care o încălcase după ce calculase riscurile, întrucât, deși înțelegea de ce erau furioși, nu-i părea rău pentru ce făcuse. Înțelegea doar că nu poate să le spună acest lucru, dacă nu voia să-i amărască și mai rău.

— Voi nu vreți ca situația să se schimbe? rupse tăcerea Joaquin în cele din urmă.

Avea doar șaisprezece ani, dar în acel moment vorbea acel Joaquin care avea să devină, nu cel din prezent. Era bărbatul care avea să fie Diablo Diablo într-un oraș mare, o voce vorbindu-le pelerinilor în puterea nopții.

— Ne petrecem vremea ascunzându-ne în case imediat ce ne apare în cale un pelerin! Îi vedem cum suferă, dar nu spunem nimic! Adulmecăm mâncărurile făcute de Marisita și ne e frică până și să-i spunem că miros demențial! Murim de foame! Murim de... de *orice,* pentru că ne e prea frică să mâncăm! Uitați-vă cum stăm toți aici pentru că ne temem de ei. De asta sunteți aici, nu? De frică!

— Și unde e vărul tău Daniel, Joaquin? întrebă Rosa.

Toată viața nu-i spusese altfel decât Quino, iar acum el se dădu în spate auzind numele său întreg, deși oricând altcândva ar fi fost încântat să-l audă.

— Nu lașitatea ne face să ne temem.

— Crezi că noi îl iubim mai puțin decât voi? interveni și Antonia. E copilul nostru. E Sfântul nostru.

Durerea din glasul ei era cu totul pe potriva durerii simțite de toți cei prezenți.

— Ne-am gândit… începu Joaquin, dar se opri imediat.

Nu putea să fie logic și calm în clipa aceea.

— Beatriz, spune-le tu!

— Ne-am gândit că radioul schimbă situația, începu Beatriz. Jennie a făcut progrese ieri, după ce a ascultat emisiunea la radio; acum poate vorbi în versuri. Programul din seara asta le-a fost destinat gemenelor. Dacă ele se vor schimba în urma emisiunii și noi rămânem nevătămați după asta, atunci înseamnă că am găsit un mijloc de a în ajuta fără să ne punem pe noi în primejdie. I-am putea ajuta pe pelerini să meargă mai departe ca să nu mai stea așa de mult la Bicho Raro.

— Construim o cabană, zise Michael.

— Preferăm să avem o cabană, nu să ne vedem copiii pradă întunericului din cauză că și-au asumat riscuri prostești, adăugă și Antonia.

Beatriz insistă asupra părții celei mai importante:

— Ne-am gândit că, dacă găsim o cale să-i ajutăm pe pelerini, atunci am putea să aflăm și cum să-l ajutăm pe Daniel.

Toți rămaseră acum tăcuți, așa cum era de obicei Beatriz.

— Beatriz, fluieră Francisco în cele din urmă, trist.

Ea însă nu de compătimirea lui avea nevoie. Nu făcuse decât să spună adevărul.

— Daniel voia să ne gândim mai mult la asta, zise ea. Voia să ne gândim de ce facem ceea ce facem.

— Dă-mi cheile, zise Michael. De la camionetă.

— Dar Daniel! protestă Joaquin. El ne ascultă. Vă amintiți mesajul?

Cu toții își aminteau prea bine mesajul. Iar asta îi chinuia pe toți.

— Te rog! continuă Joaquin. Nu putem să ne oprim, altfel nu ne va mai putea asculta. O să rămână singur.

Judith începu să plângă încetișor, îndurerată de situația imposibilă.

Michael întinse mâna.

— Eu mă gândesc la familia mea, care încă nu e cu totul pierdută, iar asta te include și pe tine, fiule. Dă-mi cheile, nu mă face să le iau singur!

— Te rog, repetă Joaquin, cu glasul înecat în lacrimi.

Vocea lui – ca, de fapt, toată conversația – fusese aproape înăbușită de bătăile de aripi ale bufnițelor. Toți membrii neamului Soria știau prea bine ce însemna toată vânzoleala păsărilor: zburau ca disperatele în pustietate după un miracol. Familia se uită spre cer și spre pământ după sursa entuziasmului păsărilor, fără să zărească însă nimic, în afara întunericului.

— Joaquin, zise Michael.

N-ar fi vrut să-și pună în practică amenințarea de a lua cheile cu forța, însă Joaquin nu se clintea din loc, așa că fu nevoit să se îndrepte spre el. În ultima clipă, Beatriz făcu un pas în fața lui Joaquin și lăsă cheile să cadă.

Niciunul dintre ei nu avea senzația că a câștigat ceva. Nu e nicio încântare să aperi lipsa de acțiune și teama.

Păsările zburară în stol pe deasupra capetelor tuturor, iar Bicho Raro se cufundă într-o tăcere neobișnuită. O pană pluti pe lângă Beatriz. Ar fi putut s-o ia, dar nu întinse mâna.

Prin beznă începură să se contureze două siluete. Li se zăreau doar contururile în lumina puternică a farurilor camionetei. Toți cei din neamul Soria se opriră, cu ochii ațintiți la cei ce se apropiau, căci eliminând toate variantele posibile înțeleseseră că erau probabil pelerini, ceea ce era adevărat.

— Nu vă apropiați! îi avertiză Antonia. Nu faceți prostii!

Însă pelerinii continuau să se apropie. Erau cele două gemene, Robbie și Betsy. Toți adulții Soria se dădură înapoi. Noaptea părea primejdioasă, ieșită din comun, și li se părea că orice se poate întâmpla, chiar și să fie atacați de pelerini prin simpla lor prezență, încălcând astfel în mod intenționat tabuul.

— Nu vă temeți, spuse Robbie.

— Noi plecăm, spuse Betsy.

— Unde? întrebă Antonia.

— Acasă, răspunse Betsy.

Pentru că încetaseră să mai fie pelerini.

Cu câteva zile înainte, la sosirea lui Pete, fetele erau înlănțuite de un șarpe care nu le lăsa să-și ducă viețile separat. Acum, șarpele dispăruse, iar ele erau doar două fete ce stăteau una lângă alta, aproape, fără să fie aproape.

— Ați omorât șarpele, zise Joaquin.

— Nu, răspunse Robbie. Sau, da, într-un fel. Am hotărât să-l

omorâm împreună, dar imediat ce am hotărât, pur și simplu…

— A dispărut, încheie Betsy. Și bufnițele parcă înnebuniseră.

Hotărârea lor de a colabora ca să fie pe cont propriu le eliberase.

— A mers! exclamă Joaquin. Beatriz, *a mers*

Iar acesta era alt miracol pe care cei din neamul Soria nu-l mai cunoscuseră de multă vreme: speranța. Și cu toții, în frunte cu Beatriz și Joaquin, își întoarseră de îndată privirile spre Sanctuarul unde stătuse Daniel. Unde Daniel *ar fi trebuit să stea.*

Iar Michael îi întinse cheile lui Beatriz.

25

Clădirile nu se prea pricep să-și aducă aminte de oamenii care au locuit cândva în ele.

Deșertul alpin înalt care înconjura Bicho Raro conținea o colecție impresionantă de clădiri abandonate, iar Marisita trecea încetul cu încetul de la una la alta. De fiecare dată când credea că se uitase prin toate construcțiile aflate la o distanță convenabilă de Bicho Raro, mai descoperea încă una. Erau de toate felurile. Hambare prăbușite, evident, precum cel din care neamul Soria încă scotea lemne, foste orășele miniere, precum cele prin care Pete și Beatriz goniseră după Salto. Magazii și puțuri. Dar și case adevărate, gospodării răzlețe, cabane bine construite, cu verande și povești uitate. Marisita era șocată de cât de puține putea să afle despre oamenii care trăiseră în ele, chiar dacă unele fuseseră abandonate cu puțini ani în urmă. Pânzele și covoarele își pierduseră culorile, sticlăria și alte flecuștețe se spărseseră, parfumurile dispăruseră. Auzise că în astfel de case locuiseră familii aduse de companiile de exploatare forestieră sau, dimpotrivă, unele care fuseseră terorizate și gonite de fermierii albi, dar nu avea cum să afle cu adevărat.

I se părea deprimant ce repede se sting amintirile și sunt înlocuite de zvonuri. Tragediile lăsau în urmă obiecte subtile.

A doua zi după ce postul de radio încetase să mai fie un secret, Marisita intră în altă casă părăsită. Aceasta mai avea încă ușă (uneori nu aveau), dar îi lipsea clanța. Hoitarii, oamenii și animalele deopotrivă își făcuseră deja de treabă în interior, unde nu se mai aflau decât câteva scaune desfundate, trântite pe jos. Nu exista niciun pat, dar casa ar fi putut fi un loc bun unde să te adăpostești în nopțile reci.

— Daniel? strigă Marisita.

Nu-i răspunse nimeni. Nu primea niciodată răspuns. Totuși, Marisita trecu prin toate cele patru camere, în caz că Daniel nu putea vorbi sau era mort. Întorcându-se în camera de primire, cufundată în semiîntuneric, ridică cu grijă toate scaunele, încercând să redea încăperii perfecțiunea, atât cât se putea.

Rămase apoi cu privirea ațintită asupra lor, încercând să-și dea seama cum o fi fost familia care stătuse cândva pe ele; în cele din urmă, se prăbuși pe un scaun și începu să plângă. Apa făcea băltoace la picioarele ei și se strecura printre scândurile găurite ale dușumelei.

— Fii în viață, te rog! spunea ea, dar numai cu glasul minții.

După câteva minute, se ridică, își luă sacul pe care îl lăsase lângă ușa de la intrare și părăsi casa. Voia să se întoarcă la timp pentru programul de la radio. În noaptea asta, lucrurile aveau să fie cu totul altfel, pentru că acum, când membrii familiei Soria știau că Beatriz și Joaquin au un post de radio, ei insistaseră ca verii să transmită live din Bicho Raro. Unicul lor scop era să ajungă la Daniel și toată familia voia să fie acolo și să ajute.

Marisita avea în buzunar o scrisoare de la Beatriz. Probabil că era udă leoarcă, dar fata și-o amintea pe dinafară, pentru că era foarte scurtă „Marisita, sper că o să te gândești să termini interviul diseară. Beatriz."

Numai că inima Marisitei încă nu se schimbase. Tot nu voia să-și spună povestea. Gândul că o s-o spună cu glas tare o făcea să se simtă la fel de rău ca în zilele când se petrecuse totul și, de fiecare dată când amintirile ei reveneau la viață, lacrimile o potopeau din nou și ploaia cădea cu și mai mare putere asupra ea și a fluturilor ei. Se gândea că probabil cei din neamul Soria o disprețuiau pentru că le ademenise Sfântul în întuneric. Se întreba cât de mare avea să le fie disprețul dacă ar fi aflat ce fel de om este ea.

Se gândea la ultimul lucru pe care i-l spusese Daniel Soria, iar amintirea îi umplu iar ochii de lacrimi, așa cum se întâmpla mereu. Îl iubea, îi era dor de el și scruta zările strălucitoare, sperând la un semn de la el.

Dar nu se vedea nici urmă de Daniel, doar încă o căsuță, geamăna celei prin care tocmai se uitase. Cele două case aveau o poveste care le lega una de alta, dar amintirea ei se dezintegrase odată cu draperiile de la ferestre. Ușa căzu când Marisita o deschise, speriind un șarpe-sârmuliță, numit și șarpe orb, care stătea în spatele ei. Praful ridicat în aer de mișcarea aceasta intră în reacție cu furtuna ce o însoțea pe Marisita și scântei de electricitate pocniră în jur. Marisita așteptă puțin,

până ce totul se liniști, apoi intră în casă. În camera principală nu era nicio mobilă. Doar într-un colț se mai afla un altar închinat Sfintei Fecioare din Guadalupe. Marisita îngenunche în fața statuii. Sfânta Maria, cu ochi blânzi ce priveau în jos, stătea pe un piedestal de trandafiri galbeni, grosolan sculptați. Printre flori, fuseseră pictate cuvintele: *No estoy yo aquí que soy tu Madre*[24]*?* Apa de la miracolul Marisitei cădea pe ceramică, dând impresia că Fecioara plânge.

Marisita închise ochii, voind să se roage, însă, în locul rugăciunii, gândurile îi fugeau la poveștile pierdute ale acestor case părăsite, la Daniel și la strădaniile familiei Soria. Se gândea că un sfânt mai nepăsător sau prea grăbit ar fi putut foarte ușor să transforme Bicho Raro într-o gospodărie abandonată, căci o conversație desfășurată într-un loc nepotrivit ar fi cufundat într-un întuneric letal întreaga familie. Daniel îi pusese pe toți în primejdie, în ciuda eforturilor de a se rupe de ei, pentru că pierduse întru câtva din vedere cât e de încăpățânată iubirea, chiar și în fața spaimei. Văzuse asta chiar înainte să plece, în acea dimineață. Cei din familia lui erau încă înspăimântați, dar totuși erau uniți în speranță.

Scoase din buzunar scrisoarea lui Beatriz. Era udă leoarcă, dar cerneala nu se ștersese. Cererea fetei sărea cu putere în ochi.

Marisita știa că teama ei de a-și spune povestea era egoistă. Văzuse cum o ajutase muzica pe Jennie, văzuse că felul subtil în care Diablo Diablo explorase adevărul le ajutase pe Robbie și pe Betsy să-și înfrângă întunericul. Era foarte posibil ca, dacă își spunea povestea, să-l ajute pe Daniel. Ei nu știau ce avea el *nevoie* să audă ca să-și înfrângă întunericul, dar știau pe cine voia el să audă: pe Marisita. Însă ea se afla aici, pentru că era mai ușor – doar fugea de luni întregi de trecutul ei și, în adâncul sufletului, știa că și ceea ce făcea acum devenise încă un mod de a fugi.

Sculptura Fecioarei nu mai plângea, ci își întindea mâinile de ceramică spre Marisita. Iar ea, suspinând, împături scrisoarea

---

[24] „Oare nu sunt aici eu, cea care sunt Mama ta?” (în lb. spaniolă, în original). Întrebare rostită de Nuestra Senora de Guadallupe (Sfânta Fecioară din Guadallupa), într-una dintre cele cinci apariții ale sale din decembrie 1531 (n. tr.).

udă de la Beatriz și o puse în mâinile Fecioarei.

Și Marisita făcu un legământ: dacă nu-l găsea pe Daniel în acea după-amiază, avea să se întoarcă la Bicho Raro ca să-și spună povestea la radio.

După numai câteva minute, descoperi săculețul cu provizii pierdut de Daniel. Era agățat de un gard de sârmă ghimpată; câteva fire textile se încurcaseră în sârme. Marisita o luă la goană spre el, ca și cum ar fi putut să fugă de ea, și îl strânse la piept. Încă păstra mirosul lui, mirosul lumânărilor din Sanctuar, iar Marisita îl ținu lipit de față până când pânza se îmbibă cu totul de ploaia de deasupra ei. Pe urmă îl deschise și se uită ce conținea. Spre disperarea fetei, era plin. Marisita presupuse, în mod corect, că asta însemna că el nu-l lăsase acolo în mod intenționat.

— Daniel! strigă ea. Daniel, mă auzi?

Luă apoi o piatră mare cât mâna și o puse pe parul cel mai apropiat de ea, ca să știe unde îl găsise. Își puse săculețul în spate, pe lângă propriul rucsac, și o luă de-a lungul gardului, în căutarea vreunei dovezi că tânărul se strecurase prin el. Mergea încoace și încolo, în cercuri tot mai largi. Nu-și simțise gura prea uscată înainte să găsească proviziile, dar acum nu se mai putea gândi decât la cum să-și dea jos sacul și să bea o gură de apă. Cu toate acestea, nu-și îngădui popasul, închipuindu-și cât de sete îi era lui și simțindu-se egoistă pentru că ea putea să bea apă oricând ar fi dorit.

Știa că ar putea fi deja mort. Știa că, probabil, îi trimisese degeaba mesajul acela.

Îl strigă din nou pe nume.

Nu avea de unde să știe că el o auzea.

Daniel era la vreo 30 și ceva de metri de ea, ghemuit în tufișul în care se adăpostise înainte. La auzul glasului ei, inima îi sări din piept. Tânjea să se lase găsit de ea, să fie ținut în brațe de ea, să alunge creatura care continua să-l însoțească. Își închipui cum avea ea să-și apese degetele pe ochii lui, ca și cum orbirea ar fi o durere pe care ea ar putea-o alina. Auzea ploaia care continua să cadă peste ea, iar zgomotul apei ce se scurgea fu cât pe ce să-l lase în voia slăbiciunii. Cu toate acestea, își adună puterile și, încetișor, se târî în partea cealaltă a tufișului, ca să rămână

ascuns.

Marisita se apropia de el, tot strigându-l. Chiar dacă Daniel nu voia să fie găsit, inima lui râvnea la ea cu atâta putere și inima ei tânjea atât de mult după el, încât fata era atrasă în mod inexplicabil spre el.

Ajunsese acum la doar câțiva metri de el; inima îi bătea cu atâta putere, de parcă îl găsise deja.

— Daniel, zise ea, nu mă tem.

Nu era adevărat, dar ea voia cu atâta disperare să fie adevărat, încât diferența nu mai avea nicio importanță.

Curajul poate fi de multe feluri. Unul era cel de care dădea dovadă Marisita în clipa aceea, iar altul era cel pe care îl arăta Daniel. Voia cu toată ființa lui s-o strige, dar nimic din el nu se lăsă pradă acestui impuls. Riscase totul pentru ca ea să poată trăi fără întuneric și nu avea de gând să renunțe la asta doar pentru că el nu voia să moară singur.

Marisita șovăi. Avea impresia că dorința ei de a-l găsi inventase senzația de siguranță pe care o avusese.

— Daniel?

Sfântul rămase ascuns.

Și Marisita se înapoie la Bicho Raro ca să-și spună povestea.

26

Fulgerul și dragostea se nasc în moduri foarte asemănătoare. Există dezbateri privitoare la felul cum se formează fulgerul și dragostea, dar majoritatea experților sunt de acord că amândouă necesită prezența unor elemente opuse și complementare. Un nor de furtună e plin de elemente opuse: gheață și sarcină pozitivă în partea de sus, apă și sarcină negativă la baza lui. În electricitate și în dragoste, elementele opuse se atrag, iar, când ele încep să interacționeze, se formează un câmp electric. Într-un nor, câmpul acesta devine în cele din urmă atât de puternic, încât explodează, ieșind din nor în forma fulgerului, vizibil de la mulți kilometri distanță. În dragoste, lucrurile se petrec la fel, în mod esențial.

În seara când Marisita acceptase să-și continue interviul, atmosfera era foarte diferită; se pregătea fie pentru un fulger, fie pentru dragoste. Vântul era plin de vorbe încă nerostite, de miracole încă nefăcute, de electricitate care încă nu se descărcase. Toate acestea interferau cu semnalul stației. Un semnal test transmis de la noul loc de emisie – Bicho Raro – se mișcase cu dificultate și rămăsese slab chiar și când încercaseră dintr-o zonă mai apropiată de locul de unde emiteau în mod obișnuit. Pur și simplu, atmosfera era prea volatilă.

Beatriz stătea în spatele camionetei, cu ușile larg deschise, uitându-se la priveliștea atât de familiară a așezării Bicho Raro la apus. Camioneta era parcată lângă ringul de dans construit de Pete. O mulțime de sârme legau parii bătuți în pământ de antena fixată pe plafonul camionetei. Un alt cablu ducea către un microfon așezat în mijlocul ringului. Din locul unde se afla, Beatriz putea vedea câțiva membri ai familiei Soria și, mult în spatele lor, pelerinii, printre care ghicea silueta imensă a lui Tony. Foarte puțini oameni sunt încântați să se holbeze alții la ei când au de rezolvat o problemă, iar Beatriz nu făcea excepție. În plus, instabilitatea atmosferei părea să se oglindească în sufletul ei. Se întâmpla așa pentru că puzzle-urile pe care le făcuse înainte nu aveau nici limită de timp, nici vreo miză, în vreme ce acest puzzle le avea pe amândouă; și încă din plin. Pe lângă asta,

o văzuse pe Marisita întorcându-se cu ranița lui Daniel și știa la fel de bine ca ea ce însemna pierderea ei pentru Daniel.

Gândurile îi erau la fel de învolburate ca aerul. Ideile refuzau să vină la ea.

— Nu are rost să transmitem în gol, zise Joaquin.

Cuvintele lui păruseră dramatice, dar lăsau impresia de siguranță. Nu părea să aibă prea multă logică să o îndemne pe Marisita să se confeseze dacă Daniel nu avea ocazia să o audă.

Pete, ca întotdeauna mijlocitor, îi spuse lui Joaquin:

— Tony a zis că ai nevoie de înălțime. Pentru antena ta.

— Înălțime! exclamă Joaquin. Da!

Numai că informația asta nu-i era de niciun folos lui Beatriz. Încă de când se apucase de realizarea postului de radio știuse că are nevoie de înălțime; era modul cel mai simplu de a îmbunătăți recepția. Din acest motiv antenele de radio profesionale se înalță la zeci de metri înălțime și au nevoie de luminițe care să le clipocească în vârf, astfel încât aparatele de zbor să nu se întâlnească pe neașteptate cu ele. Antena lor nu fusese niciodată o astfel de amenințare pentru aviație. Beatriz îi explică lui Pete că își înălțase deja antena la maximum și nu știa cum s-o mai îmbunătățească, deși era deschisă la orice sugestie.

— Stai așa, răspunse Pete și o luă la fugă spre locul unde-și făceau veacul pelerinii.

Stăteau reuniți în jurul radioului și al focului de tabără și erau mai degrabă nerăbdători, nu speriați. Gemenele erau tămăduite, Jennie înainta cu pași mari pe calea cea bună, iar asta îi făcea să simtă că vremea schimbării spirituale începea să fie bună, în cele din urmă. Theldon nu se atinsese de nicio carte toată ziua, iar Jennie ascultase la radio și gătise în bucătărie la Marisita, cât fusese aceasta plecată. Tigaia cu mâncare pe care o făcuse nu avea nimic impresionant, în comparație cu elegantele creații ale Marisitei, dar entuziasmul cu care fusese făcută era tare gustos pentru pelerini, iar Jennie adăugase și o mulțime de cântece repertoriului ei.

În ce-l privea pe Tony, el era plin de acea mulțumire care provine din faptul că vezi că alții merg spre bine – sau, în acest caz, că-i auzi cum merg spre bine. Joaquin făcuse mult mai mult decât sperase cu sugestiile pe care i le dăduse, iar acum ambiția

de intermediar a lui Tony părea că îi anticipează planurile. Își închipuia cum avea să-l invite pe Joaquin în est, punându-l în fața microfoanelor, cum avea să asiste la lansarea noului star. În acest viitor strălucitor, Tony și-l imagina pe Diablo Diablo descurcându-se atât de bine, încât el putea să se retragă din lumina reflectoarelor și să-i devină producător. Era o imagine ademenitoare.

Așa că cel care îi răspunse lui Pete, plin de filantropie, era Tony Triumph:

— Pot să țin eu antena. O să mă urc pe farfuria aia de telescop și-o s-o țin întinsă, ca Madam Libertate.

Sugestia asta n-ar fi fost prea relevantă dacă Tony n-ar fi fost uriaș; însă cum era, acest lucru îl făcea cu aproape cinci metri mai folositor decât oricine altcineva din Bicho Raro.

— O să fie de ajuns? se interesă Pete.

— Puștiule, eu și farfuria aia o să facem să se audă emisiunea în toată valea, zise Tony. Sfântul ăla al lor n-o să ne poată rata decât dacă se urcă într-o mașină.

Sau e mort, gândi Marisita, fără s-o spună însă cu glas tare.

De când se întorsese, se uitase tot mai speriată la pregătirile pe care le făceau locuitorii din Bicho Raro pentru emisiunea din seara aceea. Încercase să se roage în Sanctuar, însă asta o făcuse să se simtă și mai copleșită. Încercase să gătească un desert ca să meargă cu tocana lui Jennie, gândindu-se că gesturile de rutină aveau s-o liniștească, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să poată mânui ustensilele de gătit.

— Marisita, o strigă *padre* Jimenez, pe când cerul se făcea negru. Vino cu mine!

Ea îl urmă pe preotul cu cap de coiot. Se aștepta să-i transmită din înțelepciunea lui preoțească, să-i spună să creadă în ea, pentru că Tatăl și salvatorul oamenilor a crezut. El însă o conduse fără o vorbă până la marginea așezării și acolo, în beznă, pur și simplu, o îmbrățișă. Marisita nu fusese luată în brațe nici măcar o dată în ultima vreme, iar înainte nu fusese îmbrățișată de luni întregi, așa că impactul acestui simplu fapt fu enorm. Rămase tremurând în brațele părintelui Jimenez, până când se liniști, în timp ce părintele încerca, fără să reușească, să nu se bucure de acea îmbrățișare atât de mult pe cât o făcea, de

fapt. Poate că asta nu se îndepărtă prea mult de intenția originală a acestei îmbrățișări, căci Marisita o acceptă așa cum îi fusese oferită.

— *Gracias, padre*[25]*!* spuse ea.

— Sigur, Marisita, răspunse el, lingându-se pe buze, printre colții ascuțiți, în clipa când îi rosti numele. Ești gata?

Marisita se uită spre scenă. Era decorată ca pentru o petrecere aniversară, cu stegulețe și beculețe puse printre stâlpi. O umbreluță apăra microfonul de prezența ei furtunoasă. Ar fi fost un decor minunat pentru începutul unei povești de dragoste sau pentru reuniunea unui cuplu de multă vreme despărțit. Dar ea se gândea că e un decor foarte bun și pentru o noapte care să-i aducă alinare unui tânăr aflat pe moarte. Își netezi părul, pironi cu privirea bufnițele care se uitau și încercă să nu se mai gândească la toți sfinții care ascultau.

— Da, răspunse ea.

---

[25] „Mulțumesc, părinte!” (în lb. spaniolă, în original) (n. red.).

27

În 1955, Texasul se usca de tot. Seceta începuse în 1950 și avea să dureze până în 1957, dar în 1955 nu se știa că avea să se termine cândva. Pur și simplu, părea că așa avea să fie pe veci. Praful se învârtejea peste șosele și autostrăzi, umplea piscinele și școlile. Recoltele se prefăceau în cenușă neagră, ca într-o pedeapsă biblică. Ochii uscați ai cerului se uitau în jos la fermierii care dădeau foc țepilor cactușilor, ca vitele să-i poată mânca. Elevii se țineau de mână în drumul de la școală până la autobuz, ca să nu se piardă unii de alții în furtunile de nisip. Cei cărora le plăcea să cânte cântece triste cântau cântece triste. Cine voia să rămână în viață pleca la oraș.

Părinții Marisitei erau genul de oameni care voiau să rămână în viață și, când ea avea nouă ani, familia Lopez plecase din ranch-ul pentru care munciseră de când se știa Marisita și se stabilise în San Antonio. Erau cu totul șase: Maria, mama Marisitei, Edgar, tatăl ei, trei surori mai mici și Marisita. Mai era și Max, fratele cel mai mare, dar uneori el nu prea părea să facă parte din familie. Schimbaseră casa de la ranch pe un apartament într-un hotel vechi. Chiar dacă în Texas încă era secetă, orașul era cu totul și cu totul altceva. San Antonio era un oraș modern, locuit de o jumătate de milion de oameni. Avea malluri, curse de mașini, cartiere, autostrăzi pe care mișunau mașinile. Era *apă* – în râu, în vechea carieră de pietriș și în bălțile din cimitirul pe care Marisita îl străbătea în fiecare dimineață în drum spre școală. Când se întorcea acasă, vedea uneori băieții pescuind în cimitir.

— Ce vreți să prindeți? le strigase într-o zi.

— Pe tine, păpușico, răspunsese unul dintre ei, iar Marisita nu mai întrebase nimic după asta.

În San Antonio nu prea era secetă, dar nici bani prea mulți nu erau. Traiul la oraș era costisitor, așa că Maria și Edgar aveau amândoi câte două slujbe ca să-și permită apartamentul. Probabil că Max era îndeajuns de mare ca să muncească, dar nu putea, căci se înfuria foarte ușor, iar Maria și Edgar le spuseseră Marisitei și surorilor ei că Max trudea cu Domnul. Însă Domnul nu

părea să muncească prea repede, așa că familia Lopez era nevoită să se descurce și fără banii lui Max. Însă reușeau, iar Marisita își făcuse prieteni și învățase singură cum să fie cât de perfectă putea.

În 1956, Elvis venise la San Antonio.

Trebuia să cânte la Auditoriul Municipal din San Antonio, unde Edgar Lopez muncea la întreținere. Munca nu era la fel de satisfăcătoare ca aceea de la ranch, iar Edgar parcă se împuținase sufletește, dar măcar aducea un salariu acasă. Cel puțin așa își spunea Edgar pe când se mișca tot mai încet, atât cu trupul, cât și cu gândurile, ostenite de tragedia derulată cu încetinitorul a vieții. Edgar nu se plângea de soarta lui, dar adevărul era că anii în care nu făcuse decât ceea ce trebuia să facă și nimic altceva puseseră gheara pe el; îmbătrânea.

În 1956, Regele Rock-and-Rollului își începuse de curând cariera, era încă departe de sfârșitul său tragic, derulat cu încetinitorul, iar San Antonio nu era pregătit pentru noua forță a fanilor săi. Planul fusese ca Elvis să aibă două concerte, după care să dea autografe ascultătorilor care ar fi dorit. Planul acesta fusese însă dat peste cap de cele șase mii de fete care stătuseră la coadă ore întregi înainte de spectacol, după care refuzaseră să plece. „Îl vrem pe Elvis!” scandau ele, în timp ce Elvis se refugiase în cabina lui. „Îl vrem pe Elvis” scandau, umplând sălile, până când fuseseră obligate să iasă. „Îl vrem pe Elvis!” scandau afară, în vreme ce Elvis le aștepta în arena de-acum eliberată. El cântase câteva cântece la orgă, în timp ce reporterii și Edgar Lopez ascultau.

Nimeni nu mai văzuse până atunci pe cineva ca Elvis – și mai ales nu un om în vârstă, ca Edgar Lopez, un om care nu se ducea niciodată la concerte, un om care avea două slujbe, pe care le făcea tot mai încet. Concertul fusese o acțiune necontenită – Elvis cânta, dansa, cânta la chitară cu patimă și dădea din șolduri într-un fel care îl făcea pe Edgar să-și întoarcă ochii și pe unele mame să le acopere ochii copiilor lor. Elvis era neobosit. „Nu-i de mirare că fetele țipă”, își spunea Edgar, căci ele erau martorele apariției unui sfânt al rock-and-rollului.

Dar dacă Edgar ar fi fost doar martor la spectacol nu s-ar fi schimbat nimic pentru el. Într-adevăr, concertul fusese

memorabil, dar nu avea cum să schimbe viața cuiva. Însă combinația de evenimente care făcuse ca Edgar și Elvis să se afle împreună în sala de concerte după ce toți ceilalți plecaseră, ei bine, asta putea să schimbe viața cuiva. Cum Elvis rămăsese blocat în Auditoriul Municipal din San Antonio mult timp după ce se terminase concertul, Edgar ajunsese să-l vadă altfel decât pe scenă. Cât timp așteptase ca fetele să plece, Elvis stătuse la orgă, cântând „Silent Night” fără vreo măiestrie anume.

Asta îl mișcase pe Edgar. N-ar fi fost împins să acționeze de performanțele scenice ale lui Elvis, pentru că așa Edgar își putea spune că Elvis nu e adevărat. Dar faptul că îl văzuse după aceea îi demonstrase că era cu adevărat născut din femeie. Era probabil un om extraordinar, dar, totodată, un muritor, la fel ca Edgar. Așa că Edgar hotărâse că n-avea să mai trăiască așa împuținat; la fel ca Elvis, avea să devină cea mai tare versiune a propriei persoane.

Așa se face că în noaptea aceea, după ce Elvis plecase în cele din urmă, iar Edgar făcea curat în urma hoardelor de adoratoare, fredonă un pic „Blue Suede Shoes” și urcă alergând scările clădirii municipale, cu o nouă vigoare. Era însă mult mai în vârstă decât Elvis și avea mult mai puțin exercițiu fizic, așa că își suci piciorul pe o treaptă și se duse de-a dura până jos, rupându-și piciorul.

Din momentul acela, familiei Lopez i se terminase norocul. Piciorul lui Edgar nu se vindecase corect, așa că și perspectivele lui de slujbă se micșoraseră. Își petrecuse multe zile în apartament, cu piciorul ținut ridicat. Povara de a face bani căzuse pe umerii Mariei Lopez. Multe femei ar fi fost zdrobite de această nouă sarcină, dar pe Maria Lopez nenorocul o preschimbase într-o leoaică turbată. Își luă a treia slujbă. Îi cumpără un radio lui Edgar ca să asculte la el când îl durea piciorul. Intră în organizația PASSO[26], de curând înființată, participând frecvent la campanii pentru o mai bună reprezentare politică, pentru asigurări mai bune de sănătate, pentru dreptul la muncă. Anii treceau. Familia Lopez se chinuia să rămână pe linia de plutire.

---

[26] Political Association of Spanish-Speaking Organizations (Asociația Politică a Organizațiilor Vorbitoare de Spaniolă) (n. red.).

Apoi, în 1961, avusese loc Expoziția de Vite și Rodeoul din San Antonio. Evenimentul se deschidea în fiecare an cu o paradă în stil western, care devenea tot mai fastuoasă pe măsură ce anii treceau. În anul acela, expoziția de vite, care era deja mare, ajunsese și mai faimoasă pentru că Roy Rogers și Dale Evans – Regele Cowboy-ilor și Regina Vestului – fuseseră vedetele transmisiunii televizate a rodeoului de pe NBC. Sute de cowboy cu pălării albe, purtând cămăși cu franjuri și cizme superbe, străbătuseră orașul San Antonio la trap, pe caii lor împodobiți cu dârlogi fistichii și harnașamente incrustate cu turcoaze, cu șei placate cu metal. În urma lor, în mașini decapotabile, veneau celebrități locale și naționale, făcându-le cu mâna privitorilor.

Marisita, care era pe atunci o adolescentă elegantă și aproape perfectă, își luase cele trei surori mai mici să asiste la paradă; Edgar și Maria voiseră și ei să meargă, dar piciorul lui începuse iar să-l doară. Inițial, Max mersese cu Marisita și fetele, dar înainte să ajungă la paradă fusese apucat de o criză de furie și se făcuse nevăzut în mulțime.

Maria rămăsese deci acasă cu Edgar, ascultând muzica, zgomotul făcut de cai și aplauzele ce răsunau de afară. Edgar nu se plângea, dar până la urmă Maria nu mai rezistase.

— Hai să vedem și noi parada! îi spusese.

— Bine, răspunsese el, dar eu n-am cum să cobor cinci etaje.

— Nu, zisese ea, dar eu te pot căra un etaj mai sus.

Terasa clădirii era cu un etaj mai sus decât ei și, chiar dacă Edgar nu era un tip pirpiriu, de cinci ani încoace, Maria îl cărase în toate felurile posibile. Prin urmare, îl ridică și acum în brațe, cu tot cu scaun, și o luă în sus pe scări cu el. Zgomotul petrecerii se auzea tot mai tare, făcând-o pe Maria să se grăbească, de teamă că o să se termine totul până aveau să ajungă ei sus. Faptul că soția lui îl ducea în brațe aprinsese în Edgar flacăra pasiunii și, de aceea, îi spuse soției lui că nu e cazul să se grăbească; parada lor în doi pe scară era ceva mult mai minunat decât orice ar fi putut vedea afară. În acei zece ani în care căsnicia lor trecuse prin atâtea clipe grele, el nu încetase s-o iubească, deși încetase să-i mai spună că o iubește. Așa că la auzul acestor cuvinte Maria fusese atât de copleșită de emoție, că pusese greșit piciorul pe ultima treaptă.

Se prăbușiseră amândoi pe spate și Maria ar fi murit, cu siguranță, dacă Edgar nu i-ar fi amortizat oarecum căderea, își rupsese, așadar, doar un picior, cel opus piciorului bolnav al bărbatului ei, iar Edgar se alesese doar cu o vânătaie zdravănă de la greutatea cu care ea căzuse pe el.

De-acum, nici Maria nu mai putea să lucreze și așa familia Lopez ajunsese deodată să fie formată doar din persoane neajutorate, fără niciun susținător. Ajunseseră la fundul sacului. Promiteau că vor plăti chiria, promiteau la nesfârșit, până ajunseră la capătul promisiunilor. Ar fi putut fi aruncați în stradă, însă proprietarul era un om de treabă, iar ei fuseseră întotdeauna chiriași buni. Mai mult, omul avea un băiat care nu avusese prea mult noroc cu femeile și, pe de altă parte, observase că Marisita devenise o tânără isteață și încântătoare. Așa că sugerase – firește, dacă Marisita avea să fie de acord – ca ea și fiul lui să se cunoască. Poate – cine știe? – dragostea avea să înflorească între ei.

Restul rămăsese nespus; desigur, dacă între cei doi s-ar fi înfiripat ceva și ar fi ajuns să se căsătorească, tânărul n-avea să-și arunce socrii în stradă.

Marisita se învoise să-l cunoască pe fiul proprietarului, își amintea ce agitată și încântată fusese. Proprietarul era un om de treabă și, chiar dacă în 1961 n-ar prea fi avut de ce să fie încântat că-i face fiului său cunoștință cu fiica unuia dintre chiriașii lui vorbitori de spaniolă, el făcuse totuși acest lucru, ba chiar fără să dea deloc impresia că le făcea o favoare. Asta însemna că fiul lui era fie complet nepotrivit, fie un om minunat, care avea să-i salveze pe toți.

Problema era însă că el nu era nici una, nici alta.

Se numea Homer și nu era nici urât, nici frumos. Nu era nici îngrozitor, nici nemaipomenit. Era timid și ciudățel, un pic mai scund decât Marisita și ceva mai transpirat decât ea. Și se îndrăgostise pe dată nebunește de fată.

Marisita însă nu se îndrăgostise de el, nici atunci, nici după câteva săptămâni de curtare.

Să ne înțelegem, nu vorbim de o căsătorie aranjată. Nimeni nu-i obliga pe cei doi să fie împreună. Ea putea să refuze liniștită. Dar în fiecare seară, când se întorcea de la plimbările cu Homer,

îi găsea pe Edgar stând pe scaun cu piciorul ridicat și pe Maria pe alt scaun cu piciorul încă în ghips, amândoi ținându-se de mână, își găsea surorile dormind liniștite în paturile lor din camera învecinată; ei o întrebau cum mersese, iar ea răspundea:

— Minunat.

Pur și simplu, nu putea să-i abandoneze.

Și uite așa, se fixase și data nunții. Marisita încercase să se îndrăgostească de Homer, apoi încercase să se convingă că nu are nevoie de iubire ca să fie fericită, iar în cele din urmă începuse să spere că poate n-avea să trăiască mult și poate că în viața următoare avea să-și poată alege singură calea.

Plângea pe ascuns, dar zâmbea și râdea când toată lumea era de față.

Căsătoria avea să fie oficiată în Catedrala San Fernando, lucru posibil numai datorită legăturilor proprietarului. Era o clădire veche și impunătoare, datând de la începutul secolului al XVIII-lea. Stâlpii se înălțau până la acoperiș și arcadele albe se orânduiau sub tavan ca toracele unei balene. Orice fată ar fi fost în culmea fericirii să se mărite într-un loc atât de uluitor. Era decorul perfect pentru o poveste de dragoste nemaiîntâlnită.

Numai că Marisita nu se afla într-o poveste de dragoste nemaiîntâlnită.

Homer era lângă altar, așteptând-o împreună cu preotul. Marisita stătea în prag. Edgar se ținea de brațul ei. Nu putea merge prea bine, dar era în stare să se îndrepte șchiopătând până la altar ca să-și conducă fiica, dacă tot nu făcea nimic altceva. În partea din față a bisericii, Marisita putea zări chipul mamei sale și își auzea surorile, care chicoteau, așteptând să o urmeze și să arunce petale de flori. Max nu stătea jos, pentru că făcuse o criză din cauza costumului pe care îl purta, iar acum aștepta afară să vină cineva să i-l aranjeze, să-i spună că avusese dreptate și să fie rugat să vină înăuntru.

Marisita își privise familia și își spusese că îi salvează pe toți. Lacrimile se adunau potop în ea, dar le înghițise, străduindu-se să zâmbească.

Numai că nu putuse.

Și astfel, fugise. Fugise din biserică, iar tatăl ei nu putuse să se ia după ea, din pricina piciorului bolnav; surorile ei erau prea

șocate ca să-și dea seama că nu are de gând să se oprească, iar Max o lăsase să plece, pentru că el nu alerga niciodată decât după propria furie. Așa că Marisita alergase și tot alergase. Alergase toată ziua căsătoriei, alergase toată noaptea nunții, apoi încă o zi și încă o noapte, la nesfârșit, ținându-și cu amândouă mâinile rochia de mireasă, plângând amarnic pentru că-i trădase pe toți.

Apoi ajunsese la Bicho Raro și miracolul se născuse din ea.

28

— Adică atunci când ai primit miracolul, zise Joaquin.

Se străduia din răsputeri să rămână în pielea lui Diablo Diablo, pentru că și el, ca toți cei ce ascultau, fusese puternic mișcat de povestea Marisitei. Împreună cu Pete și cu Beatriz, stătea cu privirea ațintită la ușile închise ale camionetei, imaginându-și-o pe Marisita afară, pe scenă.

— Da, confirmă Marisita.

Începuse din nou să plângă, dar reușea să vorbească, deși cu glasul întretăiat de lacrimi. Cei ce ascultă la radio nu pot mereu să audă lacrimile, dar acum se auzeau foarte bine. Nu lacrimile care picurau, pentru că acelea erau duse de ploaia ce cădea necontenit peste ea, ci nodurile din gât.

Joaquin și-ar fi dorit ca familia Marisitei să audă povestea – așa cum o spunea ea, așa cum Robbie și Betsy auziseră fiecare povestea celeilalte cu o noapte în urmă. Numai că familia ei era la sute de kilometri depărtare. DJ-ul continuă:

— Și la ceva vreme după asta, Daniel ți-a dat o mână de ajutor?

Marisita șopti:

— Știam că el își riscă viața.

Era sigură că peste câteva minute familia Soria n-avea să mai aibă pentru ea decât dispreț, dacă nu o urau deja, din cauza felului cum își trădase propria familie. Însă continuă:

— Știam că nu trebuie să vorbim unul cu altul. Dar uneori... el venea la mine în bucătărie și, pur și simplu, stătea pe un scaun, în timp ce găteam. Nu găteam pentru el – știam că nu am voie. Dar din când în când, după ce plecam, observam că dispăruseră câțiva *biscochitos*[27] sau *churros*[28]*-,* așa că am început să-i fac lui și să-i las în locuri de unde putea șterpeli câți avea chef. Și... știu că nu trebuia să vorbim, dar uneori mă duceam la Sanctuar și mă rugam în grădină cu el. El nu avea voie să-mi dea nimic, dar

---

[27] Biscuiți specifici bucătăriei mexicane (n. tr.).

[28] Preparat de patiserie mexican din aluat de gogoși având o formă alungită, ca de cârnăcior (n. tr.).

uneori îmi lăsa câte un flecuștet. Câte o papiotă de ață de cusut sau o armonică mică, sau un cuib de pasăre pe care îl găsise. Nu vorbeam. Știam că nu trebuie să vorbim. Știam că nu avem deloc voie să fim împreună. Dar în cele din urmă... am început să ne plimbăm împreună în deșert. Nu vorbeam. Știam că nu trebuie. Știam... nu trebuia.

— Nebunul de el!

— Nebunul, se învoi Marisita. Și în cele din urmă, am încălcat și regula asta. Am vorbit. Doar câte un cuvânt ici-colo, tot mai multe pe măsură ce vedeam că nu se întâmplă nimic cumplit când o făceam. Știu că am fost niște nesăbuiți. Știu cum sună. Îmi pare atât de rău!

Scuza asta nu însemna nimic pentru Diablo Diablo, dar era esențială pentru Joaquin și pentru ceilalți membri ai neamului Soria, dar nu din motivul la care se gândea Marisita. Contrar temerilor ei, niciunul dintre ei nu era supărat pe ea, niciunul nu o ura. Nu aveau nevoie de scuzele ei ca să considere că ea procedase corect. Dar era important pentru ei că fata ținea îndeajuns la părerea lor încât să-și ceară iertare.

Joaquin adăugă cu generozitate:

— Marisita, a fost atât vina ta, cât și a lui. Asumă-ți mereu responsabilitatea pentru faptele tale, dar niciodată pentru ale altora. Atunci l-a cuprins întunericul?

— Nu, spuse Marisita.

— Nu pricep.

— Pentru că încă nu mă ajutase, zise Marisita. Încă nu intervenise. Chiar dacă m-am îndrăgostit de el, tot nu am ajuns să mă apropii de al doilea miracol. Ca să spun adevărul, ajunsesem să mă simt și mai rău. Daniel este un om atât de bun și își iubește atât de mult familia, încât eu nu mă puteam gândi decât la faptul că nu mai știu nimic de familia mea. Și cum să știu? Presupun că au fost aruncați în stradă. Ei... probabil că mă urăsc. I-am condamnat la atâta umilință. I-am dezamăgit. Nu m-am salvat nici pe mine, iar tot ce-mi mai rămâne e vinovăția.

— Dar asta e revoltător! spuse Joaquin.

Beatriz și Pete scriau mesaj după mesaj pentru Joaquin și i le puneau în față să le citească.

— Cum rămâne cu fratele tău... Max? El ar trebui să poarte

toată vina! Da, noi toți aici, în studio, suntem de părere că el e un ticălos.

— Era așa de furios… zise Marisita.

— Și eu sunt! exclamă Joaquin. Pe Max!

— Dacă l-ai cunoaște…

— Aș fi și mai furios! Spune-ne ce s-a întâmplat în noaptea aceea, în noaptea când Daniel a venit la tine.

În noaptea aceea, Marisita se hotărâse să plece în deșert și să meargă până când avea să nu mai poată merge. De multe săptămâni se gândea la asta, dar hotărârea nu era ușor de luat. Era dovada eșecului suprem. Suprema imperfecțiune. Dar o luase până la urmă și așa rămăsese, până când sosirea lui Tony și Pete o împiedicase să o pună în practică. Din cauza asta, nu mai putuse să plece, până când câinii nu se linișteau și Bicho Raro adormea la loc. Până și această mică întârziere era de ajuns s-o distrugă, iar ea se prăbușise pe jos în casa oi, vărsând lacrimi amare. În adâncul sufletului știa prea bine că n-avea să-și ajute cu nimic familia dacă se pierdea în adâncul deșertului; era doar încă o dovadă de egoism. Până la urmă, se gândea numai la ea. Dacă voia să curme suferințele alor săi, trebuia să se întoarcă la ei și să-l implore pe Homer să o ierte. Dar nici măcar atunci, în culmea disperării, nu era în stare să facă asta. Era scăldată în ploaie și ură de sine. De luni întregi nu mai știa cum e să fie uscată.

Agitația de afară se potolise încetul cu încetul. Lătratul câinilor se pierdea în noapte. Motoarele se opriseră. Vocile se auzeau tot mai slab, până tăcură de tot. Bufnițele țipau, huhuiau, dar în cele din urmă tăcură și ele.

Noaptea era de-acum liniștită.

Cineva bătuse la ușa Marisitei. Ea nu se ridicase de pe jos, nu răspunsese. Peste câteva clipe, prin ușa întredeschisă auzise pași apropiindu-se. Pașii se opriseră în fața ei și cel ce venise rămase acolo destul de multă vreme. Pentru că era Daniel, care ducea o luptă cu sine, sfâșiat între ceea ce voia și ceea ce trebuia să facă.

Apoi, oftând din greu, se întinsese lângă ea și o luase în brațe.

Să o îmbrățișeze era interzis cu desăvârșire, dar el o făcuse. Ploaia cădea pe ea, ploaia cădea și pe el și amândoi erau uzi

până la piele. Mireasma ploii se împletea discret cu smirna din Sanctuar, iar Marisita își amintea cum e să-ți fie cald și să te simți la adăpost.

Pe urmă, Daniel făcuse ceea ce ar fi făcut pentru ea dacă fata n-ar fi fost un pelerin, dacă el nu s-ar fi temut. O ținuse strâns în brațe, vorbindu-i la ureche. Îi spusese că nu poate să ia asupra ei toată nenorocirea financiară a familiei sale, că menirea ei nu era să fie un miel de sacrificiu. Existau și alte soluții, dar părinții ei o aleseseră pe cea mai ușoară și ignoraseră semnele nefericirii ei. Mai mult decât atât, ea era demnă de laudă pentru că nu se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l putea iubi; Homer nu merita să trăiască în minciună.

— Dar ei nu m-au obligat, îi spusese Marisita lui Daniel. N-au fost cruzi. Eu sunt de vină pentru că n-am mers până la capăt sau pentru că nu le-am spus mai devreme că nu pot.

— Poți să te ierți pe tine, insistase Daniel.

— Ba nu, nu cred că pot, venise răspunsul ei.

El rostise, ținând-o în continuare în brațe:

— Știu că acum ți se pare că ai făcut totul greșit, dar poți să te îndrepți, Marisita, dacă te străduiești la fel de mult pe cât te străduiești cu orice altceva.

În clipa aceea, trandafirul negru al întunericului înflorise. Nici Daniel, nici Marisita nu știau ce anume îl făcuse să se manifeste, dar adevărul e că nu se întâmplase din cauza faptului că Daniel venise să-i ofere alinare sau sfatul de bun-simț pe care i-l dăduse. Nu o stârniseră brațele lui care o înlănțuiau, nici căldura vorbelor pe care i le șoptea la ureche. Ceea ce o cucerise era felul cum îi spusese pe nume, „Marisita”, în ultima frază. Felul cum îi rostise numele îi transmitea toată simpatia lui, îi confirma tot adevărul sfatului dat, o asigura că e o ființă valoroasă, că poate fi mântuită, îi arăta că el punea mare preț pe felul altruist în care o văzuse că se poartă cu ceilalți pelerini și îi dădea de înțeles că, dacă situația lor ar fi fost câtuși de puțin alta, el ar fi luat-o de îndată de soție și ar fi trăit împreună cu ea zeci și zeci de ani, până când amândoi ar fi murit în aceeași zi, la fel de îndrăgostiți cum erau în clipa aceea. S-ar zice că e mult prea mult ca să fie conținut într-un singur cuvânt, într-un nume, dar acesta e motivul pentru care, în vremuri mai conservatoare, în

multe culturi, oamenii aveau mare grijă să nu se refere unii la alții decât cu „doamnă” sau „domnule”.

— Pe urmă a plecat, zise Marisita.

Joaquin era mult prea copleșit de curajul vărului său și nu fu în stare să răspundă imediat. Era cuprins de o mândrie feroce și de o spaimă pe potrivă pentru Daniel, încât iubirea, speranța și teama îi gâtuiau vocea lui Diablo Diablo. Într-un final, cu mare greutate, reuși să spună doar:

— Vom face acum o mică pauză muzicală. Să-l ascultăm pe Elvis, cu „Can’t Help Falling in Love”.

Și, în timp ce vocea lui Elvis murmura cântecul, Joaquin își șterse o lacrimă, pe când Pete și Beatriz se uitau pierduți unul la celălalt, căci poveștile despre îndrăgostiți se pironesc întotdeauna în inimile celor îndrăgostiți.

Către sfârșitul cântecului, Joaquin reușise să-și revină.

— Gata, ne-am întors. Mulțumim, Elvis, pentru că ne-ai cântat vorbele la care ne gândeam cu toții. Și întunericul?

— Nu știu când l-a cuprins. Probabil că la puțin timp după ce a plecat, pentru că s-a întors după câteva minute cu scrisoarea pentru Beatriz. A băgat-o pe sub ușă și mi-a spus ce să fac cu ea. Pe urmă a plecat și nu am mai ajuns să-i mărturisesc și eu cât de mult îl iubesc.

Se lăsă tăcerea.

Apoi Joaquin spuse:

— Dacă ne ascultă acum, tocmai i-ai spus.

Marisita nu scotea o vorbă.

— Marisita? întrebă Joaquin.

— E… începu ea.

— Da?

Marisita ridică mâinile spre cer și se uită din nou la ele.

— Tocmai s-a oprit ploaia.

29

Dintre toți cei din neamul Soria, numai Luis ciungul se aflase în Michoacán în perioada marii migrații a fluturilor-monarh. În fiecare toamnă, milioane de fluturi migrează în Mexic, găsindu-și adăpost în păduri, în vreme ce iarna pune stăpânire pe teritoriile de departe, din nord. Fusese o priveliște pe care n-avea s-o uite repede, aerul zvâcnind de culori, fluturii plutind cu aripi ce păreau decupate din hârtie de Antonia Soria. Unii spuneau că fluturii aceștia sunt sufletele morților care se întorc pe pământ pentru *Día de Los Muertos*[29], însă Luis se gândise că niciodată nu văzuse ceva mai plin de viață.

Nu crezuse că o să mai vadă vreodată ceva asemănător, dar în acea noapte de pomină cei din neamul Soria descoperiră că, într-adevăr, cerul spre care își îndreptaseră privirile era la fel de minunat precum cel văzut de Luis. Când furtuna de deasupra Marisitei încetă, fluturii de pe rochia ei se uscară în câteva clipe. Iar acum se ridicau cu toții de pe rochia ei, sute și sute de fluturi, rotindu-se și ridicându-se spre cer, amestecându-se printre bufnițele înnebunite de miracol, care se roteau și se lăsau în jos, răpite de încântare în fața miracolului Marisitei.

Era o priveliște incredibilă, dar încărcată de tensiune. Miracolele sunt un lucru ciudat, pentru că uneori un miracol atrage altul, alteori atrage un dezastru, iar uneori miracolul și dezastrul sunt unul și același lucru. Iar când fluturii se înălțară în văzduh, ca niște puncte portocalii și galbene, ajunseră în atmosfera care în seara aceea fusese atât de încărcată de nerăbdare, de teamă și de speranță. Moleculele din aer vibrau și deveneau tot mai agitate, pe măsură ce sute de aripi se frecau de ele iar și iar, până când pe cerul negru începu să se formeze o sarcină electrică. Jos, cei din neamul Soria o simțiră, căci urechile le pocneau și nu mai puteau să audă nimic, apoi deasupra lor răsună un trosnet imens, ca și cum cerul însuși s-ar fi despicat.

Un fulger incredibil se năpusti din întuneric.

---

[29] Ziua Morților este o sărbătoare mexicană fastuoasă, asociată cu Ziua Tuturor Sfinților sau Ziua Sufletelor în Biserica Catolică, celebrată anual la 1 și 2 noiembrie (n. tr.).

Fulgerele vânează numai prăzile cele mai înalte, iar acolo prada era antena ce fusese urcată pe radiotelescop, cu Tony pe post de bază umană.

Urmă o explozie de lumină.

Antena, telescopul și Tony dispăruseră în lumină. Toți cei de jos fuseseră nevoiți să-și ferească privirea, ca să nu fie orbiți. În mai puțin de o secundă, impulsul electric fierbinte și alb se repezi prin firele ce duceau de la antenă la camionetă, făcând să explodeze toate sârmele ce se aflau pe jos, sâsâind și pocnind. Un zgomot ca de tunet zgudui pământul.

Iar când aerul se limpezi nu mai era nici urmă de antenă. Farfuria telescopului se înnegrise. Tony era întins pe jos la baza lui, cu rămășițele de cupru ale antenei răspândite în jurul lui.

Nu mai era uriaș.

Dar nici nu mai respira.

Înainte să lovească fulgerul, Tony ascultase confesiunea Marisitei, se uitase la Bicho Raro de la înălțimea la care se afla și se gândise la măreția lucrurilor pe care le făceau în noaptea aceea și la felul cum se reunise toată familia pentru asta. Se gândise la cât de incredibil de promițător era Joaquin. Și, într-un final, se gândise că nu e așa de rău să fii un gigant al radioului, câtă vreme încerci să găsești ce poți face în calitate de gigant, lucruri pe care nu le-ai putea face dacă nu ai fi așa, cum ar fi să susții vocea cuiva ca să se audă un pic mai tare.

Al doilea miracol se petrecuse cu ușurință.

— Tony, Dumnezeule, Tony! strigă Pete. Ce-am făcut?

Joaquin, care își scosese căștile ca să sară din camionetă, puse urechea pe pieptul lui Tony, încercând să-i audă bătăile inimii ori să vadă dacă respiră. Era o metodă jalnică de a verifica semnele vitale ale cuiva. Beatriz, care sărise din camionetă împreună cu Pete și Joaquin, recurse la o metodă mai puțin inutilă. Ridică mâna lui Tony, observând ciudatele și rămuroasele flori ale fulgerului care îi acopereau brațul și i se opreau pe degete.

— Are puls, anunță ea. Trăiește.

E tare greu să fii lovit de trăsnet. E la fel de greu și să cazi de la o înălțime de câțiva metri, de pe un radiotelescop. Tony fusese zguduit din toate părțile și fură necesare câteva clipe bune până ca aerul să revină în pieptul lui.

— Respiră! îi anunță Joaquin pe ceilalți membri ai familiei Soria.

Ei însă nu-i dădură nicio atenție. Strigau cu toții și arătau spre cu totul altceva: spre camionetă. Cum Pete, Beatriz și Joaquin săriseră de îndată din camionetă ca să-l ajute pe Tony, nu-și dăduseră seama că vehiculul se înfierbântase cu totul imediat după lovitură. Fulgerul gonise cu atâta căldură și ferocitate prin fire, încât preschimbase în flăcări tot ceea ce atinsese.

Iar camioneta fusese cuprinsă cu totul de flăcări în cele câteva minute cât atenția lor se concentrase asupra lui Tony.

Beatriz spuse:

— Salvează transmițătorul!

— Mă duc să aduc găleți din hambar, zise Pete.

— Te ajut și eu, strigă Antonia.

— Da, spuse și Michael.

Oricine s-a luptat vreodată cu un incendiu așa de impunător știe că există focuri ce pot fi stinse și focuri care nu mor decât atunci când vor ele. Acesta făcea parte din a doua categorie. Interiorul camionetei era un adevărat infern. Mirosul de componente electronice arse umplea văzduhul nopții, iar vălătucii de fum negru acopereau stelele. Gălețile treceau din mână în mână, pline cu prețioasa apă ce era înghițită de nisip, focul mugea, trosnea și șuiera ca o ființă vie, căci asta și era. Oul pe care Beatriz îl agățase într-un cuibar din plasă începu să se zgâlțâie și să țipe. Nu fusese niciodată atât de cald, încât să crească și să eclozeze, dar acum, în acest foc miraculos și distrugător, se sparse și se deschise. Iar din foc ieși o bufniță neagră ciudată, dintr-o specie pe are niciunul dintre ei nu o văzuse vreodată. Se roti o dată pe deasupra capetelor lor și, când își îndreptă o clipă spre ei chipul palid, părea că are fața unei femei – avea în ea ceva din chipul Loyolei Soria, dar și din cel al sculpturii din Sanctuar.

Pe urmă bufnița se făcu nevăzută, după cum se făcuse și camioneta, arzând până când din ea nu mai rămăsese decât cenușa fierbinte.

E greu să renunți la speranță, mai ales când tocmai ai ajuns să o guști din plin și cu atât mai mult cu cât atâta vreme ai fost lipsit de ea. Oamenii sunt atrași de speranță la fel ca bufnițele de

miracole. Nu-i nevoie decât de umbra nădejdii pentru ca ei să se înflăcăreze, iar dorința mai mocnește o vreme chiar și atunci când toate urmele speranței au dispărut. La fel se întâmpla și cu cei din neamul Soria, care se agățau de mult mai mult decât o umbră de nădejde. Al doilea miracol al Marisitei se petrecuse chiar sub ochii lor, urmat de cel al lui Tony. În sfârșit, ajunseseră și ei să creadă ce susțineau Beatriz și Joaquin: că ani de zile făcuseră totul greșit. Primejdia fusese reală, dar tabuul nu. Acum se gândeau la o altă generație de pelerini ce avea să vină și să învețe de la cei ce fuseseră cândva pelerini, dar și de la familia Soria și de la înțelepciunea de nerostit ce vine din muzică, în ciuda faptului că vorbele nu reușesc mereu să ajungă la sufletul oamenilor.

Prin urmare, când camioneta arse cu totul, nu-și dădură pe dată seama că odată cu ea mai murise și altceva.

Beatriz înțelese asta prima.

— Nu, șopti ea un singur cuvânt.

Le trebuia un alt radio ca să comunice cu Daniel, iar ea putea să-l facă, dar avea nevoie de componente noi. Iar pentru a le cumpăra era nevoie, în cel mai bun caz, să se ducă la Alamosa ori, în cel mai rău caz, să le comande din altă parte. Însemna că trebuia să facă o altă antenă. Și chiar dacă toți cei din Bicho Raro i-ar fi dat o mână de ajutor, nu avea cum să facă asta într-o zi sau două.

O văzuse în cursul zilei pe Marisita întorcându-se cu sacul lui Daniel. El nu avea la dispoziție două zile. Nu avea o zi. Poate că nu avusese nici măcar această zi. Acum, când bufnițele și fluturii fugiseră, deasupra lor nu se mai rotea decât un singur soi de păsări: vulturii.

— Unde e Marisita? întrebă Judith.

Marisita plecase. Acum, când era tămăduită, când rușinea și vina îi dispăruseră odată cu ploaia, își dădea seama că dorința de a-l găsi pe Daniel nu o părăsise. Era hotărâtă să-l găsească și să-i ofere alinare, la fel cum făcuse și el cu ea.

Pentru Beatriz, asta părea nebunia supremă. Din punctul ei de vedere, era evident că, dacă Marisita nu-l găsise până acum pe Daniel, nu avea niciun rost să spere că o să-l găsească în puterea nopții.

Și astfel, în acele clipe îngrozitoare, de pierdere și de tristețe, Pete și Beatriz făcură ce fac de multe ori îndrăgostiții când unuia dintre ei îi merge cel mai prost: se luară la ceartă. Și situația era înrăutățită de faptul că niciunul dintre ei nu-și dădea seama că au ajuns să se certe. Și unul, și altul credeau, în schimb, că sunt foarte rezonabili.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e, zise Pete.

— O să-mi ia săptămâni întregi să-l refac, spuse Beatriz.

— A! Eu vorbeam de camionetă.

Pete se simțea ca și cum ar fi fost atacat de la spate de faptul că își pierduse brusc viitorul, însă Beatriz îi arătă că pierderea e numai în mintea lui, că nu avea nevoie de o camionetă de mutări ca să fie un om întreg, că, de fapt, avea nevoie doar de respectul față de sine, ceva ce nu era legat nici de o slujbă, nici de ideea de a pleca în altă țară ca să împuște oameni, așa cum făcuseră oameni ca tatăl lui sau tatăl tatălui lui. După cum vă închipuiți, cuvintele acestea nu-l făcură pe Pete să se simtă mai bine, căci foarte puțini oameni se vindecă doar la auzul unui adevăr, în loc să-l descopere ei înșiși cu inima.

— Nu e cazul să fii crudă, spuse Pete. Știu că ești supărată.

— Nu sunt supărată. Te rog să nu-mi spui că sunt!

Părea atât de sigură de asta, încât Pete se mai uită o dată la ea, încercând să vadă dacă nu cumva înțelesese el greșit. Expresia ei era și mai dificil de înțeles din cauza funinginii de pe față, pe lângă faptul că ea nu-și arăta sentimentele la fel ca toți ceilalți oameni pe care îi cunoștea, dar Pete era destul de sigur că o citise corect și de aceea insistă, plin de înțelegere:

— Dar, uite, ai dreptul să fii supărată. Totul – focul, Daniel –, ai tot dreptul.

— Eu nu am sentimente, pur și simplu.

— Nu ai sentimente? repetă Pete. Doar nu ești o păpușă. Nu ești un robot.

— Încerc să-ți spun ceva despre mine, zise Beatriz. Te înșeli.

Pete însă nu se înșela. Nu se înșelase înainte, când o spusese, și nu se înșela nici acum. Și dacă Beatriz ar fi crezut că sentimentele ei atât de ciudat modelate existau, și-ar fi dat seama și ea. Numai că ea descoperea că își pierde răbdarea cu el și gândul îi zbură la felul cum se năruise căsnicia părinților ei,

Francisco și Antonia, pentru că și ei erau foarte diferiți. Se gândea că Pete nu demonstra astfel decât că era un om căzut pradă emoțiilor și nu era în stare să o vadă așa cum e cu adevărat, nu era în stare să înțeleagă ce anume nu putea ea să-i ofere. Se gândea că astfel de discuții erau motivele esențiale pentru care oameni ca tatăl ei și chiar ea însăși ajungeau să rămână singuri în sere, cu munca lor.

Nu-și dădea seama că ea era cea care avea sufletul sfâșiat în bucăți.

— Nu vreau să fiu transformată în ceva ce nu sunt, spuse ea, într-o ființă mai simplă, cu sentimente, în cineva asemenea ție. Încerc să mă gândesc la ce trebuie să fac în continuare, iar asta mă absoarbe cu totul și n-am nevoie ca tu să crezi despre mine că sunt moale, doar ca să te simți tu mai bine în legătură cu felul meu de a fi.

Pete se uita la ea uimit, dar lui Beatriz nu-i trecea prin minte să-și mai îmblânzească vorbele, căci ea credea întru totul în ele. Și pentru că ea le credea, se gândea că el e cel care se înșală. Doar se cunoștea mai bine decât o cunoștea el.

Îl privea cu ochi reci, iar el mai așteptă o clipă ca să vadă dacă i se citește în ei vreo urmă de sentiment sau de bunătate; numai că ea era mult prea convinsă că e lipsită de sentimente ca să arate așa ceva. În spatele lui, camioneta după care tânjise atâta fumega încet. Inima lui Pete fu zdruncinată, deveni o groapă uriașă, de neumplut.

Și fără un cuvânt, el se întoarse cu spatele și părăsi Bicho Raro.

30

Francisco Soria începuse să lucreze la sera lui nemaipomenită imediat după una dintre primele certuri cu Antonia. Ea țipase la el, așa cum făcea în fiecare zi, de luni întregi, iar el își dăduse brusc seama că nu are nimic să-i spună drept răspuns. Nu numai în cazul acelei dispute, ci în general. Și în loc să aștepte ca ea să termine ce avea de spus, ca să-i explice acest adevăr, el se mulțumise să iasă din casă în soarele strălucitor și să se apuce de construit. Faptul acesta i se păruse Antoniei de o cruzime inimaginabilă, dar el nu plecase ca s-o rănească. Plecase ca să-și liniștească mintea. Prea multe emoții, prea multă furie erau ca gripa pentru gândurile sale și, în vreme ce durerea Antoniei punea cu totul stăpânire pe ea, ideile lui erau înăbușite până când flacăra lor aproape că se stinse – și din ce altceva era el făcut, dacă nu doar din idei? În acele prime luni, muncise la construcția serei numai după lăsarea întunericului, după ce toți ceilalți Soria adormeau, întrucât descoperise că își dorea liniște absolută, după ce trăise atâta amar de vreme în zgomot. Abia după ce trecuseră multe zile de tăcere, prețioasa lui gândire atât de fluidă începuse să se dezvolte din nou. Și odată sera terminată, când începuse să se ocupe de trandafirii săi, se întorsese la munca făcută în timpul zilei.

În felul acesta, ducea o viață măruntă și solitară, într-o lume măruntă și controlată. Nu era cea mai bună viață pe care o putea avea. Dar era acceptabilă.

Între ruinele care rămăseseră după arderea camionetei, Beatriz descoperi că lumea ei măruntă și controlată îi era luată. Radiotelescopul fumega, încă fierbinte, și camioneta arsese cu totul. Nu mai avea niciun loc numai al ei unde să se poată cățăra ori sub care să se ascundă. Însă mintea lui Beatriz refuza să se liniștească, iar în cele din urmă se duse în unicul adăpost la care se putea gândi: căsuța construită de Pete.

Acolo, se așeză pe jos, în întuneric. Prin ferestre pătrundea numai o geană de lumină de pe verandă, iar geamurile continuau să reflecte frumusețea gândirii din sera tatălui ei. Își cuprinse genunchii cu brațele, străduindu-se să aducă la lumină o soluție

ca să ajungă la Daniel, însă gândurile nu voiau să-i dea ascultare. Încercă să le azvârle afară din ea, deasupra ei, pe cer, ca să le poată studia din toate direcțiile, dar ele refuzau să iasă din trupul ei. Își testă la nesfârșit gândurile pe ramurile logicii, dându-și seama însă că logica nu era de ajuns.

Stătea acolo de cine știe câtă vreme, când auzi un fluierat.

— Beatriz? fluiera tatăl ei încetișor.

Ea nu răspunse, dar el băgă capul și intră. În urma unui proces de eliminare, hotărâse că ea trebuie să fie în casă. Se apropie îndeajuns, încât o zări în cele din urmă, nemișcată, ca o bufniță, într-un colț. Tatăl și fiica nu se îmbrățișară, nu se atinseră, dar el se așeză lângă ea, în aceeași poziție.

— Ce faci? fluieră el.

— Mă gândesc cum să ajung la Daniel până nu o prea târziu. Nu era un fluierat chiar complet, dar el o înțelese oricum.

— Nu aveam cum să salvăm camioneta, spuse el.

— Știu.

— Pete a plecat, spuse el.

— Știu.

Urmă un lung moment de tăcere. Cum amândoi se pricepeau de minune să fie tăcuți, o greu de spus cât a durat cu adevărat. Fusese mai scurt decât noaptea, dar nu cu mult.

În cele din urmă, Francisco spuse foarte încet, de data asta cu vorbe, nu fluierând:

— Cred că m-am înșelat în foarte multe privințe.

Iar cum Beatriz rămânea tăcută, adăugă:

— Mă mut înapoi în casa noastră.

După care o bătu ușor pe genunchi, se ridică și plecă, lăsând-o acolo.

Iar Beatriz izbucni în plâns.

Habar nu avusese că e în stare să plângă, nici măcar nu știa de ce plângea și nu-și dădea seama că de cele mai multe ori așa e plânsul. Plânse vreme îndelungată, apoi se gândi cum îi spusese lui Pete că nu e supărată, când, de fapt, era mai supărată decât fusese în toată viața ei. Pe urmă se gândi la vulturi și la Marisita și plânse încă mai tare. Și, în sfârșit, se gândi la cât de tare se înșelaseră în legătură cu tabuul atâta amar de vreme și că asta avea probabil să-l coste viața pe Daniel.

Iar când lacrimile îi secară, își șterse obrajii – aerul uscat zvântă toate lacrimile pe care ea nu apucase să le șteargă – și fata cu sentimente ciudate puse șaua pe Salto și se avântă în deșert ca să-și caute vărul.

31

Călare pe Salto, Beatriz se luase după ulii; în curând, ajunse din urmă bufnița pe care o văzuse ieșind din oul în flăcări. Pasărea zbura drept înainte, foarte sigură pe ea, iar Beatriz era sigură că nicio bufniță n-ar străbate distanțele într-un mod atât de țintit dacă n-ar fi atrasă de un miracol sau de un dezastru. Și ce miracol, ce dezastru se puteau petrece în noaptea aceea, dacă nu unul care să aibă legătură cu fostul Sfânt din Bicho Raro?

În timp ce galopa, se întreba ce-avea să facă atunci când îl va găsi pe Daniel. Luase la ea apă și ceva de mâncare, dar nu știa la ce să se aștepte.

Stelele se opriseră din flecărit și o urmăreau cum străbătea în goană kilometru după kilometru; pe urmă, luna își acoperi fața cu un nor; apoi, pe măsură ce fata se apropia, stelele se furișară sub linia orizontului ca să nu fie nevoite să privească. Soarele însuși zăbovea, n-ar prea fi vrut să răsară, ca să nu fie martor, și șovăia la marginea pământului, iar zorii așteptau suspendați într-un semiîntuneric straniu.

Uliii și bufnița cu chip palid se opriseră toți în același loc, un teren plat, presărat cu tufișuri și mărginit de o dună ce ajungea până la un gard foarte înalt de sârmă ghimpată. Acolo, Beatriz zări o siluetă și îl opri brusc pe Salto, prudentă. Pe urmă însă recunoscu rochia Marisitei, boțită, ca un monument dărăpănat – fata stătea în genunchi. Capul și umerii lui Daniel se odihneau în poala ei.

— Te-a cuprins întunericul lui? strigă Beatriz.

— Nu, răspunse Marisita.

Asta părea cu neputință, căci Daniel încălcase tabuul luând-o în brațe pe Marisita când fusese în culmea nefericirii, iar acum Marisita făcea același lucru pentru el. Și nu încăpea nicio îndoială că-l iubea – la urma urmei, se afla acolo și în felul acesta ar fi fost condamnată să-i preia întunericul. Beatriz începea să se întrebe dacă nu cumva se înșelaseră în legătură cu sălbăticia întunericului din neamul Soria, așa cum se înșelaseră și în celelalte privințe, iar speranța începea să pâlpâie primejdios în

sufletul ei.

— Cum e posibil?

— Nu pot să intru în contact cu miracolul lui, spuse Marisita, iar glasul îi tremura ușor, pentru că e prea târziu. E mort.

În momentul acela, Beatriz sări din șaua calului cu atâta repeziciune, că-l înspăimântă și pe Salto. Animalul sări înapoi, ferindu-se, în timp ce ea se repezi la Marisita și îngenunche în iarba țepoasă, lângă ea. Acolo zăcea Daniel Lupe Soria, Sfântul din Bicho Raro, moale ca o cârpă în brațele Marisitei. Arăta ca un personaj din icoane, așa cum le știa Beatriz. Sfântul martir, delicat, cu obrajii supți, cu părul lung, atârnându-i pe umeri. Marisita era Madonna, ținându-l la piept.

Beatriz se gândi că acum înțelegea ce simțea Pete, cu gaura aceea în inimă.

În dreapta ei, o mișcare o făcu să tresară.

— Ce e asta? întrebă.

— Întunericul lui, răspunse Marisita printre lacrimi.

Era o bufniță neagră, cu fața albă, aproape la fel de înaltă ca Beatriz. Nu era cea cam ieșise din oul din camionetă, dar era din aceeași specie. Nu era o pasăre adevărată, ci o creatură stranie, plămădită din miracole și întuneric. La fel ca bufnița pe care Beatriz o văzuse eclozând, nici aceasta nu avea cu adevărat chip de bufniță. Pe când Beatriz o privea în lumina palidă, își dădu seama că avea ochii lui Daniel pictați pe față. Și gura lui Daniel. Și urechile lui Daniel pictate pe cap, ca și cum ar fi fost și bufniță, și lemn.

— I-a luat ochii, spuse Marisita, și chiar când am ajuns eu i-a furat și răsuflarea. Am încercat s-o prind.

Măcar ceea ce vedea acum avea totuși logică pentru Beatriz. Toată viața i se spusese că întunericul din neamul Soria era ceva teribil și înspăimântător, mult mai ciudat și mai greu de înlăturat decât întunericul ce zăcea în pelerinii obișnuiți. Iar bufnița asta, cu ochii, gura și urechile ei furate, era ceva teribil și înspăimântător. Din poveștile care îi fuseseră spuse lui Beatriz, măcar aceasta se dovedea a fi fost adevărată.

Nu voia să se apropie de creatură, dar făcu totuși un pas spre ea ca să vadă ce se întâmplă. Aceasta cloncăni ușor și făcu o săritură în spate. Nu departe. Doar un pic mai încolo, bătând din

aripi, cu o expresie ce părea ușor batjocoritoare.
Marisita o privea cu ură.
— Nu pot, nu pot să cred că a murit.
— Nu e mort cât timp întunericul nu-l părăsește, zise Beatriz, uitându-se cu atenție la pasăre, care sărea de pe un picior pe altul ca un boxer, ca și cum s-ar fi pregătit, în caz că Beatriz se repezea la ea.
Fata adăugă:
— Miracolul moare odată cu pelerinul.
— De ce a mai apărut încă una? întrebă Marisita.
Beatriz întoarse capul să se uite la cealaltă bufniță, cea care ieșise din ou. Și gândurile ei se ridicară în aer ca să o ajungă.
Problema era că trebuia să afle unde luase naștere întunericul din Daniel ca să știe cum să descâlcească totul. Ce ar fi trebuit el să învețe de la bufnița asta, de la această *lechuza,* care îi luase ochii, urechile, gura, răsuflarea? Nu putea fi ceva ușor, altfel ar fi rezolvat el totul până acum. Beatriz făcu încă un pas spre creatură. Aceasta se dădu iar înapoi, cu aceleași sărituri agitate, nesuferite, poate chiar batjocoritoare. Fata mai făcu un pas. Bufnița făcu alte câteva sărituri, îndepărtându-se ceva mai mult. „Înseamnă că tactica asta e greșită”, decise Beatriz. Dacă mai continua s-o urmărească, avea să fugă. Se întreba dacă ar putea s-o lovească, dar nu știa care sunt regulile acestui furt. Nu voia să riște să-i rănească ochii lui Daniel, să-i ia răsuflarea. Oricum, nici nu credea că bufnița trebuia învinsă cu ajutorul violenței, pentru că acolo nu era nicio lecție de învățat; lui Daniel nu-i lipsise niciodată curajul sau voința de a lupta.
Se gândi apoi la ceea ce învățase ea din evenimentele din acea săptămână. Când se lua după bănuieli, ajungea la concluzii greșite. Se uită din nou la bufniță, cu o altă privire, ca și cum atunci n-ar fi știut nimic despre ea. Se uită apoi la Daniel, ca și cum n-ar fi știut nimic despre el. Dădu la o parte toată spaima ei de întuneric, toată durerea pe care o simțea la vederea trupului lipsit de viață al vărului ei. Apoi se întrebă ce ar fi putut însemna scena asta, dacă ea n-ar fi ajuns la nicio concluzie înainte în privința ei. Se străduia din răsputeri să-și învețe impresiile să se elibereze de temeri și de lucrurile deja știute.
— Marisita, zise ea, dacă, de fapt, nu i-a furat răsuflarea, ochii

sau chipul? Dacă, de fapt, le păstrează pentru el?

— De ce?

Glasul Marisitei nu avea în el nici urmă de interes, începea să-și piardă speranța.

— Dacă, de fapt, se află aici ca să-l învețe ceva? continuă Beatriz. Dacă e un profesor, nu un hoț?

Marisita își împletise degetele cu degetele lui Daniel, care aveau desene cu ochi de păianjen.

— Profesorii mei nu mi-au furat niciodată ochii.

Beatriz se uită din nou la bufniță, iar aceasta îi întoarse privirea, cu expresia blândă a lui Daniel. Nu mai era așa de înspăimântătoare când și-o închipuia ca pe un învățător, ca pe o creatură binevoitoare, ca pe ceva ce încearcă să-i comunice lui Daniel ceva despre el însuși. Făcu un pas spre ea, dar, din nou, pasărea sări înapoi, chiar mai departe.

— N-o să vină niciodată la tine, zise Marisita.

Beatriz credea însă că acum înțelesese ce simboliza întunericul lui Daniel. Nu-i plăcea concluzia la care ajunsese, dar numai așa își putea da seama că nu este influențată de propriile idei preconcepute. Lecția pe care era nevoit s-o învețe Daniel era că trebuia să intre în contact cu miracolele. El n-ar fi trebuit în niciun caz să-și poată alunga singur întunericul. Întunericul acesta era un puzzle care trebuia rezolvat doar de un alt Soria.

— Ba cred că o să vină, rosti Beatriz încetișor. Pentru că bufnițele sunt foarte atrase de miracole.

— Și asupra cui vrei tu să faci un miracol?

— Asupra mea, răspunse Beatriz.

32

Teoria lui Beatriz suna astfel: cândva, probabil că cei din neamul Soria se confruntaseră cu întunericul din ei, așa cum li se cerea tuturor pelerinilor să o facă. Totuși, la un moment dat, probabil că unul din neamul lor pierduse puterea de a-și înfrunta demonii și fie murise în timpul celui de-al doilea miracol, dând astfel naștere unei legende, fie, pur și simplu, încetase să îndeplinească această sarcină și decretase că întunericul familiei Soria era prea greu de ținut în frâu. Așa că toți cei din neamul Soria uitaseră cum să scape de întunericul din ei, iar acesta tot crescuse în adâncul lor până când devenise prea înșelător, și, în fiecare generație, câțiva din neamul lor cădeau pradă acestui întuneric prea multă vreme ținut ascuns.

În orice caz, unicul mod în care Beatriz putea să-și probeze teoria era să o încerce pe ea însăși. Iar dacă ar fi existat orice altă explicație – dacă întunericul din neamul Soria era cu adevărat imposibil sau dacă devenise imposibil atunci, Beatriz avea să se preschimbe în lemn, ca părinții lui Daniel, sau poate că avea să-și piardă vederea și suflarea, așa cum se întâmplase cu Daniel.

— Ia-l pe Salto și pleacă, îi spuse ea Marisitei. Nu știu ce-o să se întâmple.

— Ba nu plec, răspunse Marisita. Am rezistat întunericului din mine și o să rezist și acestuia.

— Atunci, ia-l pe Salto și du-te ceva mai departe cu el, ca să poți să te uiți în siguranță.

Beatriz așteptă până când Marisita se îndepărtă un pic cu calul, după care se îndreptă spre vărul ei. Legă de încheietura mâinii lui cureaua de la una din cizmele ei, pentru ca nimic să n-o poată îndepărta de lângă el până când n-avea să-i dea ochii și suflarea înapoi. Își chemă înapoi gândurile din înaltul cerului, pe unde hoinăriseră cu uliii și cu *lechuza,* cea cu chip de femeie, care apăruse din mijlocul flăcărilor. Apoi își îndreptă privirea spre strania bufniță care se afla pe pământ, cea care purta chipul lui Daniel.

„Ai întuneric în tine?”

Beatriz se gândi cum reușise Marisita să-și învingă întunericul, la fel ca gemenele, ca Tony.

„Am întuneric în mine?”

Își aminti de bufnițele care stăteau pe marginea radiotelescopului, privind-o pofticioase; știa că are.

Miracolul se umfla în adâncul ei.

Bufnița cu chip de femeie se lăsă în jos ca săgeata spre ea, irezistibil atrasă de făgăduiala miracolului, dar nu de ea avea nevoie Beatriz. Își înălță miracolul tot mai departe, uriaș, înspăimântător. Era unul atât de imens și susținut atât de bine, încât începu să cheme bufnițele din depărtări, din Bicho Raro și chiar de mai departe. Le auzea strigătele îndepărtate pe când dădeau nebunește din aripi, îndreptându-se spre ea, nădăjduind să ajungă înainte să se încheie. Miracolul deveni atât de mare, încât, în cele din urmă, bufnița cu chipul lui Daniel nu se mai putu împotrivi chemării. Țopăi încetișor spre ea, așa cum sperase Beatriz. Nu mai șovăia deloc: pur și simplu, voia să fie cât putea de aproape de miracolul ce se apropia.

Și atunci, Beatriz îl eliberă.

Simți de îndată cum întunericul îl urmează. Dacă nu ați trăit niciodată experiența unui miracol, nici măcar nu vă puteți închipui sentimentul când deodată întunericul din tine primește formă. E ca atunci când faci un pas, dar nu mai ai pământul sub picioare. Amețeala care te cuprinde brusc și senzația că nu mai ai greutate te pot face să crezi pentru o clipă că nu mai ai corp, dar imediat după aceea îți dai seama că trupul ți-a fost redat la timp pentru a fi izbit de pământ. Nu e teamă, dar e un lucru de care oamenilor le e de multe ori teamă, așa că e ușor de înțeles de ce se face deseori confuzie între ele.

Lui Beatriz începea să i se împăienjenească vederea. Avea să orbească și ea, la fel ca Daniel.

Îndoiala creștea tot mai mult în ea.

Însă îndoiala nu este un adevăr, ci doar o părere. Așa că o dădu în lături și se agăță de un fapt anume: trebuia să prindă bufnița înainte ca miracolul să o orbească în totalitate.

În ciuda vălurilor negre care i se lăsau peste ochi, puse mâna pe bufniță. La urma urmei, nu era un animal adevărat; în mâinile ei nu era decât un ghem de întuneric și de spaime, care părea

solid până când reușeai să-l înhați. Smulse de pe ea chipul lui Daniel, îi înghiți răsuflarea. Văzu apoi cum ochii lui apar pe propriile-i mâini, ușor conturați, la fel ca tatuajele lui cu ochi de păianjen, și își dădu seama că reușise să ia înapoi văzul de la bufniță doar prin simplul fapt că o atinsese. Acum ea nu mai avea nici chipul, nici urechile lui, așa că Beatriz își dădu seama că trecuseră în stăpânirea ei. Bufnița înclină ușor capul spre ea, iar Beatriz înțelese că pasărea așteptase ca ea să-și dea seama cum să descâlcească ghicitoarea.

Nu-i putea mulțumi pentru lecție, căci suflarea lui Daniel era încă în gura ei și nu putea să-i dea drumul până nu ajungea la el. Așa că se mulțumi să dea la rândul ei din cap, în semn de răspuns.

Deasupra ei, cealaltă pasăre, *lechuza* cu chip de femeie, zbură razant chiar pe deasupra capului ei. Aripile ei îi atinseră fața și Beatriz abia dacă avu vreme să-și dea seama că bufnița avea acum ochii ei.

După care totul se cufundă în beznă.

Nu avea mult timp la dispoziție. Acum, când întunericul îl părăsise pe Daniel, suflarea lui era în gura lui Beatriz, iar acolo nu era de niciun folos. Cufundată într-o beznă neagră ca noaptea, ea pipăi catarama, atinse încheietura mâinii lui Daniel, iar apoi brațul, pieptul și fața lui. Se aplecă grăbită peste el și îi suflă mai întâi în nări, ca să nu moară, după care îi apăsă ochii înapoi în orbite și auzul înapoi în urechile lui.

Se gândea în timpul ăsta că n-avea să suporte dacă era prea târziu.

Cum Beatriz își ducea viața mai ales în propria minte, în general, nu se simțea niciodată copleșită de dorul după ceva ce nu putea avea. Lucrurile care o aduceau în culmea fericirii nu luau formă concretă, iar asta le făcea extrem de rezistente. Ideile nu pot muri.

Însă verii pot să moară.

Voia ca Daniel să trăiască, iar ferocitatea dorinței o izbi cu o putere mai mare decât orice altceva simțise vreodată. Nu-i venea să creadă că-i spusese lui Pete că e lipsită de sentimente, că putuse *cineva* să-i spună că e lipsită de sentimente, căci, chiar dacă mai înainte forța spaimei ei pentru soarta lui Daniel

încă nu o convinsese că are sentimente, acum era convinsă de forța cu care dorea ca el să fie în viață.

Daniel icni.

Beatriz nu-și îngădui decât o fracțiune de secundă de ușurare, după care se dezlegă de el în grabă. Întunericul din el fusese tămăduit. Al ei însă nu fusese. Asta însemna că el ar fi putut intra în contact cu al doilea ei miracol și chiar dacă lecția lui Daniel fusese că aceia din neamul Soria pot intra în contact cu miracolele nu însemna totuși că starea lui îi permitea acum să o ajute.

— Dă-i apă, îi ceru Beatriz Marisitei, deși habar n-avea dacă fata mai era încă acolo. Și nu te apropia de mine!

— Ce trebuie să fac? întrebă Marisita.

— Nu vorbi cu mine!

Beatriz se dădea înapoi, cu mâinile întinse în beznă. Deasupra ei, *lechuza* bătea din aripi, fără ca fata s-o poată atinge. Oricum, nu mai putea face vreun miracol de care bufnița să fie atrasă. Și nici nu credea că întunericul din ea putea să fie tămăduit în același fel în care fusese tămăduit cel al lui Daniel. Într-un fel, ceea ce se întâmpla avea legătură cu ea – era o lecție, nu o pedeapsă aspră. Se întrebă ce învățase până acum și ce mai avea de învățat. Își aruncă iar gândurile în sus, în afară, în văzduhul întunecat, acolo unde se aflau acum ochii ei, și își închipui că se uită în jos la pelerini. De la înălțimea aceea, reflectă asupra felului cum se vindecaseră aceștia. Reflectă asupra faptului că întunericul colectiv al neamului Soria consta în faptul că nu-și îngăduiau să-i ajute pe alții, căci erau prea înspăimântați să nu se piardă pe ei înșiși, căci le era atât de teamă să fie deschiși și să spună adevărul despre propriile spaime și întunecimi, încât le zăvorâseră într-o cutie și refuzaseră să accepte că poate și ei aveau nevoie să fie tămăduiți. Și cu cât ei își blocau mai mult întunericul, cu atât și pelerinii rămâneau blocați și totul mergea din rău în mai rău, până când soții și soțiile se despărțeau, frații se certau și totul devenea tot mai îngrozitor.

Dar Beatriz nu trebuia să dezlege acest puzzle, pentru că ea încălcase tabuul referitor la ajutorarea pelerinilor în momentul în care sugerase ca Marisita să fie intervievată. Întunericul ei era

probabil altceva. Înțelegea acum pentru prima dată cât e de greu să fii pelerin, lucru pe care și Daniel îl înțelesese cu doar câteva zile în urmă – spre această constatare trebuiau călăuziți toți sfinții ce aveau să vină. Uneori, era foarte ușor să identifici întunericul dacă îl priveai din afară. Însă, dinăuntru, întunericul nu putea fi deosebit de propriile gânduri.

Putea să treacă o veșnicie până să înveți s-o faci.

Ceva atinse mâinile lui Beatriz. Ea tresări și se dădu înapoi, dar atingerea continuă și ea își dădu seama că erau mâinile cuiva care le prinseseră pe ale ei. Încercă să și le tragă, dar ele nu se dădeau duse.

— Beatriz, spuse Pete.

— Ai plecat, zise ea.

— Așa e.

Ce-i drept, încercase s-o facă. Se îndreptase spre șoseaua principală și convinsese un camionagiu să-l ia ca să poată face autostopul până în Oklahoma. Dar când se gândise să părăsească deșertul își dăduse seama că nu putea să trăiască cu acest lucru. În noaptea aceea, își frânsese inima o dată și se gândise că, dacă avea să se repete, ăsta avea cu adevărat să fie sfârșitul lui. De fapt, doar iubirea îl ținuse în viață după ce i se frânsese inima prima dată. Iubirea are un fel anume de a umple golurile din inimă chiar în clipa când creează altele noi. Însă Pete știa că toată iubirea din lume n-ar fi putut să-l ajute să supraviețuiască după ce plecase din deșert, după ce o părăsise pe Beatriz, așa că îi ceruse șoferului să se oprească pentru a se da jos. Iar deșertul fusese atât de emoționat de această dovadă de iubire față de el, încât stârnise un vânt ce ridicase nisipul și praful, iar briza aceasta iubitoare îl amețise pe Pete, făcându-l să o ia prin tufișuri, peste garduri, peste albii secate de râuri, rostogolindu-l prin noapte ca pe ierburile sale, până când îl adusese la Beatriz.

Iar când o văzu își dădu seama ce are de făcut.

— Nu poți să rămâi aici, spuse Beatriz. Întunericul meu o să te învăluie.

— Știu, șopti Pete. A și venit.

— Ce?

Groaza i se strecură în suflet, iar Pete o strânse și mai puternic

de mâini.

— Nu-mi da drumul la mâini, îi ceru el. Nu văd nimic.

Credința e un lucru ciudat, iar Beatriz, care nu fusese sfântă decât cu jumătate de gură, nu o acceptase niciodată cu adevărat. Acum însă Pete se baza pe ea să se poată vindeca singură și astfel să-l vindece și pe el.

— De unde știi că pot s-o fac? întrebă ea.

— Cred că nu știu, recunoscu el. Nu știu mare lucru despre ce-o să se întâmple. Nu știu ce-o să mă fac de-acum înainte, dacă nu mai e camioneta. Nu știu dacă o să mai văd vreodată. Dar cred că știu ceva: vreau să fiu cu tine.

Beatriz ascultase în minte toate argumentele pe care și le construise singură împotriva posibilității unei relații cu el, un tânăr atât de blând și de bun, pe când ea era o fată fără sentimente.

Apoi, firește, înțelese brusc.

— Eram supărată, îi spuse.

— Știu, răspunse el.

— Am fost supărată de fiecare dată când ai spus asta, continuă ea.

— Știu.

— Eu nu-mi arăt sentimentele la fel ca alți oameni.

— Știu și asta.

Ea șovăi. I se părea foarte ciudat să-și exprime gândurile acestea cu glas tare, dar bănuia că asta însemna că trebuie s-o facă.

— Dar asta nu înseamnă că nu le am. Cred… cred că am o mulțime.

Pete o cuprinse în brațe. Era plin de tot praful adunat de prin locurile pe unde îl purtase deșertul, dar fetei nu-i păsa.

— *Știu* că am multe, zise ea.

Atunci răsări soarele și îl văzură amândoi.

EPILOG

Miracolele și fericirea seamănă mult între ele, dintr-o mulțime de privințe. E greu să ne dăm seama ce va declanșa un miracol. Unii oameni pot trăi toată viața învăluiți în propriul întuneric, fără să simtă o clipă nevoia să plece în căutarea miracolului. Alții descoperă că pot suporta să fie cuprinși de întuneric doar o singură noapte, că se și năpustesc după minunea care ar putea să-i scape de el. Unii au nevoie de un singur miracol; alții pot trăi două, trei, patru sau chiar cinci în cursul vieții lor. La fel e și cu fericirea. Nu se știe niciodată ce poate duce la fericirea unei persoane, lăsând-o însă indiferentă pe alta. De multe ori, chiar persoana respectivă poate fi uimită de ceea ce o face fericită.

Și după cum se pare, din punctul de vedere al bufnițelor, atât miracolele, cât și fericirea sunt irezistibile.

Fericirea plutea în aer în noaptea din anul următor, când familia Soria sărbători, până la urmă, aniversarea Antoniei și a lui Francisco. Marisita și Daniel dansau pe ringul construit de Pete, printre luminițe ce le străluceau deasupra capetelor și petale de trandafiri presărate la picioarele lor.

Marisita avea o rochie albastră, pe care n-o mai purtase niciodată. După ce fusese nevoită să poarte o rochie de mireasă mai bine de un an, își jurase că n-avea să se mai îmbrace niciodată cu același lucru două zile la rând. În noaptea aceea, după ce se termina dansul, avea să stea cu Antonia la masa din bucătărie, cum făcea în fiecare noapte, avea să-și descoasă rochia albastră și să-și coasă una nouă. Daniel o ținea drăgăstos în brațe în timp ce dansau, iar pe mâini el avea opt tatuaje noi: opt ochi închiși, în formă de semilună, chiar sub ochii de păianjen, ca să-i amintească de ceea ce învățase în ceasurile în care nu mai putuse să vadă.

Antonia și Francisco tocmai terminaseră dansul și acum făceau schimb de daruri sub ochii plini de bucurie ai lui Judith. Antonia îi oferi o cutiuță lui Francisco. Când o deschise, el descoperi înăuntru un trandafir elegant, negru ca noaptea. Nu era perfect, precum cel pe care el sperase să-l creeze, dar asta pentru că Antonia îl făcuse din cenușa camionetei. Francisco își sărută

încântat soția, după care luă o cutie mare de pe masa din spatele lui. Iar când Antonia o deschise găsi în ea un pui de collie negru cu alb. Nu era chiar ca acela pe care îl avea ea când se întâlniseră cu atâția ani în urmă, dar zâmbea mai frumos. Antonia spuse:

— Îmi plac câinii.

Pete și Beatriz încă nu dansau. În clipa aceea, stăteau amândoi pe platforma înnegrită a radiotelescopului, uitându-se la festivitățile care aveau loc sub ei. De acolo, îi vedeau pe membrii familiei Marisitei, care sporovăiau veseli lângă ringul de dans (Max nu venise cu ei, rămăsese în Texas, în compania furiei); îl vedeau pe Joaquin, care îi arăta uneia dintre surorile Marisitei cum funcționează platanele și difuzoarele. Avea deja bagajul făcut; în vara aceea avea să plece la Philadelphia, dar promisese că rămâne la petrecere. Era pe punctul să devină Diablo Diablo și în timpul zilei, iar cei din familia Soria nu-și încăpeau în piele de mândrie.

— Sunt fericită, îi spuse Beatriz lui Pete.

În urmă cu câteva luni, nici prin minte nu i-ar fi trecut să facă o asemenea afirmație cu glas tare.

— Și eu, îi fluieră Pete drept răspuns.

Deasupra și dedesubtul lor, bufnițele începură să țipe. Se ridicau de pe acoperișuri, pluteau peste marginea radiotelescopului, iar Beatriz și Pete coborâră și ei ca să descopere sursa agitației lor. Toți cei din neamul Soria priviră farurile pătrunzătoare ale unei mașini ce se alinie ușor lângă mult îndrăgita camionetă a lui Eduardo Costa. Bufnițele se abăteau către noul-venit; unele se așezară chiar pe mașină. Ghearele de bufniță și metalul nu reprezintă o combinație prea fericită, iar zgomotul astfel produs e tare neplăcut.

Farurile se stinseră. Era un camion mare de fermă, purtând pe o parte inscripția „Ranch-ul Double D”.

Era Darlene Purdey, stăpâna cocoșului pe care Pete îl destinase unei alte vieți cu o vară în urmă. Rămasă fără luptătorul ei prețios, femeia renunțase să mai găzduiască lupte de cocoși și se dedicase găsirii celor doi tineri care îl luaseră de la ea. După atâta vreme, reușise în final să le dea de urmă cu ajutorul unui anunț la mica publicitate; familia Soria dăduse un

anunț la ziar ca să îl vândă pe Salto, iar Darlene îl recunoscuse numai din descriere.

Se dădu jos din camion, ținând o pușcă pe umăr ca pe o bâtă. Era la fel de înverșunată ca în noaptea în care Pete și Beatriz dăduseră buzna în ranch-ul ei. Întunericul se adunase în continuare în straturi grele peste durerea ei până când abia putea să se mai miște sub povara acestuia. Nu mai făcea decât să doarmă și să-l caute pe Generalul MacArthur.

— Am venit după cocoș, se răsti ea.

Flutură cu mâna liberă pe deasupra capului, vrând să îndepărteze norul de bufnițe ce se rotea deasupra ei. Unele dintre păsările mai mici i se așezaseră la picioare, dând din aripi și scoțând strigăte subțirele. Aproape că nici nu se mișcară când le înghionti cu vârful cizmei.

— Doamnă, spuse Eduardo, arătați de parcă ați avea nevoie de un miracol.

Darlene se răsti:

— Da, sigur! Aveți vreunul prin preajmă?

Cei din neamul Soria se apropiară de ea.

— Da, răspunse Daniel. Avem.

MULȚUMIRI

Aș dori să le mulțumesc câtorva sfinți rebeli pentru existența acestei cărți. Echipa Editurii Scholastic a luptat și luptă de ani întregi pentru mine, dar pentru acest roman trebuie să-l arăt în mod special cu degetul pe David Levithan, editorul meu. El vă poate povesti cum am vrut să fie cartea asta cu mult înainte să ajungă cartea pe care am dorit-o și a lucrat cu mare drag ca să o aducă la realitate.

Îi mulțumesc lui José de Jesús Salazar Bello, pentru sfaturile pe care mi le-a dat înainte să încep, lui Francisco X. Stork, pentru sfaturile date în timp ce scriam, și, de asemenea, celor doi redactori ai mei, pentru sfaturile pe care mi le-au dat după ce am terminat. Toți au fost incredibil de generoși cu limbajul și poveștile; toate inadvertențele și erorile îmi aparțin doar mie.

Îmi ridic, ca întotdeauna, pălăria în fața lui Brenna Yovanoff, lui Sarah Batista-Pereira și a lui Court Stevens, pentru multele ceasuri petrecute făcând calambururi.

Îi mulțumesc lui Ed, pentru că m-a ținut de mână în întuneric.

Și îi mulțumesc și bătrânului meu Camarro, care a hurducăit și m-a zgâlțâit cu ani în urmă până am ajuns într-un orășel din Colorado. Eram în căutarea unui miracol, dar m-am ales cu o poveste, iar uneori cele două sunt unul și același lucru.